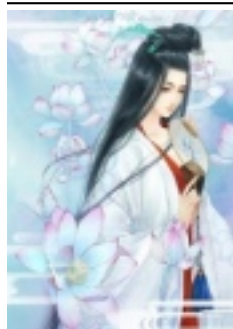

Nương Tử Của Hoàng Tuyền

Contents

Nương Tử Của Hoàng Tuyền	1
1. Chương 1-1	1
2. Chương 1-2	3
3. Chương 1-3	6
4. Chương 2	10
5. Chương 2-2	16
6. Chương 3-1	22
7. Chương 3-2	27
8. Chương 4-1	31
9. Chương 4-2	36
10. Chương 5-1	41
11. Chương 5-2	45
12. Chương 6: Hồi Cuối (1)	49
13. Chương 6-2: Hồi Cuối (2)	54

Nương Tử Của Hoàng Tuyền

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, sắc, huyền huyền Tên editor: Kim Phượng Conver và Raw: Ngocquynh520 Độ dài: 10

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuong-tu-cua-hoang-tuyen>

1. Chương 1-1

Edit: Kim Phượng

Minh vương Ngô Đa Tư tỉnh lại từ một giấc ngủ dài trăm năm thì cảm thấy hình như mình đã quên mất một chuyện rất quan trọng. Từ trước đến giờ trí nhớ của hắn rất tốt, thế nhưng giờ lại không thể nào nhớ

nổi. Sau khi đứng dậy rửa mặt, Ngôã Đa Tư lập tức triệu tập quần thần tới. Hỏi kỹ trong trăm năm qua khi hấn ngủ say thì Minh giới có xảy ra bất kỳ chuyện khác thường gì hay không? Để xác nhận có chuyện quan trọng nào bị quên không.

Ở trong Minh giới, tiếp đón người chết có Tử Thần, phán xét thưởng phạt cho người chết có Thần Thẩm Phán. Tất cả công việc đều có thần linh khác nhau cai quản. Ngôã Đa Tư thân là chủ thần trấn thủ cả Minh giới, cấm tiệt bất kỳ linh hồn nào rời khỏi nơi này, đến nhân gian làm loạn, hoặc là kẻ không thuộc cõi chết tùy ý bước vào đại môn của Minh giới.

Nhưng Minh giới là chỗ hiểm ác, vắng vẻ, muốn tới đây nói dễ hơn làm. Cộng thêm Ngôã Đa Tư thống trị Minh giới nhiều năm, xử sự ngay ngắn rõ ràng, uy nghiêm rất cao. Mặc dù ngủ say tận trăm năm, nhưng dưới sự an bài của hấn, công việc ở Minh giới vẫn trên quỹ đạo cũ, cũng không có khác biệt lớn.

Sau khi quần thần giải tán, Ngôã Đa Tư ngồi một mình trầm tư ở trên bảo tọa. Không hiểu phần nóng ruột trong lòng này rốt cuộc từ đâu mà đến. Làm một trong những chủ thần tối cao nhất trên thế gian, hấn đã từng tham dự vô số cuộc chiến tranh có thể hủy thiên diệt địa, đã từng nhiều lần gặp kiếp nạn sinh tử, nhưng chưa từng hoảng loạn giống như bây giờ.

Hai cây đuốc trong đại điện cháy hừng hực, đang nhảy nhót trong ánh lửa. Từng đặc điểm trên gương mặt tuần mỹ hiện lên rõ ràng, da thịt tái nhợt không bởi vì ánh lửa mà tăng thêm độ ẩm, môi mỏng mím chặt cũng toát ra vẻ lạnh lẽo thuộc về Minh giới. Không biết đã qua bao lâu, hai cây đuốc ở đại điện tắt cùng một lúc dưới tình huống không gió, bóng dáng của Ngôã Đa Tư cũng biến mất ở trong bóng tối.

Minh vương quyết định đích thân tuần tra lãnh địa, để tránh có người thừa dịp hấn mới tỉnh dậy từ giấc ngủ say rồi dùng lời nói lừa gạt hấn. Điều khiển bốn con hắc mã chạy băng băng về phía chân trời chưa từng có ánh mặt trời xuyên vào. Tốc độ của xe rất nhanh, không mất mấy ngày công phu, Ngôã Đa Tư đã tuần tra hơn phân nửa Minh Thổ. Đúng như thuộc hạ hồi báo, tất cả mọi việc ở Minh giới vẫn như thường, không có xuất hiện tình trạng nào đáng để lo lắng.

Tìm không ra vấn đề, Ngôã Đa Tư chỉ có thể đè xuống cảm xúc kì lạ trong lòng. Theo mỗi ngày trôi qua, phần xao động kia lại có tăng không giảm, khiến một người vốn lạnh lùng, biết kiềm chế như hấn cũng trở nên hơi nóng nảy.

Dù vậy, không ai phát hiện sự khác thường của Minh vương. Vì từ trước đến giờ Ngôã Đa Tư không thích quá nổi tiếng, nếu không có chuyện quan trọng thì rất ít khi xuất hiện ở trước mặt mọi người. Bản thân có tính tình cô độc, vạn năm nay chưa từng đi tìm chủ thần để kết duyên, phương diện nào đó mà nói, địa vị càng cao càng không trách khỏi cô đơn.

Hôm nay, khi gương mặt tuần tú của Ngôã Đa Tư bớt căng thẳng, ngồi trước sông Hoàng Hà ở Minh giới gảy tứ huyền cầm (*) mà hấn thích thì cận thị Tu Phổ Dạ đi tới, ở sau lưng một mực cung kính nói: “Chủ nhân, có người xông vào đại môn (*) của Minh giới.”

(*): Là đàn Ukulele, bắt nguồn từ tiếng Hawaii, đôi khi được gọi tắt là uke, thuộc họ guitar, thường có 4 dây.

(*): Cửa chính, cửa lớn.

Ngôã Đa Tư lười biếng đẩy đẩy mấy cái dây cung, hỏi: “Khả Bách Lạc không thể chặn lại à? Lại là mấy vị anh hùng kia tới cửa?”

Khả Bách Lạc là ba con chó giữ cửa ở Minh giới, cực kì hung mãnh, cắn chết mấy trăm người là chuyện không thành vấn đề. Nhưng nếu đối mặt với nhân thần hồn huyết, anh hùng gánh vác Thiên Mệnh, thường thường chỉ có cụp đuôi chạy trốn. Thế nên vừa rồi Ngôã Đa Tư mới có thể hỏi như vậy.

Sắc mặt Tu Phổ Dạ có chút khó xử, giọng điệu ngượng ngùng: “Cũng không phải là anh hùng..... Mà là một thiếu nữ thần từ nhân gian đến.”

“Thiếu nữ thần từ nhân gian tới?”

Rốt cuộc Ngôã Đa Tư cũng xoay người lại, mắt nhìn thẳng Tu Phổ Dạ. Dù vậy, vẻ mặt hấn vẫn như cũ không gợn sóng, cũng không quá háng hái. Mặc dù thiếu nữ thần hoặc thiếu niên thần có huyết mạch thần

tộc thuần khiết nhưng tuổi còn nhỏ, thần cách không đầy đủ, thần lực thấp kém, năng lực cũng hoàn toàn kém anh hùng chỉ là bán thần nhưng được mọi người sùng kính. Đơn giản mà nói, đây không phải nhân vật cần Minh vương tự mình ra mặt xử lý.

Chỉ là qua nhiều năm như vậy, mặc dù số lượng người hoặc thần xông vào đại môn Minh giới không ít, nhưng cho tới bây giờ chưa từng có một thiếu nữ nào một mình tiến đến. Dù năng có huyết mạch của thần nhưng từ nhân gian đi tới Minh giới cũng không phải là chuyện dễ dàng.

“Đúng, năng ta nói mình tên là Kha Nhu. Tới Minh giới hy vọng có thể tìm được một người.”

“Tìm người?” Khóe môi Ngô Đa Tư hơi nhếch lên, đáy mắt lại không hề có ý cười: “Chỉ là muốn tìm người, không có ý định mang đối phương về nhân gian sao?”

“Chuyện này.....”

Ngô Đa Tư quan sát vẻ mặt Tu Phổ Dạ, chậm rãi hỏi: “Năng ta đánh thắng Khả Bách Lạc?”

Tu Phổ Dạ có chút xấu hổ lắc đầu: “Năng lấy tiếng đàn làm yên lòng Khả Bách Lạc nên không bị công kích. Lúc thủ vệ phát hiện, năng đang ở bên cạnh cửa chờ, cũng không có phản kháng hay cố gắng chạy trốn, chỉ nói ra mục đích đến đây, hy vọng có thể được dàn xếp.”

“Thật có chút năng lực.” Ngô Đa Tư cúi đầu xuống, khẽ vuốt dây đàn, nói: “Chỉ là thiếu nữ thần lại có thể làm được loại trình độ này. Để cho năng tìm người cũng không sao. Chỉ cần không nổi lên tâm tư không nên có, vọng tưởng mang người chết rồi khỏi Minh giới thì tùy năng đi.”

“Đúng vậy.”

Sau khi đuổi Tu Phổ Dạ đi, Ngô Đa Tư tiếp tục gảy ca khúc của hân. Cũng không để chuyện này ở trong lòng. Mãi đến hôm nay, hân đích thân đi tuần tra bờ Vong Hà (*), lại ngoài ý muốn thấy người thiếu nữ Kha Nhu kia.

(*): Dòng sông Quên.

Ở bờ sông có rất nhiều u hồn than thở, khóc lóc thảm thiết, hoang mang quanh quẩn ở một chỗ nhưng thiếu nữ tóc vàng tựa vào núi đá sâu và đen để nghỉ ngơi lại cực kỳ bình thản. Nhìn một lần là có thể dễ dàng phát hiện năng không thuộc về nơi này.

Mặc dù thiếu nữ nhắm hai mắt, vẫn như cũ không che đậy được vẻ đẹp thoát tục của năng. Dù vẻ đẹp đó không đủ để tranh phong với mấy vị nữ thần xinh đẹp nhất nhưng có thể tưởng tượng đợi khi năng thực sự trở thành “Nữ thần” thì một cái nhăn mày, một nụ cười đều có thể làm rung động các thi ca.

2. Chương 1-2

Điều kiện tiên quyết là năng có thể lớn lên đến lúc lấy được đầy đủ thần cách, trở thành nữ thần chân chính.

Hắc bào (*) của Ngô Đa Tư lay động như đôi cánh của cú đêm, im hơi lặng tiếng đi đến chỗ Kha Nhu. Thần linh thuần huyết rất khó sinh sản, sau khi nhân loại quật khởi, số lượng con người tăng cao, ngày càng nhiều thần linh kết hợp với nhân loại sinh ra hỗn huyết nửa người nửa thần tồn tại trên thế gian. Con cháu giữa thần và thần rất ít, cộng thêm hoàn cảnh ở cái niên đại này an ổn, Thần Tử (*) giống như Kha Nhu vậy, nhất định sẽ lớn lên dưới sự che chở vô cùng tốt.

(*): Áo bào màu đen.

(*): Con của thần linh.

Dù là thần hay là người, sủng ái đứa con mình vất vả có được hình như cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng đứa bé được che chở khó có thể thành tài. Đây cũng là đạo lý chung của cả người và thần.

Giống như anh hùng của nhân loại vừa sinh ra cũng không phải là anh hùng, tất cả thần linh cũng không phải từ nhỏ đã là thần. Không trải qua khổ nạn và rèn luyện, anh hùng không thể nào được người kính ngưỡng, không nếm hết hành hạ và vượt qua cửa ải khó, thần linh cũng rất khó có được thần cách chân chính.

Hiện tại, thần linh có được thần chỉ thuần huyết đều trải qua cuộc khai thiên lập địa vô cùng hiểm ác, hoặc là trận chiến chinh phạt của các chư thần mới lấy được thần tọa vững vàng, không dao động. Sau khi thời kỳ hòa bình phủ xuống, gần như không có Thần Tử thuần huyết nào phát triển thành thần.

Bởi vì cha mẹ bọn họ chính là thần linh, coi như ở trong thần giới không có danh tiếng gì nhưng đối với người nhân gian mà nói vẫn như cũ cao cao tại thượng, pháp lực vô biên. Thần Tử không cần kinh nghiệm, không cần chịu khổ nạn mà vẫn có thể hưởng thụ vô số vật tế do con người dâng hiến, trải qua cuộc sống an nhàn tốt đẹp.

Không trải qua trăm đao ngàn búa thì không cách nào biến thành viên kim cương sắc sỡ loá mắt. Những Thần Tử này không trải qua đau khổ thì không thể chân chính trở thành thần. Đây cũng lý do tại sao Ngô Đa Tư đồng ý cho Kha Nhu tiến vào Minh giới tìm người. Thần Tử với thần cách non nớt nguyện ý đi lên con đường nháp nhô, có lẽ sẽ có cơ hội thành thần. Thân là chủ thần, hẳn đồng ý cho nàng một cơ hội, mặc dù vị thiếu nữ này có thể bị khổ nạn đánh bại mà biến mất trên thế gian.

Cũng không phải ai bước lên con đường này đều có thể trở thành anh hùng, không phải Thần Tử nào tiếp nhận khảo nghiệm cũng có thể trở thành thần linh. Đại đa số mọi người sẽ bị mất phương hướng hoặc chết ở trên đường đi. Huống chi nơi Kha Nhu đến lại là Minh giới của hắn, một nơi đi vào dễ hơn là rời khỏi.

Thiếu nữ thần thuộc về nhân gian, không thể nào ở Minh giới lâu mà không bị âm khí ảnh hưởng. Nếu như nàng vẫn không tìm được người muốn tìm, cũng không chịu rời khỏi Minh giới, sớm muộn cũng sẽ trở thành âm hồn không nơi nương tựa. Mặc dù tìm được người, nhưng không có năng lực mang đi ra ngoài, cũng có thể vì vậy mà không gượng dậy nổi.

Mặc kệ kết quả như thế nào thì đây cũng là con đường nàng chọn, vận mạng của nàng không liên quan đến Minh vương.

Con người đen như mực của Ngô Đa Tư không mang theo chút tình cảm nào quan sát thiếu nữ trước mắt. Đột nhiên, đám cây cỏ mọc thành bụi, hẹp dài, màu xanh đậm ở bên người nàng đưa tới sự chú ý của hắn.

Thống trị Minh giới nhiều năm, mỗi một cành cây ngọn cỏ ở Minh giới, Ngô Đa Tư đều biết rất rõ. Hẳn khẳng định Minh giới không có loại thực vật này. Huống chi, vốn dĩ bờ Vong Hà không có một ngọn cỏ.

Hắn vươn tay ra khẽ vuốt ngọn cỏ, thì thầm với chúng. Rất nhanh hắn liền biết được những thực vật này là tự tay Kha Nhu lấy hồi ức đan mà ra. Thần lực thiên phú của Kha Nhu có thể đan ra những thứ này. Mà những hồi ức này là những kí ức riêng tư thuộc về Kha Nhu với người nàng muốn tìm kiếm. Nếu như người nàng muốn tìm đã quên hết chuyện trước kia, quanh quẩn ở bờ Vong Hà, chỉ cần đụng phải những cây cỏ này, có lẽ có thể nhớ lại tất cả.

Ngô Đa Tư có chút kinh ngạc, không ngờ thiếu nữ sẽ biết loại pháp thuật chiêu hồn cổ xưa này. Không khỏi tò mò đi dò xem kí ức trên lá cây. Cỏ này cất giữ hồi ức riêng tư, dưới tình huống bình thường người ngoài không thể nào thấy được. Nhưng đây là Minh giới, còn hắn là Minh vương, thực vật mà thiếu nữ thần đan ra đã cắm rễ ở trên Minh Thổ (*), sao có thể chống cự lại lực lượng của Ngô Đa Tư.

(*): Đất đai của Minh giới

Thì thầm với cỏ, rất nhanh Ngô Đa Tư đã tiến vào một mùa xuân với cỏ xanh như đệm. Nếu như là người bình thường hoặc thần linh khác, có thể sẽ vui mừng ở trước cảnh xuân rực rỡ như vậy, nhưng Ngô Đa Tư lại khẽ nhăn đầu lông mày, không thích ánh mặt trời chói mắt.

Thân là Minh vương, sở thích thường ngày của hắn chính là đi khắp Minh giới kiểm tra xem có ánh mặt trời lọt vào hay không. Cũng tích cực tu sửa những chỗ hở ánh sáng này, duy trì sự âm u của Minh giới. Nói tóm lại, thiên tính của Ngô Đa Tư là không thích ánh mặt trời, nhưng mà lúc này không phải lúc để ý loại chuyện như vậy.

Hắn nheo mắt lại nhìn về phía trước, lướt qua những đóa hoa nở rộ và bầy dê đang lim dim kiếm ăn khắp nơi trên cỏ, rồi cuộc phát hiện thiếu nữ ngồi ở trên tảng đá lớn cạnh bờ sông.

Băng mùa đông tan ra thành nước sông trong veo đến không thể tưởng tượng nổi, ánh mặt trời chiếu xuống dòng nước chảy róc rách, chiếu ra sóng nước trong veo. Thiếu nữ cúi mặt đưa mắt nhìn cảnh xuân và dòng nước chảy. Khung cảnh đẹp và tĩnh lặng như một bức tranh.

Qua một hồi lâu, Kha Nhu đưa hai tay ra, một tay nâng lên dòng nước sông lạnh lẽo, một tay đón lấy ánh mặt trời. Quần ánh mặt trời màu vàng và nước sông màu bạc ở trên ngón tay nhỏ nhắn. Ngón tay ngọc xanh mướt nhẹ nhàng bay múa như bướm, đan nắng ấm và nước mùa xuân thành chiếc khăn trong suốt như ngọc lưu ly.

Minh vương nhìn thấy cũng phải khen nàng đan ra vật phẩm như thế cũng đã hết sức kinh người. Nhưng hình như thiếu nữ đối với thành phẩm của mình không quá hài lòng. Nàng nhìn chiếc khăn trong suốt rồi lắc đầu, từ trên tảng đá đứng dậy, sau khi ngẩng nhìn bốn phía mới nhẹ nhàng xuống, đi về phía những bông hoa nở rộ.

Tư thái đi bộ của nàng rất ưu nhã, ngũ quan (*) xinh đẹp tuyệt trần, có sự điềm tĩnh thông dong mà các thiếu nữ cùng tuổi khác không có. Đối mặt với cảnh xuân và những đóa hoa, nàng cũng không mỉm cười rực rỡ nhưng con người xinh đẹp đang tỏa sáng lấp lánh làm lòng người vui thích, ánh sáng rực rỡ chuyển động xung quanh, làm người khác hoàn toàn không dời mắt nổi.

(*): Ngũ quan ở đây nói đến 5 bộ phận chính trên khuôn mặt bao gồm mắt, mũi, miệng, tai và lông mày.

Trong nháy mắt, Minh vương đột nhiên cảm thấy ánh mặt trời sáng lạn cũng không chói mắt như vậy. Chỉ có ánh mặt trời mới tôn lên vẻ tươi đẹp của thiếu nữ trước mắt, để cho hắn thấy rõ toàn bộ vẻ đẹp ẩn sâu của nàng. Hắn không sao hiểu được đáy lòng yên lặng nhiều năm của mình, vì sao gần đây dễ dàng xao động như thế? Nhưng hắn vẫn đề xuống cảm xúc kì lạ này, ngưng mắt nhìn Kha Nhu rút ra sợi tơ của đóa hoa tươi rực rỡ, đang nhảy múa trong gió xuân và đồng cỏ.

Có màu sắc tươi đẹp của đóa hoa, màu sắc của chiếc khăn kia liền rực rỡ giống như cầu vồng. Thiếu nữ lật tới lật lui thành phẩm của mình, hình như hết sức hài lòng, nàng liền tích cực bắt đầu đan nó lớn hơn. Đáng tiếc, nàng mới đan ra thành hình chiếc khăn vuông cổ liền nghe được một tiếng ‘rắc’. Ánh mặt trời, nước sông và sắc hoa bởi vì quá mức yếu ớt mà tan rã.

Khoảnh khắc kia, vẻ mặt thiếu nữ kinh ngạc trông rất dễ thương làm cho Minh vương thiếu chút nữa cười khê một tiếng. Nhưng hắn lập tức mím môi, tránh tình trạng luống cuống của mình trong ký ức của người khác.

Đối mặt với thất bại của mình, Kha Nhu cũng không chán nản quá lâu. Nàng mau chóng phấn chấn lại, tiếp tục tìm tài liệu thích hợp để đan. Khi thấy một bầy cừu di chuyển trên cỏ thì hai mắt thiếu nữ tỏa sáng, vẫy vẫy tay, một chú cừu non có bộ lông đặc biệt rồi bù, trắng như tuyết chậm rì rì đi về phía nàng.

Nàng vươn tay ra hài lòng sờ sờ lông cừu non, lấy lông từ trên người nó. Thiếu nữ thần có thể dùng ngón tay nhỏ nhắn lấy ra cảnh xuân và nước chảy thì việc kéo lông cừu từ thân cừu thành sợi cũng không tốn sức chút nào. Khi nàng vui thích đan các loại tài liệu thành tấm vải vừa mơ mộng vừa bền bỉ thì con cừu bên cạnh nàng kia thậm chí còn thảnh thơi cúi đầu xuống, chậm rãi nhai hoa cỏ.

Về mặt thiếu nữ chuyên chú, tư thái lúc nàng đan giống như tinh linh nhảy múa, cả người như một cảnh xuân đẹp không gì sánh nổi. Chỉ là bộ lông của con cừu cạnh chân nàng càng lúc càng ít, làm cho hình ảnh có chút tức cười. Vốn dĩ Ngô Đa Tư chỉ chuyên chú ngắm tư thái xinh đẹp của thiếu nữ, không để ý đến hình ảnh có chút không thích hợp của con cừu kia. Đến lúc thiếu nữ đột nhiên dừng lại việc đan như nước chảy mây trôi thì hắn mới phát hiện con cừu béo đã bị lấy hết tất cả lông mọc trên thân thể, đang phát ra tiếng kêu bất mãn.

Thiếu nữ cũng không ngờ tới mình lại đan hết cả bộ lông của con cừu, trợn to mắt vô tội nhìn thẳng vào mắt con cừu con. Bộ dáng đó vô cùng khiến người khác phải thương yêu, lần này Minh vương rốt cuộc không nhịn được phải bật cười, nhưng khi hắn cười, cùng lúc đó, tiếng cười của một người xa lạ từ phương hướng khác truyền đến, thiếu nữ lập tức giật mình quay đầu nhìn lại.

3. Chương 1-3

Edit: Kim Phụng

Một thiếu niên cao gầy bước ra từ trong rừng cây gần đó. Lưng hắn vác một cây tú huyền cầm, tay cầm cây gậy xù xì dùng để chặn cừu. Da thịt ngăm đen do lâu ngày phơi dưới ánh mặt trời chói chang và bộ quần áo cũ kỹ vẫn không che giấu được đôi mắt sáng hơn cả ánh mặt trời mùa xuân. Mặc dù ngũ quan không tuần mỹ như thần linh nhưng khóe môi tươi cười lại bày ra độ cong hút hồn làm thiếu nữ bối rối.

“Kha Nhu.”

Khi thiếu niên mở miệng, thiếu nữ bị giật mình. Nhưng khi nàng nhìn thấy con cừu trụi lông dưới chân đến bên cạnh cọ cọ thiếu niên thì mới nhận ra thiếu niên đang gọi con cừu kia chứ không phải gọi nàng.

Thiếu niên cúi người xuống khẽ vuốt ve con cừu Kha Nhu đã trụi lông kia, rồi sau đó lại mỉm cười ngắc đầu nói với thiếu nữ Kha Nhu: “Những con cừu này cũng không phải thuộc về ta, người cũng lấy đi lông của nó rồi, người nói ta nên làm như thế nào mới phải.”

Rất rõ ràng, mới vừa rồi thiếu niên ở bên cạnh đã thấy cả quá trình thiếu nữ dệt vải. Hai gò má Kha Nhu đỏ hơn, nhưng nét mặt của nàng vẫn trầm tĩnh như vậy, không có lộ ra quá nhiều thấp thỏm, chỉ nhẹ giọng nói: “Ta chỉ là muốn dâng lên quà tặng xinh đẹp nhất cho mẫu thân vào ngày sinh nhật của bà, nhất thời làm quá hăng say..... Lông cừu này..... Ta có thể dùng hoàng kim (*) bồi thường cho người.”

(*): Vàng.

Đôi mắt thiếu niên lấp lánh, không nói gì. Thiếu nữ cắn cắn môi dưới, lại nói: “Nếu như hoàng kim còn chưa đủ, vậy châu báu.....”

“Không cần những thứ kia.” Thiếu niên thu hồi nụ cười, ngắt lời nàng, vẻ mặt có chút ảo não: “Ta xuất hiện không phải muốn đòi những thứ kia của người.”

Thiếu nữ hơi hoang mang, còn chưa hiểu tình huống hiện tại. Thiếu niên đưa mắt nhìn nàng một lúc lâu mới nhẹ nhàng nói rằng: “Ta chỉ muốn quen biết người.”

Ánh mắt của hắn thành kính như thế, giống như đây chính là chuyện quan trọng nhất cuộc đời hắn. Ngay cả Ngô Đa Tư đang nhìn trộm hồi ức cũng có thể cảm nhận được khát vọng của thiếu niên, hướng chỉ là Kha Nhu bị hắn nhìn chăm chăm.

Đóa hoa bé nhỏ trong gió nhẹ và nắng ấm lặng lẽ rơi trên tóc thiếu nữ, quần áo trắng như tuyết của nàng nhẹ nhàng lay động giống như cánh chim thuần khiết đang vỗ cánh bay lên. Ngược lại, áo quần thiếu niên lam lũ quê mùa, chỉ đến gần thiếu nữ đã là quá phận, đừng nói đến ý định kết bạn với nàng.

Một người là con gái của thần được nuông chiều, một người khác lại là thân thể phàm tục, hơn nữa chỉ là một thiếu niên chăn cừu nghèo khổ. Dựa trên lập trường đứng xem, Ngô Đa Tư hoàn toàn không cho rằng bọn họ có thể có kết cục tốt. Có lẽ thiếu niên không nghĩ xa như vậy, hắn chỉ là không có cách nào giấu đi rung động trong lòng, cũng giống như chính mình mới vừa rồi vậy.

Không biết trải qua bao lâu, thiếu nữ phục hồi tinh thần lại, lùi về sau mấy bước. Hình như thiếu niên muốn tiến lên giữ chặt nàng, nhưng lại không dám hành động mù quáng. Khi trông mắt đen của hắn hiện lên chút thất vọng thì thiếu nữ lại đột nhiên nhẹ giọng mở miệng nói: “Rất nhiều người đều gọi ta là Kha Nhu.....”

Thiếu niên sững sốt một chút, thấy mặc dù vẻ mặt thiếu nữ nhìn như bình tĩnh nhưng mang tai lại khẽ ửng hồng: “Người cũng có thể gọi ta như vậy.”

Nói xong, nàng nhìn con cừu kia một cái, cầm lấy tấm vải mình đã đan tốt, xoay người chạy về phía bờ sông bên kia. Khi tấm vải do nước chảy, nắng xuân, nhiều loại hoa và lông cừu đan thành nhẹ nhàng phát phối, muốn rời khỏi cùng thiếu nữ, thiếu niên đột nhiên nhắc chân chạy theo, cao giọng hỏi: “Lần sau ta còn có thể nhìn thấy người ở nơi này không?”

Thiếu nữ không quay đầu nhìn hần, nhưng lại khẽ gật đầu một cái. Đường như thiếu niên hơi hưng phấn, trước khi nàng biến mất lớn tiếng kêu lên: “Kha Nhu, ta là.....”

Ngoã Đa Tư còn chưa kịp nghe rõ thiếu niên nói cái gì, các cây cỏ lại đột nhiên yên lặng. Hần bị đẩy ra khỏi hồi ức, đối diện với một đôi mắt thâm thúy màu lam, mà chủ nhân của nó chính là thiếu nữ lúc này vẫn còn ngủ say.

Không tươi đẹp như trong ký ức, trong mắt của Kha Nhu đầy ắp thê lương không nên thuộc về thiếu nữ. Nhưng sau khi thấy Ngoã Đa Tư, bên trong con người vốn thâm thúy như giếng cổ lại nổi lên một tia gọn sóng, trộn lẫn cảm xúc rất phức tạp.

“Hoàng Tuyền.....”

Đôi môi tái nhợt run rẩy phát ra âm thanh yếu ớt, giống như gió vừa nhẹ nhàng thổi sẽ tan ra. Minh vương có chút không hiểu phản ứng của nàng, nhưng thấy trong mắt nàng lóng lánh nước mắt thì Ngoã Đa Tư đột nhiên hiểu ra, tên của thiếu niên chính là Hoàng Tuyền.

Cái tên như vậy xuất hiện ở bờ Vong Hà là cỡ nào trùng hợp và buồn cười (*). Nhớ tới thiếu nữ hao hết trăm cây ngàn đấng chỉ vì tên thiếu niên bình thường kia, Minh vương thu hồi tất cả rung động trong hồi ức, mím môi lạnh lùng ngắm nhìn nàng không nói một câu.

(*): Buồn cười vì tên Hoàng Tuyền này cũng có nghĩa là tuổi vàng, âm phủ.

Không biết là do đã từ từ tỉnh táo lại hay bị phản ứng lạnh lùng của hần dọa sợ mà dao động trong mắt thiếu nữ từ từ ảm đạm. Nàng rũ xuống lông mi như cánh quạt, ngăn lại nước mắt sắp trào ra. Thế nhưng vẻ cô đơn và ưu thương này khiến cho lòng Ngoã Đa Tư dâng lên lo lắng kì lạ.

Ngoã Đa Tư không hiểu vì sao gần đây mình thường dâng lên cảm xúc kì lạ. Nhưng ngoài mặt hần vẫn không dao động chút nào, chỉ từ trên cao nhìn xuống Kha Nhu, lạnh lùng mở miệng nói: “Người không nên tùy ý trồng những thứ không thuộc về Minh giới.”

“Ta.....” Kha Nhu toát ra chút thấp thỏm, cắn cắn môi dưới, ngẩng đầu hỏi: “Trước giờ ta chưa từng gặp ngài, xin hỏi ngài là?”

Ngoã Đa Tư còn chưa kịp mở miệng, con gái thần sông Vong Hà (*) là Mễ Nhi Thập chạy từ sau lưng Kha Nhu tới, kéo kéo vạt áo nàng, lập tức khom người về phía Ngoã Đa Tư: “Bệ hạ, đây là Kha Nhu, lúc trước ngài đã đồng ý cho nàng ấy vào Minh giới tìm người.”

(*): Còn gọi là con gái Hà Bá.

Nghe được câu này, Kha Nhu lập tức phục hồi tinh thần lại, cũng một mực cung kính cúi người chào: “Gặp qua Minh vương bệ hạ.”

Thái độ hờ hững, hữu lễ của Kha Nhu không hiểu sao lại khiến cho Ngoã Đa Tư bực mình. Hần không tiện nổi giận với Kha Nhu, chỉ có thể chỉ vào cây cỏ bên cạnh, trầm giọng nói với Mễ Nhi Thập: “Ta đồng ý cho nàng đi vào nhưng không cho phép nàng động tới Minh Thổ. Phụ thân ngươi biết chuyện này không?”

Sau khi Minh vương đồng ý cho Kha Nhu vào Minh giới thì không tiếp tục hỏi trạng thái của nàng. Tất cả mọi người cho rằng điều này bày tỏ hần đã ngầm cho phép Kha Nhu khiêm tốn tìm người. Mễ Nhi Thập hơi bối rối, Kha Nhu vội vàng mở miệng nói: “Bệ hạ, đều tại ta khư khư cố chấp. Sau khi tìm được người, ta nhất định sẽ làm nơi này khôi phục hình dáng ban đầu.”

Con người đen bóng của Ngoã Đa Tư không có bất kỳ gọn sóng: “Thần Thẩm Phán tìm khắp sổ sinh tử cũng không tìm được, cho nên mới đến bờ Vong Hà thử vận may sao? Không phải người nào chết cũng đến Minh giới, có một bộ phận người phạm chết đi sẽ hoàn toàn biến mất, không tồn tại ở bất kỳ địa phương nào.”

Tuy hần nói là sự thật, nhưng đối với một người thiếu nữ khổ sở đi từ nhân gian tới Minh giới chỉ vì tìm người yêu mà nói là tàn nhẫn cỡ nào. Kha Nhu không tránh tâm mất lạnh lùng của hần, chỉ bi ai nhìn vào đáy mắt hần, hình như khát vọng có thể tìm ra một tia sáng. Nhưng Ngoã Đa Tư cũng không nguyện cho nàng bất cứ hy vọng nào.

Hắn xoay người tránh ánh mắt của nàng, đối mặt với bóng lưng rời đi của hắn, Kha Nhu có chút lảo đảo muốn ngã ở trong gió. Sau khi bóng dáng của Minh vương hoàn toàn biến mất, Mễ Nhi Tháp mới phục hồi tinh thần lại, tựa như trấn an nói: “Đừng lo lắng, Tu Phổ Dạ từng nói, chuyện mà bệ hạ không cho phép, ngài sẽ lập tức hạ lệnh cho người xử lý. Mới vừa rồi bệ hạ không có nói rõ sẽ cấm, chúng tớ vẫn còn có chút không gian để tiếp tục.”

Đối mặt con người màu xanh lá đầy chân thành của Mễ Nhi Tháp, Kha Nhu thoáng lên tinh thần nói: “Cám ơn người, Mễ Nhi Tháp. Nếu không có người, ta không biết nên làm cái gì mới phải.”

Trên mặt Mễ Nhi Tháp dâng lên đỏ ửng, lắc đầu nói: “Sẽ không, một mình người tới Minh giới, luôn phải có người hỗ trợ chứ sao..... Ta tin tưởng người nhất định có thể tìm được hắn.”

Kha Nhu gật đầu một cái, nhẹ nhàng vuốt ve cây cỏ Ngoã Đa Tư đã sờ qua. Lúc Mễ Nhi Tháp đang nghĩ tới phải nói chuyện mới vừa rồi cho phụ thân như thế nào thì Kha Nhu đột nhiên nhẹ giọng hỏi: “Thời gian trước bệ hạ có rời đi Minh giới không?”

“Trừ phi có chuyện rất quan trọng, nếu không bệ hạ rất ít rời đi Minh giới.” Mễ Nhi Tháp không có suy nghĩ nhiều, tiếp tục nói: “Trong ấn tượng của ta, lần trước rời đi hình như là bởi vì Thiên giới có đại hội chư thần. Đó cũng là chuyện gần ngàn năm trước.”

Nghe đáp án như thế, vẻ mặt Kha Nhu hơi hoảng hốt. Nhưng nàng nhanh chóng lấy lại tinh thần, có Mễ Tháp Nhi làm bạn, yên tĩnh ở bờ sông tiếp tục đan cỏ.

※※※

Ngoã Đa Tư không biết lời mình nói có tạo thành ảnh hưởng đối với Kha Nhu hay không? Nhưng không nghi ngờ chút nào, hắn lại bị chính mình quấy lên chút sóng gió này làm nhiễu loạn tâm tư.

Hắn đang đứng ngồi không yên trong Minh điện. Nhớ tới mỗi câu mình nói với Kha Nhu đều làm cho hắn cảm thấy khó chịu. Nàng là hậu bối (*) của hắn, tuổi lại nhỏ, vượt ngàn dặm xa xôi đi tới Minh giới, phí hết tâm tư cố gắng tìm người, lúc mới gặp gỡ hắn cần gì phải mở miệng dập tắt lửa hy vọng duy nhất của nàng.

Nhưng về phương diện khác, hắn lại cho rằng mình nói không sai. Đã từng có nhiều người đi tới Minh giới tìm người, thường chỉ dựa vào sổ sinh tử là có thể tìm được tử hồn (*). Kha Nhu là người đầu tiên phải đến bờ Vong Hà thử vận may.

(*): Linh hồn.

Mặc dù hàng năm ở bờ sông thật sự sẽ có vài cô hồn đi lại, vì quên mất quá khứ nên không thể qua sông. Những người chết như vậy cũng không nhiều, định kì Minh phủ sẽ có người xác nhận lần nữa, ghi lại danh sách. Từ lúc Kha Nhu đến Minh giới tới bây giờ đã được một khoảng thời gian, nếu nàng đi con đường bình thường mà không tìm được người, vậy rất có thể vị thiếu niên tên là Hoàng Tuyền kia đã sớm tiêu tán giữa thiên địa (*).

(*): Trời đất.

Nghi thức chiêu hồn lấy hồi ức đan thành cây cỏ chẳng những tiêu phí lượng lớn sinh lực (*) mà còn tiêu hao thần năng. Thiếu nữ thần từ nhân gian đến, ở Địa phủ làm thuật chiêu hồn như vậy, kết quả chỉ có không ngừng suy yếu.

(*): Sức sống.

Rời khỏi cha mẹ, bất chấp nguy hiểm, không nề hà vất vả, khur khur cố chấp đi tới cõi chết chỉ để cứu về một thiếu niên hèn mọn, tầm thường như vậy. Từ một góc độ khác nghĩ đến, thực sự quá mức tùy hứng, hắn nói lời kia chẳng qua chỉ muốn ngăn cản nàng cứ chấp mê bất ngộ.

(*): Một mực không chịu giác ngộ.

Dù cố gắng nói như thế để thuyết phục mình nhưng Ngoã Đa Tư chỉ cần vừa nghĩ tới đáy mắt thất vọng của nàng thì không cách nào tĩnh táo lại.

Không tới vài ngày sau, Minh vương lại lặng lẽ đến bờ Vong Hà lần nữa. Đứng ở chỗ cao và xa lẳng lẳng nhìn Kha Nhu ở nơi các linh hồn quanh quần tới lui, một tắc một tắc đan ra cây cỏ.

Kha Nhu nghỉ ngơi rất ít, cộng thêm nàng vốn là thiếu nữ thần có thần cách không đầy đủ, nếu ăn thức ăn ở Minh giới sẽ rất khó thuận lợi trở về nhân gian, vì vậy nàng chưa từng ăn cơm, chỉ toàn tâm toàn ý đặt tất cả hi vọng lên các bụi cỏ ở trước mắt. Có lúc Mễ Nhi Tháp cho Kha Nhu đến chỗ ở của nàng ngủ một giấc ngon, nhưng Kha Nhu khéo léo từ chối. Mỗi khi mệt mỏi, nàng sẽ dựa vào tảng đá to lớn màu đen ở cạnh bờ sông nghỉ ngơi, để khi tỉnh lại có thể lập tức bắt đầu đan.

Ngoã Đa Tư hơi hơi hiểu được, tại sao ban đầu Tu Phổ Dạ lại tự mình nói cho hắn biết về chuyện của Kha Nhu, cũng đoán được vì sao thỉnh thoảng Mễ Nhi Tháp sẽ đến chăm sóc Kha Nhu. Nàng thực sự quá kiên nhẫn, từ nhân gian một đường đi tới Minh giới, dù cho chịu nhiều đau khổ, nàng cũng chưa từng rơi lệ, chưa từng có một câu oán trách. Cứ an tĩnh như vậy, từng bước đi lên con đường đầy chông gai.

Thỉnh thoảng nàng sẽ ngừng động tác trên tay, đưa mắt nhìn bóng tối ở phương xa và các u hồn hoang mang không nơi nương tựa quanh quần ở gần đó. Nhưng phần lớn thời gian nàng đều cúi đầu, liên tục không ngừng tiêu hao sinh lực và chịu khổ. Lúc ngón tay ngọc mềm mại của Kha Nhu bị ma sát trở nên thô ráp, chai sần thì là bờ sông vốn tĩnh mịch cũng lan tràn ra nhiều cây cỏ. Thiếu nữ càng ngày càng tiêu tụy, không người nào có thể khuyên nàng dừng lại, mà thời gian Ngoã Đa Tư ở lại bờ sông cũng càng ngày càng dài.

Minh vương cảm thấy mình thật mê muội. Biết rõ nếu tiếp tục thâm nhập sâu vào hồi ức của nàng thì cảm xúc của mình sẽ càng khó khống chế hơn, nhưng hắn vẫn không cách nào tự kiềm chế được. Sau khi nàng ngủ say, hắn lại nhìn chăm chú cảnh vật trong hồi ức được cây cỏ cất giấu.

Kha Nhu không phải một thiếu nữ hoạt bát, hướng ngoại, cũng không quen bộc lộ tình cảm. Xem như cố ý đến bờ sông chờ Hoàng Tuyền xuất hiện nhưng nàng lại rất ít cười ở trước mặt thiếu niên chứ đừng nói chủ động mở miệng. Mà hình như thiếu niên cũng biết rất rõ chênh lệch của hai người, luôn thận trọng giữ một khoảng cách với nàng. Thật giống như sợ nhiệt tình quá mức sẽ dọa nàng chạy mất.

Xuân đi thu đến, trước khi mùa đông tới, Hoàng Tuyền nhất định phải dẫn đàn cừu tới một đồng cỏ nuôi súc vật khác. Lúc hắn nói cho Kha Nhu biết mình không thể tới đây một khoảng thời gian, nàng cũng không có phản ứng quá lớn. Ở trong trời đông giá rét, thiếu niên cho là mình có thể không gặp được thiếu nữ nữa. Vậy mà một ngày nọ, khi tuyết bị hòa tan, hắn phát hiện Kha Nhu vẫn như cũ ngồi ở bờ sông, lẳng lẳng đan vải tràn đầy sắc xuân.

Thiếu niên mừng rỡ như điên, lấy dũng khí sóng vai ngồi chung một chỗ với nàng, thiếu nữ cũng không khước từ. Vì vậy, từ ngày đó trở đi, hắn bắt đầu lớn mật đến gần.

Thỉnh thoảng Hoàng Tuyền sẽ hái một bó hoa đưa cho thiếu nữ, hắn kể với nàng tên của mỗi một con cừu và nhiều chuyện lý thú. Những ngày đàn cừu non không ở kế bên xem náo nhiệt, Hoàng Tuyền sẽ ôm tứ huyền cầm ca hát cho nàng nghe. Trong ca khúc có anh hùng chinh phạt, sông núi tráng lệ, nhưng trọng yếu nhất là thể hiện tình ý mà hắn không dám nói thẳng ra miệng.

Hoàng Tuyền có một giọng nói hay, lại thêm một tay đàn rất tốt, hát lên nghe hết sức cảm động. Phần lớn thời gian, Kha Nhu đều chuyên chú nhìn chăm chăm vào hắn, lắng nghe tiếng hát và tiếng đàn của hắn. Nhưng mỗi khi thiếu niên bắt đầu hát lên tình ca, nàng đều cúi đầu xuống, tránh ánh mắt của hắn, thậm chí còn giả vờ bình tĩnh rút tơ tằm ra, bắt đầu đan dệt.

Nàng tránh né như thế cũng không làm thiếu niên lùi bước. Bởi vì khi gió nhẹ thổi lên mái tóc màu vàng kim của nàng để lộ ra mang tai trắng nõn nhiễm hồng, việc này cũng đủ làm lòng hắn không ngừng nổi lên ngọn lửa.

Hắn muốn tiến thêm bước nữa, nhưng thân phận chênh lệch của hai người vẫn làm hắn chần chờ, còn Kha Nhu lại càng chưa từng chủ động đến gần. Hôm nay, khi gió thổi lên thì rốt cuộc hắn cũng không nhịn được vươn tay ra, từ từ vén tóc nàng ra sau tai. Giờ khắc này, Kha Nhu ngừng đan, khẽ run, mặc cho ngón tay thô ráp của hắn vuốt ve trên da thịt nhạy cảm của nàng.

Hoàng Tuyền cũng không có dũng khí xoa gương mặt của nàng, chỉ lấy đầu ngón tay không lưu loát nhẹ nhàng vuốt ve. Kha Nhu khẽ ngẩng đầu nhìn về phía hắn, lần này cuối cùng hai người cũng không còn xấu

hổ ngó sang chỗ khác, mà buông thả tình ý nơi đáy mắt của mình.

“Kha Nhu.....” Da thịt ngăm đen của thiếu niên hiem khi để lộ ra ngại ngần, con ngươi đen nhánh lấp lánh như ánh sao đêm: “Nàng bằng lòng sống cùng ta không?”

Con ngươi màu lam của thiếu nữ mờ mịt hơi nước. Hình như trong lúc nhất thời có chút không hiểu lời nói của hắn, Hoàng Tuyền hơi khấn trương bổ sung: “Ta hi vọng là không chỉ hiện tại, còn có tương lai..... Mặc dù bây giờ ta gần như là hai bàn tay trắng, nhưng ta sẽ cố gắng hết sức chăm sóc nàng thật tốt.”

Thiếu nữ mở to hai mắt, cúi đầu xuống không nói gì, thiếu niên hết sức thấp thỏm, nhưng cũng không muốn buông tay nàng ra. Hai người cứ như vậy, tay nắm tay ngồi ở trên cỏ, trầm mặc. Cho đến khi mặt trời chiều ngã về tây, gió lớn nổi lên thì Kha Nhu mới đứng dậy nói: “Mẫu thân ra ngoài tìm ta rồi..... Ta phải trở về.....”

“..... Kha Nhu..... Ta.....”

Kha Nhu cúi mặt, không đón nhận tầm mắt của Hoàng Tuyền. Chỉ đưa ra một cái tay khác, nhẹ nhàng đẩy tay hắn ra khỏi cổ tay nàng. Lúc Hoàng Tuyền mất mát buông nàng ra, tập tễnh lui lại mấy bước, cho rằng mình chỉ là một bên tình nguyện thì lại nghe Kha Nhu nhỏ giọng nói: “Người phải cho ta chút thời gian, để cho ta thuyết phục mẫu thân mới được.”

Thiếu niên sững sờ, còn chưa kịp tiêu hóa lời của nàng, thiếu nữ liền ném cái áo choàng nàng đan trong thời gian này cho hắn. Rồi sau đó chạy về phía mặt trời lặn. Trước khi hoàn toàn biến mất, Kha Nhu không nhìn được quay đầu lại liếc mắt nhìn, chỉ thấy dưới nắng chiều đỏ rực, thiếu niên ôm cái áo choàng đó si ngốc nhìn nàng, cười ngốc nghếch. Thấy bộ dạng khờ khạo này của hắn, thiếu nữ không nhìn được mỉm cười ngọt ngào.

Thiếu nữ mỉm cười rất đẹp, trong ánh mắt chứa đựng chờ mong về tương lai, không có nhiều ưu sầu. Có lẽ khi đó nàng cho rằng khoảng cách giữa hai người cũng không có xa xôi như vậy, cho là hai người yêu nhau có thể ở chung một chỗ, đáng tiếc Thần Tử yêu người phạm, có thể được người khác chúc phúc sao?

Bầu trời Minh giới không có một tia nắng, Ngoã Đa Tư thu hồi suy nghĩ, nhìn thiếu nữ trước mắt đang chìm trong giấc mộng nhưng ẩn đường vẫn nhuộm ưu sầu. Hình như hôm nay thời gian nàng ngủ say lâu hơn trước kia, gương mặt tái nhợt, hơi trong suốt, giống như có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Đám u hồn ở bờ Vong Hà thở dài, thổi tới bên người Ngoã Đa Tư và Kha Nhu. Mái tóc vàng của Kha Nhu đã không còn chói mắt như xưa, nhưng vẫn có thể dễ dàng lay động tiếng lòng của Ngoã Đa Tư. Hắn đưa tay muốn vén lọn tóc bị thổi lên nhưng khi xúc cảm ở đầu ngón tay chạm phải nàng lại làm cho hắn không tự chủ được nhăn đầu lông mày lại.

Da thịt của nàng quá mức lạnh lẽo, lạnh giống như là chưa bao giờ chạm đến ánh mặt trời. Nhiệt độ như vậy đối với một thiếu nữ thần tử nhân gian đến mà nói thật quá không bình thường.

Hắn cúi người khẽ gọi tên của nàng, nhưng Kha Nhu lại không hề có dấu hiệu tỉnh lại. Nghĩ đến nàng có thể đã suy yếu đến không thể tiếp tục mở mắt, Ngoã Đa Tư tâm hoảng ý loạn, lập tức bế Kha Nhu lên. Khi xoay người thấy bộ mặt kinh ngạc của Mễ Nhi Thập đứng ở cách đó không xa đang nhìn hắn thì hắn mới nghĩ đến hành động lần này của mình quá không ổn.

Nhưng lúc này, hắn đã không muốn để cô gái trong tay xuống. Minh vương mím lại môi mỏng, trước khi Mễ Nhi Thập phục hồi tinh thần lại, lập tức đưa Kha Nhu biến mất ở bờ Vong Hà.

4. Chương 2

Edit: Kim Phụng

Mặt sông cuộn cuộn đục ngầu, dưới mấy ngày mưa to liên tiếp càng lộ vẻ kinh người. Thiếu nữ một mình đứng ở bờ sông, thân hình mảnh khảnh giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bị nuốt mất, nhưng nàng lại không lộ ra chút vẻ sợ hãi nào, chỉ lẳng lặng chờ đợi cơn sóng bình ổn.

Vượt qua con sông này sẽ rời khỏi nhân gian, tiến vào rừng U Minh. Mẫu thân nói chỗ này có rất nhiều chuyện không lường được, u hồn và quái thú, vô cùng nguy hiểm. Nhưng nàng không hề do dự, bởi vì nàng biết, chỉ cần xuyên qua nơi đó là nàng có thể đến được cửa chính của Minh giới, tìm kiếm tung tích Hoàng Tuyền.

Hoàng Tuyền..... Hoàng Tuyền, đối với rất nhiều người mà nói đây là từ ngữ không may mắn, nhưng đây cũng là tên người nàng yêu. Nàng rất ít khi mở miệng gọi tên của hắn, nhưng lại luôn luôn ghi nhớ ở trong lòng.

Hắn nói hắn là đứa trẻ bị vứt bỏ, được phát hiện ở cạnh dòng suối bản, vì vậy được gọi là Hoàng Tuyền. Người trong thôn thay nhau nuôi lớn hắn, để cho hắn phụ trách trông coi bầy cừu của cả thôn. Hắn không phải Quý tộc vương hầu ở nhân gian, cũng không có huyết thống của thần, nhưng đối với nàng mà nói, hắn đặc biệt hơn mọi người.

Mỗi khi hắn đến gần thì tim nàng sẽ nóng lên, mỗi lần bị hắn nhìn chăm chú, nàng sẽ hốt hoảng không biết làm sao, rồi lại vui sướng giống như chìm đắm trong mật đường.

Nàng chưa từng nói với Hoàng Tuyền, trước khi hắn chủ động nói chuyện với nàng, nàng đã chú ý hắn. Nàng đã từng thấy hắn một mình đối mặt với con sói đói khát mà không có chút vẻ sợ hãi nào, cũng đã thấy hắn dịu dàng trấn an chú cừu nhỏ bị giết mình. Con người của hắn thâm thúy giống như ánh sao ban đêm, nơi đó có dải Ngân Hà đẹp nhất. Nàng yêu hắn, mặc dù không cách nào nói rõ phần yêu này là từ đâu đến, nàng chỉ biết phần yêu này là thật, nhưng mẫu thân lại nói hắn không xứng với nàng.

“Sinh mạng người phạm ngấn gối, năng lực thì như con kiến hôi. Hắn làm sao có năng lực bảo vệ con, nói gì đến chăm sóc con.” Mẫu thân nói thế này: “Con tưởng rằng đó là yêu, nhưng thật chất chỉ là tuổi trẻ ý loạn tình mê, chỉ cần gặp được đối tượng tốt hơn, con sẽ tỉnh táo lại.”

Nàng rất ít khi chống lại quyết định của mẫu thân, nhưng lần đó nàng rất kiên trì nói cho mẫu thân biết nàng chỉ muốn sống chung với Hoàng Tuyền. Từ nhỏ đến lớn đi theo bên cạnh mẫu thân, nàng không phải chưa từng thấy các thần linh hoặc anh hùng ở nhân gian khác, cũng không thiếu đối tượng lấy lòng nàng, nhưng chỉ có Hoàng Tuyền làm cho nàng động lòng.

Từ trước đến giờ mẫu thân luôn thương yêu nàng, không chịu được sự kiên trì của nàng nên đã đưa ra một điều kiện. Đó chính là Hoàng Tuyền nhất định phải hoàn thành ba khảo nghiệm của anh hùng do mẫu thân đưa ra, trong khảo nghiệm này, Kha Nhu không được ra tay giúp hắn.

Vì để cho mẫu thân an lòng, cũng vì xác nhận tâm ý của Hoàng Tuyền đối với nàng, nàng đã đồng ý yêu cầu của mẫu thân, rồi chuyển đạt cái điều kiện này đến Hoàng Tuyền. Hoàng Tuyền đồng ý không chút do dự, một mình đi lên hiểm cảnh chưa từng có người phạm nào gặp phải.

Lúc đó, nàng cho rằng áo choàng mình đan cho hắn có thể bảo vệ hắn bình an. Dù sao áo choàng đó nàng đã tặng cho hắn trước khi mẫu thân nói ra khảo nghiệm, không tính là làm trái với yêu cầu của mẫu thân, mà quả thật Hoàng Tuyền cũng đã hoàn thành hai khảo nghiệm, nhưng..... Nàng vẫn còn quá ngây thơ.....

“Tiểu cô nương, cô nương muốn qua sông sao?”

Âm thanh xa lạ vang lên ở bên tai nàng, Kha Nhu kinh ngạc quay đầu lại, liền gặp được một vị bà bà lớn tuổi. Lão bà bà ăn mặc giống như là nông phụ (*) người phạm, không hề có chỗ nào đặc biệt, trên mặt tràn đầy nếp nhăn làm cho người ta hoàn toàn không thể tưởng tượng ra năm tháng bà đã từng trải qua. Nhưng nụ cười trên mặt bà lại cực kỳ hòa ái, khiến người ta rất dễ sinh hảo cảm.

(*): Người phụ nữ làm nông.

Người phạm không có khả năng xuất hiện ở bờ con sông này, biết rõ thân phận của lão nhân trước mắt rất khả nghi, nhưng Kha Nhu vẫn không tự chủ được gạt đầu một cái, lão bà bà lại cười nói: “Ta ở trong khu rừng đối diện, nhưng trời mưa quá nhiều ngày, nước chảy xiết như vậy, ta vẫn luôn không có biện pháp qua sông để trở về. Cô nương có thể công ta qua sông hay không?”

Ở trong rừng U Minh, tuyệt đối không thể nào là người bình thường. Huống chi người bình thường làm sao nhờ Kha Nhu, loại thiếu nữ mảnh khảnh, tay trói gà không chặt này công qua sông. Tuy biết đây có thể là một cái bẫy, nhưng nàng lại mềm lòng, trong khoảng thời gian ngắn rất khó để từ chối.

“Không trở về nhiều ngày như vậy, nhất định tỷ muội của ta ở nhà rất nóng lòng chờ..... Ôi..... Tiểu cô nương, nếu như cô nương cảm thấy khó xử cũng đừng ngại, chờ thêm vài ngày nữa, sau khi nước rút ta lại tự mình qua sông.”

Mắt thấy Kha Nhu chần chờ, lão bà bà uốn eo, cười khoát tay áo, tựa hồ cũng không có ý ép buộc nàng. Kha Nhu suy nghĩ một chút, nhìn lại dòng nước đã không còn chảy xiết như vậy, không tự chủ được nói: “Nếu như bà không ngại bước chân của ta không vững mà nói..... Ta có thể thử công bà đi qua.”

“Vậy thì phiền cô, tiểu cô nương.” Lão bà bà cũng không từ chối, cứ như chuyện đương nhiên nằm ở trên lưng Kha Nhu. Mặc cho Kha Nhu từng bước một gian khổ đi tới giữa sông.

Mặc dù nguyện ý công lão bà bà, nhưng trong lòng Kha Nhu vẫn còn hơi sợ, bởi vì nước chảy xiết hơn tưởng tượng của nàng. Nàng sợ mình không cẩn thận té ngã làm hại đến bà bà, cũng hơi sợ bà bà là yêu quái trong rừng U Minh, lại bất thành linh đề nàng chìm xuống nước sông cuộn cuộn. Nhưng nàng biết mình sợ cũng không có tác dụng gì, là nàng tự nguyện công lên bà bà, giống như việc nàng tự nguyện đi hết con đường nhấp nhô này.

May mắn là cuối cùng nàng cũng thuận lợi qua sông, được tá túc một đêm ở nhà lão bà bà, cũng biết được lão bà bà và hai vị tỷ muội của bà đều giỏi về đan dệt. Đại tỷ phụ trách chuốt tơ tằm, nhị tỷ của lão bà bà thì đan các sợi tơ lại, còn tam muội thì cắt tĩa tơ tằm đã được dệt tốt.

Mặc dù thần lực thiên phú là đan dệt nhưng Kha Nhu cũng không nhìn ra ba tỷ muội dùng cái gì để chuốt thành sợi tơ dệt. Mọi thứ họ dệt ra đều rất huyền diệu, nhìn tối tăm tầm thường, trong nháy mắt lại vô cùng rực rỡ, rồi cũng gấm vóc hoa lệ ấy, có thể lại trở nên hư hỏng, mục nát.

Nhưng để cho nàng kinh ngạc hơn là khi vị bà bà thứ ba cầm cây kéo cắt xén tơ tằm đã nói một câu: “Sợi tơ này bị cắt đứt, chính là đứt, giống như có những duyên phận đã hết, bất cứ ai cũng không thể nối lại.”

Tiếng xé rách chói tay vang lên, bà bà lại nói: “Hài tử à, ta biết rõ rừng U Minh không phải mục đích của người, của chính Minh giới mới thật sự là nơi người muốn đến. Có lẽ người người muốn tìm ở nơi đó, nhưng người có nghĩ tới sau khi đi vào Minh giới, hẳn đã không phải người trong trí nhớ của người.”

Kha Nhu không nói gì, đại tỷ và tam muội vừa dệt vừa ngâm xướng lên khúc ca cổ xưa.

“Thân thể người yêu của ta đã sớm mục nát, mặc dù hắt đang ở trước mặt của ta, ta vẫn không thể nhận ra.”

“Người yêu của ta bị lạc ở bờ Vong Hà, mặc dù ta ở trong tầm mắt của hắn, hắn vẫn khó có thể nhớ.”

“Cửa chính Minh giới mãi không đóng, đất nước tử vong luôn hoan nghênh người bước vào.”

“Con đường này có đi không về, đến được thì dễ mà rời đi thì khó.”

“Được rồi các người.” Nhị tỷ cắt đứt giọng của tỷ muội, nhỏ giọng trấn an Kha Nhu: “Họ cũng chỉ có ý tốt, tiểu cô nương, người tuổi trẻ xinh đẹp lại chịu nhiều đau khổ như vậy, thật làm cho người khác thương tiếc.”

Lão bà bà nói tới chỗ này, trong mắt lộ ra thương xót: “Huống chi cho dù như thế, cô nương chưa chắc có thể tìm được hắn, càng không thể nào mang hắn trở lại nhân gian.”

Đôi mắt lão nhân vô cùng trong trẻo, giống như là đang nói lời tiên tri cho một vận mệnh không thể thay đổi được. Trong nháy mắt đó, Kha Nhu đột nhiên nhận ra họ biết được tất cả. Rất rõ ràng, mặc kệ nàng bỏ ra cái giá gì cũng không thể đưa người yêu của nàng về.

“..... Cho dù như thế, ta vẫn phải đi tìm hắn.” Kha Nhu nghe được chính mình run rẩy nói: “Ta phải tìm được hắn mới thôi.”

Đúng vậy..... Bất kể bỏ ra giá cao bao nhiêu, nàng phải tìm được hắn mới thôi. Bởi vì cho tới bây giờ nàng vẫn chưa kịp nói cho hắn biết tâm ý của nàng dành cho hắn. Huống chi nếu không phải vì nàng..... Nếu không phải vì nàng.....

Đau khổ giống như có bàn tay dưới vực sâu liều mạng kéo nàng vào trong bóng tối. Kha Nhu không ngừng giãy giụa, thật vất vả mới mở mắt ra được, nhìn thấy tầng tầng màn che giường hoa lệ làm nàng vô cùng hoang man. Nàng nhớ rõ mình đang ở bờ Vong Hà, không ngừng đan dệt hoa bỉ ngạn (*) nhưng nó chưa từng nở hoa, đã lâu không ngủ ở trên giường, vì sao sẽ tỉnh lại ở nơi xa lạ này.

(*): Đây là tên loại thực vật cất giữ ký ức của Kha Nhu với người yêu. Hoa Bỉ Ngạn có 3 màu chính: Trắng, đỏ và vàng. Bỉ Ngạn màu trắng gọi là Mạn Đà La Hoa, Bỉ Ngạn màu đỏ gọi là Mạn Châu Sa Hoa. Hoa bỉ ngạn có ý nghĩa là “phân ly, đau khổ, không may mắn, vẻ đẹp của cái chết”, nhưng nhiều người hiểu ý nghĩa hoa là “hồi ức đau thương”.

Theo truyền thuyết người ta hay kể rằng hoa bỉ ngạn là loài hoa duy nhất mọc dưới đường xuống hoàng tuyền, trước khi linh hồn đi qua cầu Nại hà bắc ngang bờ Vong xuyên, sẽ gửi toàn bộ ký ức của mình cho hoa bỉ ngạn. Dù là đau khổ tột cùng hay yêu thương thấm thiết hoa bỉ ngạn đều thu nhận những hồi ức đó. Cũng có người lại nói rằng, vào những ngày người trần gian gặp người âm giới, hoa bỉ ngạn là nơi trú ngụ của những linh hồn.

Nàng chống người ngồi dậy, quan sát gian phòng. Phòng ngủ này rộng rãi và hoa lệ, khắp nơi trang trí tinh xảo, có rất nhiều tinh phẩm, dù nàng thân là nữ nhi thuần huyết của thần linh cũng chưa từng thấy qua. Nhưng màu sắc bố trí hơi u ám làm cho người ta mơ hồ có cảm giác bị áp bức.

Vốn cho rằng có lẽ mình ở chỗ của Mễ Nhi Thập, bây giờ nhìn lại rất không có khả năng. Lúc nàng muốn xuống giường dò xét đến cùng thì một cỗ lực lượng vô hình lại vững vàng áp chế nàng. Cùng lúc này, bóng dáng cao lớn của nam nhân im hơi lặng tiếng xuất hiện ở bên giường, cất giọng trầm thấp và tràn đầy từ tính: “Người phải nghỉ ngơi thật tốt.”

Kha Nhu cả kinh, ngẩng đầu lên liền chống lại một đôi mắt sâu và đen như đêm.

Đối với thần tiên ở nhân gian mà nói, Minh vương Ngô Đa Tư rất ít được nhắc tới. Địa vị của hắn quá mức cao thượng, cộng thêm việc cai quản đất nước của người chết, có rất ít người dám nghị luận xằng bậy. Hơn nữa từ trước đến giờ hắn không thích xuất hiện ở trước mặt người khác, cũng rất ít tham gia cuộc chiến yêu hận của các chư thần, vì vậy Kha Nhu biết rất ít về hắn.

Nàng mơ hồ nghe người ta đề cập tới, Minh vương tuần mỹ không thua gì thần Thái Dương (*). Hơn nữa lại có sở trường là âm nhạc, vào thời đại thượng cổ, không biết có bao nhiêu nữ thần xinh đẹp phải lòng hắn, đáng tiếc hắn không cảm thấy hứng thú với bất cứ ai, chỉ thích thanh tịnh ở trong Minh giới.

(*): Thần Mặt Trời.

Lúc đó Kha Nhu cũng không có đặt chút chuyện bát quái (*) này ở trong lòng. Dù sao đối với nàng mà nói, Minh vương xa đến không thể chạm tới, có lẽ đây là đối tượng cả đời nàng cũng rất khó gặp. Mãi cho đến lần trước, ở bờ Vong Hà, gặp được vị đứng đầu Minh giới trong truyền thuyết này, nàng mới phát hiện chỉ ít trong truyền thuyết cũng có chuyện là sự thật. Vị thần quyền cao chức trọng này quả thật tuần mỹ vượt quá tưởng tượng. Chính vì vậy, Kha Nhu hoàn toàn không hiểu vì sao lần đầu tiên gặp được hắn, nàng lại nhận lầm hắn thành Hoàng Tuyền.

(*): Những lời đồn thổi.

Coi như hai người đều có tròng mắt đen thâm thúy và tóc đen giống nhau, nhưng tướng mạo một trời một vực, tính cách lại càng khác nhau hoàn toàn. Cổ tình chỉ một lần ngộ nhận cũng đủ để cho khi Kha Nhu nhìn thấy Minh vương thì không thể không tìm kiếm bóng dáng Hoàng Tuyền qua hắn.

Mặc dù Kha Nhu phục hồi tinh thần lại rất nhanh, cúi đầu một mực cung kính hô một tiếng “Minh vương bệ hạ.” Nhưng một cái nhìn ngắn ngủn kia cũng làm cho tâm tư thật vất vả mới bình tĩnh như nước hồ thu của Ngô Đa Tư lại nổi lên từng trận gợn sóng lăn tăn.

Trong nháy mắt, hắn rất hi vọng người mà đáy mắt Kha Nhu muốn nhìn thấy nhất chính là hắn, nhưng đây chỉ là chuyện không thể nào, Ngô Đa Tư chỉ có thể tâm phiền ý loạn lấy giọng điệu lạnh nhạt nói: “Nghỉ ngơi cho khỏe, chờ sau khi thân thể khôi phục thì rời khỏi Minh giới.”

Kha Nhu cả kinh, còn chưa kịp nói gì, Ngô Đa Tư lại nói: “Thần lực của ngươi không chịu nổi hao tổn như vậy, thần cách lại bị tổn hại nghiêm trọng, kiên trì nữa cũng chỉ có một con đường chết. Người chết ở Minh

giới đã đủ nhiều, ta không có ý định nhiều thêm một việc nữa.”

“Bệ hạ, xin ngài..... Xin ngài để cho ta thử một chút.....”

“Ta đã cho người rất nhiều ngoại lệ, cho người vào Minh giới, cho người cùng Phán quan và Tử Thần tìm kiếm trong sổ sinh tử, thậm chí còn để mặc cho người ở Minh Thổ trồng vật không thuộc về Minh giới. Những người tới Minh giới tìm người trước kia cũng chưa từng được khoan dung như vậy. Chuyện này ta đã quyết định, người không cần bàn lại.”

“Van cầu ngài, bệ hạ, cho ta thêm một chút thời gian, nếu cho ta thêm một chút thời gian, ta nhất định sẽ tìm được hân.....”

Kha Nhu muốn quỳ lạy cầu xin hân, nhưng nàng bị lực lượng vô hình áp chế, không thể rời khỏi cái giường kia, chỉ có thể không ngừng đau khổ cầu khẩn. Nhưng Ngoã Đa Tư chỉ lạnh lùng xoay người sang chỗ khác, che giấu cảm xúc phức tạp của mình.

Lúc đầu, khi nghe nói về nàng thì hân chỉ muốn cho nàng một cơ hội, không hề để ý sống chết của nàng. Nhưng bây giờ, Ngoã Đa Tư phát hiện mình không thể trở mắt nhìn nàng suy yếu mà chết đi như vậy.

Trong khoảng thời gian nàng hôn mê này, chỉ cần y quan (*) rời khỏi, phần lớn thời gian hân đều ngồi ở bên giường nhìn nàng, nhìn dung mạo thanh lệ của nàng, nghĩ tới nàng mỉm cười quyến rũ dưới ánh mặt trời. Khi ở bờ sông ôm nàng lên thì nàng cứng ngắt lạnh lẽo như thế, hoàn toàn khác với vẻ ấm áp mềm mại trong ký ức.

(*): Quan ngự y.

Hân muốn sưởi ấm cho nàng, nhưng có lẽ thân là Minh vương, chính hân còn lạnh lẽo hơn nàng bây giờ. Mặc dù nghĩ như vậy nhưng tối mấy ngày trước, khi cánh môi tái nhợt của nàng dính vào một chút huyết sắc thì hân không nhịn được cúi người xuống thưởng thức. Sau khi hồi tỉnh lại hân rất kinh ngạc vì chính mình không tự kìm chế được.

Hân đã chịu đủ buồn lo đốt lòng không biết từ đâu mà đến, cũng chịu đủ không hiểu tại sao mình lại quan tâm nàng. Ngàn vạn năm nay, hân chưa bao giờ lâm vào bế tắc, nhưng chuyện này cũng không có nghĩa là hân không biết rõ ma lực của ái tình. Tình yêu sẽ làm cho người ta điên cuồng, sẽ khiến cho người ta không màng sống chết. Kha Nhu vì gọi Hoàng Tuyền về, không tiếc đánh cược sinh mạng ở Minh giới. Còn hân lại có thể sẽ vì lấy được Kha Nhu mà làm ra những chuyện khó có thể tưởng tượng được.

Dưới tình huống này, đuổi nàng ra khỏi Minh giới là tốt nhất. Rời khỏi Địa phủ, ít nhất nàng sẽ không chết mòn ở chỗ này, chỉ cần nàng rời khỏi tầm mắt của hân, hân cũng không đến nỗi chìm đắm trong mê muội như vậy.

Nếu Minh vương đã hạ quyết tâm thì chưa bao giờ mềm lòng. Hân cho rằng lần này có thể chấm dứt mọi chuyện, nào biết hân vừa đi về phía trước một bước, đang định rời khỏi, sau lưng lại truyền đến âm thanh vật nặng rơi xuống đất và áo bào của hân cũng bị nắm chặt.

Không cần quay đầu lại Ngoã Đa Tư cũng biết chuyện gì xảy ra. Kha Nhu yếu đuối lại có thể tránh thoát áp chế của hân, vì ngăn cản hân rời khỏi mà ngã nhào xuống giường.

Ngoã Đa Tư sợ mình mềm lòng, không muốn nhìn nàng, Kha Nhu lại nắm thật chặt góc áo của hân, nghẹn ngào: “Bệ hạ..... Van cầu ngài..... Van ngài để cho ta gặp hân một lần, cái gì ta cũng nguyện ý làm, dù phải bỏ ra cái giá cao nào cũng có thể.....”

Ngoã Đa Tư không nói gì, Kha Nhu đau khổ lôi kéo hân. Cứ giằng co như vậy một lúc lâu, cuối cùng Minh vương cũng xoay người lại, cúi đầu xuống nhìn thiếu nữ quỳ trên mặt đất đang nhìn lên hân.

Nàng mới vừa khỏi bệnh, sắc mặt cũng không tính là tốt, đầu tóc rối bời, vẻ mặt hoảng hốt, nói là điếm đàng đáng yêu, không bằng nói cực kỳ nhếch nhác. Thế nhưng loại giây giụa trong tuyệt vọng này lại đẹp mê hoặc.

Ngoã Đa Tư nghĩ chắc hân Hoàng Tuyền chưa từng thấy bộ dáng này của nàng. Ở trước mặt thiếu niên, thiếu nữ vĩnh viễn hoàn mỹ thuần khiết như vậy, xa không thể chạm. Ngay cả khi hân lấy dũng khí chạm

vào nàng cũng tốn thời gian lâu như vậy, chỉ sợ không thể nào nghĩ tới có một ngày thiếu nữ sẽ vì hấn mà té ngã trên đất, bất chấp tất cả nắm chặt người khác khổ sở van xin.

Ở trong trí nhớ kia, cho tới bây giờ Kha Nhu chưa từng chủ động đi tìm thiếu niên, càng chưa từng nói với hấn một tiếng yêu. Đôi lúc Ngô Đa Tư rất muốn biết, rốt cuộc Hoàng Tuyền có biết tình yêu của Kha Nhu dành cho hấn sâu đậm như vậy không? Hấn đoán hấn ta không biết, đối với thiếu niên bình thường như vậy mà nói, khát vọng con gái của thần gần như là một loại tội. Hấn chỉ có thể không ngừng bỏ ra tất cả, chờ đợi lấy được vẻ mỉm cười của nàng, được nàng đáp lại đã là vô cùng may mắn, trước khi được tán thành, thiếu niên nào dám vượt rào.

Nhưng Ngô Đa Tư có thể cảm nhận được, thật ra khi thiếu niên vén lên mái tóc rối bời của nàng, kì thật là hấn muốn hôn nàng, khi thiếu niên hỏi nàng có nguyện ý sống chung với hấn hay không, thật ra là hấn muốn ôm nàng. Hấn yêu nàng thuần khiết đẹp đẽ, nhưng đồng thời, hấn cũng khát vọng lấy thân thể phạm tục của mình làm bẩn nàng, bẻ gãy cánh chim của nàng, làm nàng vĩnh viễn không thể bay trở về phía chân trời xa không thể chạm tới.

“Bệ hạ..... Van cầu ngài..... Đừng đuổi ta đi, muốn ta làm cái gì cũng được..... Ta có thể vì ngài dệt hắc bào, cũng có thể vì người yêu của ngài dệt ra Thái Y (*). Chỉ cần ngài để cho ta tiếp tục tìm kiếm hấn ở bờ Vong Hà, ta sẽ không mang đến bất cứ phiền phức gì cho ngài.”

(*): Tơ lụa nhiều màu sắc.

Ngô Đa Tư cúi người xuống, nhẹ nhàng gạt đi nước mắt và mái tóc rối bời của nàng: “Ta biết rõ ngươi vì muốn lấy được sổ sinh tử đã đan cái gì cho Phán quan và Tử Thần, cũng biết ngươi đưa cho Mễ Nhi Tháp một tấm lụa che mặt làm lời cảm ơn. Đáng tiếc ta không cần những thứ kia, đừng dễ dàng hứa hẹn sẽ trả giá cao với ta.”

“Bệ hạ, van cầu ngài, ta thật sự nguyện ý làm bất cứ chuyện gì.”

Nhìn ra sự kiên trì của Ngô Đa Tư, Kha Nhu hoảng hốt, nắm thật chặt tay hấn, chỉ sợ hấn đột nhiên biến mất. Bị nàng cầm thật chặt như vậy, vẻ mặt Ngô Đa Tư sâu xa, hấn nhìn Kha Nhu hồi lâu, không nói một câu. Nàng bị hấn nhìn đến lòng dạ rối bời, không dám buông tay, cũng không dám xoay tầm mắt.

Sau một lúc lâu, đôi môi mỏng của Minh vương hơi nhếch lên một đường cong vừa mê người vừa lạnh lùng: “Được, ta sẽ cho ngươi một cơ hội nữa. Chỉ cần ngươi thị tẩm (*), từ đó trở thành người của Minh giới, ta liền để cho ngươi tìm hấn ở bờ Vong Hà.”

(*): Nghĩa gốc chữ Thị nghĩa là hầu, Tẩm nghĩa là ngủ. Tức chỉ kẻ tôi tớ ngủ cùng và hầu hạ ông chủ hay phi tần hầu hạ nhà vua.

Xuất xứ từ này trong tác phẩm ” Nghĩ cổ đông phi bá lao ca” của Lý Hà đời Đường: “ ” (Phiên âm Hán Việt: Thuý gia nữ nhi bảo hương chấm, khai khâm diệt chúc nguyện thị tẩm), nghĩa là: Cô gái nhà ai ôm gối thơm, trải chăn tất đóc hầu người ngủ.

Kha Nhu cả kinh, không tự chủ được buông tay ra, khẽ lui về phía sau. Dù Ngô Đa Tư bận nhưng vẫn ung dung thu tay lại, đứng lên gọn sóng lăn tăn nói: “Thần cách của ngươi đã bể tan tành, không tiện đi xa, ta sẽ cho ngươi nghỉ ngơi một đoạn thời gian. Thời gian này ngươi cứ ở trong tòa tẩm điện này, không được rời khỏi. Ta sẽ không trở lại, cũng không muốn cò kè mặc cả với ngươi, chờ sau khi thân thể ngươi khôi phục, Tu Phổ Dạ sẽ trực tiếp đưa ngươi trở về nhân gian.”

Dứt lời, Ngô Đa Tư đang định rời đi, lại bị Kha Nhu bắt được vạt áo. Lần này hấn gần như bị chọc giận, nở nụ cười châm biếm, mắt lạnh nhìn về phía nàng, chỉ thấy sắc mặt nàng tái nhợt nói: “Bệ hạ..... Không tìm được hấn..... Ta..... Ta không thể rời đi.”

“Cho nên?”

Ngô Đa Tư hít một hơi thật sâu, tránh cho mình phản ứng quá mức kích động ở trước mặt của nàng: “Minh giới không phải là nơi mặc cho người đến người đi, tiểu cô nương, ngươi chẳng có gì cho ta, thì tại sao muốn ta dễ dàng tha thứ lần nữa.”

Ngoã Đa Tư lạnh lùng nói thẳng, bàn tay Kha Nhu đang bắt lấy vạt áo của hắn vô cùng run rẩy. Trên đường đi tìm Hoàng Tuyền, nàng từng gặp phải rất nhiều khổ nạn, nhưng không có một chuyện nào làm nàng khó chịu như thế. Nàng không hiểu tại sao vị Minh vương không gần nữ sắc này lại nói với nàng yêu cầu như thế.

Kha Nhu không hề cho rằng mình có chỗ nào đủ để hấp dẫn vị Thần Chí Cao này, cũng không tin hắn thật sự muốn chiếm đoạt nàng. Trong đám suy nghĩ lung tung kia, nàng chỉ có thể khẳng định, nếu buông tay, nàng thật sự sẽ bị đuổi ra khỏi Minh giới.

Mắt thấy nàng không muốn buông tay, đáy mắt Ngoã Đa Tư càng thêm giễu cợt. Hắn không cho Kha Nhu giãy giụa quá lâu, một tay lập tức ôm lấy nàng từ trên mặt đất lên, ném ở trên giường. Khi nàng hốt hoảng không biết làm sao thì hắn chống hai tay ở trên mặt nàng, lạnh lùng nhìn xuống nói: “Không muốn rời đi thì ngươi phải trả giá cao.”

5. Chương 2-2

Edit: Kim Phượng

Dứt lời, hắn cúi đầu xuống không chút do dự chiếm đoạt đôi môi của nàng, hấp thu hương vị hắn khát vọng đã lâu.

Trong những ký ức kia, Ngoã Đa Tư có thể cảm nhận sâu sắc khát vọng của Hoàng Tuyền đối với Kha Nhu, cùng với đau khổ do dự không dám tiến tới, thiếu niên luôn sợ mất đi thiếu nữ, cho nên chưa từng phóng túng tham lam. Nhưng hắn không phải thiếu niên bình thường đó. Hắn là người đứng đầu Minh giới, là vị thần cổ xưa nhất từ khi khai thiên lập địa đến nay. Nếu hắn muốn hủy thiên diệt địa, sợ rằng không có mấy vị thần dám đối địch với hắn, lại còn có ai có thể ngăn cản hắn chiếm lấy một vị thiếu nữ?

Hắn không phải không cho Kha Nhu cơ hội, là nàng cứ khẳng khái một mực không chịu buông bỏ. Khát vọng của hắn đối với nàng đủ để đốt tim, nếu nàng tiếp tục ở lại Minh giới, làm sao hắn có thể kiềm chế được? Nếu không thể kiềm chế, vậy thì cướp lấy. Chỉ cần có được nàng, hắn sẽ không tiếp tục lo âu nóng ruột, chỉ cần có được nàng, có lẽ hắn có thể thanh tĩnh, nhận ra bản thân mình chỉ là nhất thời ý loạn tình mê.

Môi mỏng lạnh lẽo của nam nhân nghiền ép cánh môi mềm mại của thiếu nữ, không biết bao nhiêu lần cướp lấy nhiệt độ của nàng. Có nằm mơ thiếu nữ cũng chẳng ngờ mình sẽ bị đối xử như thế. Ngay người như phỗng trong chốc lát, cho đến khi hắn cố gắng xâm nhập, nàng mới phục hồi tinh thần lại, vươn tay dùng sức đẩy hắn ra.

Phát hiện sự chống cự của nàng, Ngoã Đa Tư thoáng lui ra, không tiếp tục xâm lược thành trì, nhưng vẻ mặt cười như không cười của hắn từ trên cao nhìn xuống lại làm cho người ta không rét mà run. Lần này, rốt cuộc đáy mắt Kha Nhu cũng có hắn, nhưng trong tầm mắt của nàng tràn đầy ngạc nhiên và sợ hãi. Ngoã Đa Tư khoát trả nụ cười, ngũ quan thâm thúy và phong thái khuynh thành, khuôn mặt tuấn mỹ chói mắt hơn cả Thần Thái Dương, nhưng lại làm Kha Nhu như rơi xuống hầm băng.

“Tiểu cô nương.” Giọng nói của Minh vương giống như đến từ trong vực sâu đen tối: “Người cho rằng tử vong chính là cái giá cao nhất mà người có thể bỏ ra hay sao? Từ trước đến giờ người còn sống luôn phải gánh chịu nhiều hơn người đã chết.”

Dứt lời, hắn cúi đầu xuống, chậm rãi mút xương quai xanh mảnh khảnh của nàng, bàn tay cũng không chút khách khí thăm dò vào dưới váy nàng, nhẹ nhàng vuốt ve bắp chân. Sự vuốt ve và liếm mút của hắn lạnh lẽo như xà, tà ác cuốn lấy nàng, khiến cả người nàng cứng ngắc, không thể động đậy.

Minh vương không phải người nàng muốn ôm ấp, nhưng nàng lại không thể kiên quyết cự tuyệt. Trước khi từ biệt ba tỷ muội ở rừng U Minh, lão bà bà đã tự tay dạy nàng một thủ pháp đan dẹt rất kì diệu, bà bà còn tha thiết dặn dò: “Nếu như người dùng hết tất cả các biện pháp cũng không tìm thấy hắn, có thể thử

lấy hồi ức đan thành hoa bỉ ngạn, trồng bên cạnh bờ Vong Hà. Chỉ cần người không từ bỏ, kiên trì đến khi bỉ ngạn nở hoa, có lẽ còn có một tia hi vọng.....”

Rừng U Minh nguy cơ khắp chốn, nếu không nhờ ba vị bà bà nói cho nàng biết rất nhiều chuyện phải chú ý, nàng không thể nào thuận lợi đến được cửa chính của Minh giới như vậy. Cho nên Kha Nhu cực kỳ tin tưởng lời nói của các vị bà bà. Đi tới Minh giới, sau khi nàng dùng hết mọi biện pháp mà vẫn không thể tìm được Hoàng Tuyền, thì nàng biết rõ mình chỉ có thể kiên trì chờ ngày bỉ ngạn nở hoa, ngoài ra không còn đường khác để đi.

Bàn tay của nam nhân cực kì có tính xâm lược, vuốt ve từ bắp chân của nàng lên phía trên, đầu lưỡi ẩm ướt liếm mát quanh cổ nàng, khiến nàng run sợ tận đáy lòng. Nàng càng sợ hãi hơn khi cho rằng thân thể của mình sẽ bài xích (*) sự đụng chạm của hắn, nhưng da thịt bị vuốt ve đến tê dại, cảm giác kích thích xa lạ làm nàng không quen.

(*): Chán ghét.

Cảm giác này cũng không làm cho nàng nôn mửa hay chán ghét, mà là một loại vui sướng không thể nào nói rõ. Nàng không hiểu tại sao thân thể của mình lại không hề phòng bị hắn, cũng sợ mình cứ bước vào vực sâu như vậy.

“Bệ hạ..... Van cầu ngài..... Van cầu ngài đừng như vậy.”

Kha Nhu không dám đẩy hắn ra, chỉ có thể khẩn cầu lần nữa, nhưng dĩ nhiên Ngô Đa Tư không muốn nghe nàng bắt lức cầu khẩn như vậy, dứt khoát ngẩng đầu lên ngậm môi nàng, không chút do dự xâm nhập vào bên trong cánh môi hé mở của nàng.

Hơi thở thành thực của nam nhân phủ xuống, đầu óc thiếu nữ trống rỗng, vô lực kháng cự, chỉ có thể mặc cho nam nhân chiếm đoạt. Lưỡi của hắn nhẹ nhàng chuyển động ở trên răng nàng, dò xét thành trì chỉ có hắn mới chiếm được. Sau đó lại càn rỡ nâng lên hai đoá hồng mềm mại của nàng, nhắm nháp đoá hoa mà hắn thêm khát lâu nay.

Nàng xinh đẹp hơn trong tưởng tượng, ngọt ngào hơn mật đường, tản ra hương thơm làm hắn phát cuồng. Dù hơi cứng ngắc, nhưng hắn cũng không ngại. Ngô Đa Tư biết rõ trong lòng nàng chứa người khác, cho nên hiện tại hắn chỉ muốn thân thể chưa bao giờ bị nam nhân khác sờ qua, còn có cánh môi ngọt ngào, đáng yêu của nàng.

Nụ hôn của hắn vừa điên cuồng vừa dịu dàng, làm cả người thiếu nữ mềm yếu vô lực. Khi nàng và Hoàng Tuyền yêu nhau thì hai người cũng chỉ từng có một lần nhẹ nhàng lướt qua cánh môi. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, thì ra hôn môi cũng không phải đơn giản như vậy, càng không nghĩ tới có một ngày nàng sẽ làm ra loại chuyện như vậy với nam nhân khác chứ không phải Hoàng Tuyền.

Xấu hổ và tuyệt vọng làm cho nàng trở nên nhạy cảm hơn, nhạy cảm nhận thấy được hắn từng bước một tiến tới gần và trêu đùa. Hơi thở trên người nam nhân xa lạ nhưng lại đậm đà mê người. Dù đáy lòng có kháng cự, nhưng mỗi một lần đầu lưỡi múa may trêu đùa ở trong miệng của nàng đều đã tà ác in sâu vào đáy lòng nàng.

Lúc nàng gần như bị hắn hoàn toàn chiếm đoạt hết hô hấp, rốt cuộc Ngô Đa Tư cũng buông nàng ra. Kha Nhu ngẩn ngơ trong chốc lát. Ngô Đa Tư cực kỳ yêu đôi mắt trong trẻo ngập nước đầy bối rối này của nàng. Khi giữa cánh môi hai người kéo ra sợi tơ bạc thì hắn lại nhẹ nhàng hôn nàng mấy cái. Cùng lúc đó, tay của hắn đã thâm nhập vào trong đùi nàng.

Kha Nhu kêu lên một tiếng, cố gắng khép chân lại, nhưng nàng lập tức bị một lực lượng vô hình áp chế. Ngô Đa Tư giữ chặt cằm của nàng, ép nàng nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng của hắn: “Tiểu cô nương, ta không phải người có tính nhẫn nại, nếu ngươi còn kháng cự nữa, cũng đừng mong ở lại đất nước của ta.”

Chỉ một câu như vậy, rốt cuộc Kha Nhu mất đi tất cả hơi sức giãy giụa. Nàng vô lực ngã xuống giường, để cho hắn tùy ý cởi y phục của nàng ra, hai mắt nhắm lại chờ đợi phán quyết phủ xuống.

Dù Ngô Đa Tư không vui với bộ dáng đợi bị làm thịt này của nàng, nhưng hắn cũng không ép buộc nàng nữa. Chỉ lấy tay và môi tỉ mỉ kiểm tra mỗi một tấc da thịt trên người nàng, vuốt ve khi mạnh khi nhẹ, đốt lên ngọn lửa trên người nàng, làm cho nàng nóng nảy khó nhịn. Kha Nhu cắn môi dưới, cố hết sức xây lên

bức tường kháng cự tất cả cảm thụ. Thế nhưng khi ngón tay của nam nhân vuốt ve nhụy hoa mẫn cảm nhất giữa đùi nàng thì nàng vẫn nhin không được mở mắt, hoảng sợ cong người lên.

“Bệ hạ..... Nơi đó..... A!”

“Cảm giác rất kỳ lạ phải không?” Ngoã Đa Tư vừa chậm rãi xoa nắn chỗ kia, vừa lấy ngón tay khác khiêu khích nhụy hoa phía dưới: “Rất nhanh sẽ cảm thấy thoải mái.”

Địa phương xấu hổ bị đụng chạm như vậy, làm sao có thể cảm thấy thoải mái. Kha Nhu đỏ bừng cả khuôn mặt nghĩ như vậy, nhưng cảm giác kỳ dị ở hạ thân không để nàng trốn tránh. Nàng nhắm mắt, đôi tay nắm chặt dè xuống giường, liều mạng muốn chống cự cảm giác tê dại như kiến cắn, nhưng hai chân lại càng ngày càng run rẩy. Khi một cái tay khác của Ngoã Đa Tư đặt lên bả vai nàng, vén lên sợi tóc rủ xuống thì cơ thể vốn khô khan của thiếu nữ lại không tiếng động chảy tràn ra chất dịch ẩm ướt ngọt ngào.

Phát hiện khó có thể tự khống chế được phản ứng của cơ thể, lòng Kha Nhu loạn như ma, không hiểu tại sao mình lại dâm dăng như thế. Ngoã Đa Tư cười khê một tiếng, đầu ngón tay khê tách ra cánh hoa, bắt đầu vẽ lên những vòng tròn, một cái lại một cái, dần dần nàng chảy ra nhiều mật hoa hơn.

Cảm giác xấu hổ và tức giận khiến cho Kha Nhu càng thêm dùng sức cắn môi dưới, gần như muốn cắn chảy ra máu. Ngoã Đa Tư ngẩng đầu thấy nàng như thế, bàn tay vốn đặt ở trên vai liền trượt tới bên môi nàng, lấy ngón cái nhẹ nhàng ép vào giữa răng và môi, ngăn cản nàng tự làm hại mình. Kha Nhu không muốn làm cho hắn được như ý, nhưng sau khi đối diện với đôi mắt đen như đêm, nàng cũng chỉ có thể run rẩy, mặc cho ngón tay hắn từ từ trượt vào.

Thân thể cường tráng của nam nhân đè thiếu nữ xuống giường, ngón tay thon dài cũng thuận thế trượt vào chỗ sâu thẳm của thiếu nữ. Thiếu nữ phát ra tiếng thở dốc bất lực do đầu ngón tay nam nhân gây ra, chịu đựng ngón tay hắn đang ra vào trong cơ thể nàng.

“Ừm..... Ô... ừm.....”

Kha Nhu muốn rơi nước mắt, nhưng nàng lại chảy không ra giọt lệ nào. Hai chân của nàng bị lực lượng vô hình nâng cao và mở rộng ra, không thể tránh né mọi xâm phạm tà ác của ngón tay nam nhân. Hắn cứ như vậy đường hoàng đụng chạm nơi riêng tư mà ngay cả bản thân nàng cũng cảm thấy xấu hổ. Trong cơ thể nàng dấy lên ngọn lửa đen tối, chỉ vì hắn là Minh vương, còn nàng lại có việc muốn cầu xin hắn.

Thân thể cố gắng căng cứng nhưng vẫn không thể dập tắt ngọn lửa nóng do hắn gây ra. Ngược lại càng khiến ngọn lửa trong cơ thể nàng càng cháy mạnh hơn, thể giới hoàn toàn vận vẹo, xoay tròn. Trong nháy mắt, Kha Nhu thật hy vọng Minh vương cứ tàn khốc trực tiếp phá vỡ nàng, chứ không phải thi triển thủ đoạn giày vò ở trên người nàng như vậy. Nếu hắn ngoan độc một chút, ít nhất nàng không cần cảm thụ nhiều như vậy. Không có những cảm thụ này, nàng có thể chết lặng bỏ ra cái giá cao mà hắn muốn, chứ không giống như bây giờ, bị những thứ cảm thụ khó tả này bức đến sắp phát điên.

Nàng không biết nguyên nhân nàng nhạy cảm như vậy chính là do Ngoã Đa Tư đã giáng xuống một ít mị thuật (*) ở trên người nàng. Minh vương biết rất rõ, thân thể thiếu nữ chưa từng trải qua chuyện chăn gối không dễ dàng bị kích thích như vậy. Huống chi lòng của nàng không có hắn; đây lại là lần đầu tiên của nàng, cũng là lần đầu tiên của bọn họ, hắn không muốn để cho nàng có kỉ niệm quá mức đau khổ. Coi như không chiếm được lòng của nàng, ít nhất hắn cũng muốn hoàn toàn chiếm được thân thể của nàng.

(*): Tương tự như chất kích tình.

Thế nên hắn không chút do dự dùng lưỡi vẽ ma chú lên trên người nàng. Loại pháp thuật này làm cho thân thể người ta không thể tự kiềm chế, muốn tận hưởng khoái cảm. Từ trước đến giờ chưa từng thực hành, nhưng chuyện này cũng không có nghĩa là Minh vương hắn không biết gì về những chuyện đen tối này. Lấy thân phận của hắn lại làm ra loại chuyện như vậy với thiếu nữ, thật sự có chút tự hạ thấp bản thân, nhưng Ngoã Đa Tư không để ý những thứ này. Có lẽ ngày ấy ở nhân gian, khi nhìn thấy nàng dệt cảnh xuân ở bờ sông thì hắn đã rơi vào tay giặc.

Khi con người màu lam mờ mịt hơi nước của Kha Nhu hoàn toàn mất đi tiêu cự thì Ngoã Đa Tư rút ngón tay từ trong miệng nàng ra và há miệng ngậm lấy nhũ nhụy bởi vì khoái cảm mà căng trướng lên của nàng. Khoảnh khắc kia, thiếu nữ phát ra tiếng rên rỉ khó nhin khiến cho hắn mừng rỡ như điên. Vì vậy Ngoã Đa

Tư càng thêm tích cực, đưa một ngón tay thứ hai vào trong cơ thể nàng, kích thích từng đợt mật dịch tuôn ra.

Cơ thể nữ nhân chưa từng bị khai khẩn rất chặt chẽ, nhưng dưới sự ẩm ướt của mật dịch, hoa huyết rất nhanh liền đón nhận sự xâm phạm đầy tham lam của nam nhân. Vì muốn một chút nữa nàng có thể chịu đựng tất cả của hắn nên Ngô Đa Tư dùng hai ngón tay từ từ mở mang hoa kính vừa chặt hẹp đen tối, vừa vô cùng ngọt ngào. Thăm dò vào sâu bên trong nơi đáng xấu hổ để tìm ra điểm nhạy cảm của hoa kính, vô cùng kiên nhẫn làm cho ngày càng nhiều mật dịch tuôn ra.

Kha Nhu ngày càng thở hổn hển, gương mặt lúc nào cũng tái nhợt trong một khoảng thời gian rất lâu, bây giờ đã đỏ như có thể nhỏ ra máu. Thân thể nàng giống như đã không còn là của nàng, mà thuộc về hắn. Theo đầu ngón tay bay múa của hắn, nàng chỉ có thể tan chảy thành một vũng xuân thủy.

Nàng cố gắng nhớ lại tất cả những chuyện nàng và Hoàng Tuyền đã từng trải qua, để tránh mất đi phương hướng trong cảm giác kích thích này. Nhưng Minh vương có tóc đen, mắt đen giống Hoàng Tuyền làm cho nàng càng thêm hoang man. Rõ ràng tướng mạo của hai người không hề có chỗ nào giống nhau, thân phận lại chênh lệch một trời một vực, nhưng lúc này, ánh mắt Minh vương nhìn nàng nóng bỏng rất giống với thiếu niên mà nàng yêu sâu đậm.

Dưới tác dụng của mị thuật, đầu ngón tay nam nhân không ngừng tiến lùi tạo ra khoái cảm. Ý thức của thiếu nữ càng ngày càng mơ hồ, đóa hoa vốn ngưng đọng mềm mại trở nên ướt át, tầng tầng nở rộ ra. Khi ngón tay làm càn của nam nhân khiêu khích tới điểm yếu ớt nhất của hoa huyết thì thiếu nữ lại khó có thể kiềm chế, run rẩy bắn ra tung tóe một lượng lớn mật dịch.

Trong nháy mắt, Kha Nhu cho rằng đây chính là kết thúc, thế nhưng khi hắn tách hai chân của nàng ra, nâng mông nàng lên, đưa hạ thân nóng bỏng cứng rắn kề sát nơi đáng xấu hổ của nàng thì nàng mới mơ hồ phát hiện đây chỉ là bắt đầu mà thôi. Nàng còn chưa kịp suy nghĩ nhiều hơn, tà vật của nam nhân liền đâm vào hoa huyết mới chớm nở của nàng.

Đó là một loại cảm giác rất kỳ quái, rõ ràng mình bị chia cắt thành hai nửa, trong lòng thấy xấu hổ, giãy giụa cho rằng không nên như thế, nhưng thân thể lại không đau đớn lắm, thậm chí còn hưng phấn, ướt át mặc cho dị vật xâm lấn.

Kha Nhu không biết chính mình không có cảm giác đau là bởi vì mị thuật. Dưới tình huống không có đau nhức, nàng chỉ có thể bất lực cảm nhận thân thể bị hắn tiến vào, ma sát ra tia lửa. Khi hắn rút ra để lại cảm giác trống rỗng, rồi sau đó lại bị hắn lấp đầy.

Hoàng Tuyền, Hoàng Tuyền..... Nàng muốn gọi tên hắn, lấy thêm một chút động lực, nhưng lại không gọi ra miệng được. Trong lòng nàng nhớ đến hắn, nhưng lại để một người đàn ông khác tiến vào thân thể của mình. Nếu như Hoàng Tuyền biết chuyện này, hắn còn có thể tiếp nhận nàng không?..... Không, có lẽ bắt đầu từ giây phút Hoàng Tuyền vì nàng mà chết, bọn họ đã định trước không thể trở về quá khứ.

Đôi mắt Kha Nhu thất thần, siết chặt tay, tuyệt vọng chống cự. Nhưng mười ngón tay của nàng bị Minh vương giữ chặt, đè ở bên người, tất cả phản ứng nhỏ nhất cũng bị hắn nắm trong lòng bàn tay. Lúc này nhiệt độ trên người hắn đã không lạnh lẽo giống như trước, cơ thể đã hơi nóng ẩm, động tác tiến vào của hắn cũng rất thông thả, mơ hồ có chút triển miên dụ dàng.

“Kha Nhu.” Giọng nói của hắn bao hàm tình ý giống như lần đầu tiên Hoàng Tuyền gọi tên của nàng, hoàn toàn khác với chủ nhân của bóng tối lúc này đã lạnh lùng uy hiếp nàng hiến thân: “Ta tên là Ngô Đa Tư, người có thể gọi thẳng tên của ta.”

Nhưng Kha Nhu cũng không có gọi lên tên của hắn, cái tên duy nhất nàng muốn gọi chỉ có Hoàng Tuyền. Cũng không nguyện ý tiếp nhận việc Minh vương tự hạ thấp mình cho nàng biết tên thật. Ngô Đa Tư cũng không tức giận, bởi vì hắn nói tên mình cho nàng biết cũng chỉ muốn nàng nhớ rõ nam nhân của nàng là hắn chứ không phải người khác, càng không phải chủ nhân của Minh giới ngay cả một cái tên cũng không có.

Vốn dĩ hắn muốn nàng thị tẩm chỉ là muốn bức lui nàng, đoạt lấy nàng chỉ là muốn dập tắt lửa tình không rõ ở trong lòng, nhưng sau khi chính thức tiến vào nàng, hắn không hề suy nghĩ tiếp những thứ kia. Hiện tại hắn chỉ muốn nàng nhớ hắn, nhớ tất cả của hắn, nhớ tên của hắn, nhớ hắn ôm, thậm chí nhớ hắn vô si

đoạt lấy. Cứ như vậy, có lẽ hẳn có thể đi vào đáy lòng nàng, in nhiều dấu vết hơn ở trong sinh mệnh của nàng.

Khi Kha Nhu nhắm mắt lại cố gắng ngăn cách tất cả thì hẳn nhẹ nhàng găm cắn cái cổ trắng nõn của nàng, nhàn nhạt co rút lại. Cảm giác hoa huyết bị côn thịt lấp đầy và bị rút ra cắn vào là hoàn toàn khác nhau. Mặc dù mới vừa bị ngón tay của hắn khai thác xong, hoa kính cũng đã bị mật dịch tưới ướt át, nhưng hẳn quá to khiến nàng khó có thể dễ dàng phun ra nuốt vào.

Rõ ràng côn thịt không có lối vào, khó khăn lắm mới vào trong hoa huyết, Kha Nhu cũng đã bị căng cứng đến hết sức khó chịu. Loại cảm giác này cũng không phải đau, mà là một loại nóng bỏng mất hồn. Đối với thiếu nữ chưa từng trải qua tình dục thật sự mà nói quá mức kích thích, hơn nữa côn thịt còn giống như vật sống chui ra chui vào ở trong cơ thể nàng.

Trong sự khó chịu của việc ái ân, lòng bàn tay hắn nắm chặt lòng bàn tay nàng, ép buộc nàng cảm nhận nhịp đập trái tim hắn. Hạ thân của hắn lấp đầy hoa huyết của nàng, không ngừng rút ra đâm vào trong cơ thể nàng.

Hắn đang bú mút xương quai xanh của nàng, thoát nặng thoát nhẹ, giống như đang hấp thu máu và đoạt đi hô hấp của nàng. Chỗ nào cũng nhúng tay đòi lấy, khiến cho thiếu nữ không ngừng run rẩy. Khi nàng khẽ giãy dụa thân thể, cố gắng muốn chậm lại những kích thích này thì côn thịt tà ác đột nhiên bắn ra.

“Nha..... A.....”

Mặc dù côn thịt bắn ra với biên độ và lực đạo không lớn, nhưng hắn đang lấp đầy ở trong cơ thể nàng, chỉ nhẹ nhàng động một cái liền làm hoa tâm của nàng run rẩy. Hoa huyết mềm mại ướt át hơn nhưng, không ngừng co rút, ngậm mút phân thân của Ngô Đa Tư, mang đến từng hồi khoái cảm mãnh liệt. Trong một khoảnh khắc, Ngô Đa Tư thật hận không thể lập tức đâm vào chỗ sâu nhất của Kha Nhu, bắt chấp tất cả mãnh liệt chuyển động.

Nhưng lý trí thương tiếc lần đầu của nàng vẫn chiến thắng phần kích động kia. Hắn miễn cưỡng đè nén tà hỏa ở hạ thân, ngậm vành tai trắng nõn của nàng, hơi thở nóng bỏng nói ở bên tai nàng: “Tiểu cô nương, người cũng thật biết giày vò.”

Trong giọng nói của hắn có sự cứng chiều mập mờ, thổi vào mang tai nhạy cảm. Với giọng điệu này, Kha Nhu hoài nghi không chỉ là thân thể mà ngay cả suy nghĩ trong đầu mình đều đã bị hắn xâm phạm. Nàng rất sợ, sợ mình không kháng cự được thủ đoạn của Minh vương, khi thì lãnh khốc, khi thì trở nên dịu dàng, càng sợ mình sẽ bị hắn xâm phạm đến nơi sâu nhất trong lòng.

Nhưng mặc kệ nàng nghĩ như thế nào đều không thể ngăn cản Ngô Đa Tư từng bước tiến sát. Hắn rất nhẫn nại rút ra cắn vào, từng chút từng chút, từ từ đâm sâu vào trong cơ thể nàng. Kha Nhu không muốn mất đi thần trí ở dưới thân Ngô Đa Tư, càng không muốn trầm luân trong dục vọng của hắn. Nhưng dưới tác dụng của mị thuật và sự trêu đùa thuần thực của nam nhân, thiếu nữ không có kinh nghiệm chỉ có thể khoanh tay chịu trời.

Đóa hoa không ngừng bị côn thịt ra vào, phun ra tung tóe lượng lớn mật dịch. Chất dịch chảy xuống theo khe đùi dính vào khăn trải giường, mái tóc màu vàng tán loạn ra đường cong mập mờ, con người màu lam bởi vì tình dục mà nhiễm sương mù, khiến cho thiếu nữ vốn thuần khiết tràn đầy dâm mỹ.

Sau khi thân thể của nàng ngay cả hơi sức cũng ngắc chống cự cũng bị tước đoạt, rốt cuộc Ngô Đa Tư cũng buông tay nàng ra, rút côn thịt đã sớm bị chất mật trong suốt thấm ướt từ trong hoa huyết ra. Trượt lên trượt xuống bên miệng huyết, hoa huyết kia đã bị đùa bỡn thành một vùng bùn lầy sao có thể chịu được ma sát như vậy, run rẩy co rút.

“..... Bệ hạ.....”

Hốc mắt Kha Nhu ửng hồng, cả người nóng lên, ý thức mơ hồ, chỉ cảm thấy thân thể không ngừng trống rỗng. Nàng vươn tay ra, đầu ngón tay hơi thô ráp rơi trên khuôn mặt tuần mỹ của hắn, cũng không biết là muốn vuốt ve hắn hay là muốn đẩy hắn ra.

Đối mặt với cách gọi xa lạ của nàng, Ngô Đa Tư nhắm mắt lại, không nói gì, chỉ lấy hai chân nàng đặt lên bờ vai của hắn, nhắc bờ mông xinh đẹp của nàng lên rồi dùng sức đẩy về phía trước, hung hăng đưa chính

mình vào trong cơ thể nàng.

“A..... A a..... Ôi a.....”

Thiếu nữ hết sức chặt chẽ không thể chứa hết cơn thịnh của hắn, cơn thịnh đã đọng phải chỗ sâu thẳm làm nàng thiếu chút nữa ngất đi. Khi hắn thoáng lui ra thì Kha Nhu thật vất vả thở ra một hơi, nhưng một giây kế tiếp lại bị cơn thịnh xâm nhập lần nữa, nàng phải cong người lên, không ngừng rên rỉ.

“A a..... Bệ hạ..... Van ngài..... Van cầu ngài..... Đừng..... A a.....”

Tiếng va chạm ‘bóp bóp’ hoà cùng tiếng rên nức nở bất lực của thiếu nữ khiến cho tấm điện nồng nặc hơi thở ái muội. Màn che ở mép giường tầng tầng rơi xuống khi nam nhân kịch liệt rong ruổi, che đầy bóng dáng của hai người đang ân ái, nhưng lại không che giấu được tình dục càng thêm nồng đậm.

Da thịt của Ngô Đa Tư và Kha Nhu đều trắng, nhưng màu trắng hoàn toàn khác nhau. Da thịt Kha Nhu chứa sự dịu dàng ấm áp, còn Ngô Đa Tư lại như thanh kiếm lạnh lùng. Khi hắn quần quít nàng trên tấm khăn trải giường màu đậm thì hai màu trắng khác nhau này càng gợi lên dục vọng nồng đậm, không hề có kỵ chút nào xâm phạm mọi thứ của thiếu nữ.

“Hả? Cầu xin ta cái gì đây?”

“..... Van ngài đừng..... Đừng..... A a..... Ách a.....”

Kha Nhu muốn cầu xin Minh vương chậm một chút, đừng đâm vào chỗ sâu như vậy, đừng làm cho nàng ngay cả không gian nhớ nhung Hoàng Tuyền cũng không có. Nhưng dương vật cương cứng ở trong mật hoa trơn ướt không ngừng mở ra nếp nhăn trong hoa kính ngưỡng ngừng, tà ác kích thích chỗ yếu ớt nhất của nàng, nhanh chóng đào núi lấp biển. Lời cầu khẩn của nàng bị phá thành mảnh nhỏ, không thể thoát thành câu, chứ đừng nói muốn hắn chậm lại động tác rút ra cắm vào.

“Kha Nhu..... Kha Nhu.....”

Hắn từng tiếng một gọi tên nàng, giọng điệu dịu dàng tràn đầy yêu thương, nhưng mỗi một lần va chạm của hắn lại vừa ngoan vừa mạnh, tác động tới thân thể mảnh khảnh của nàng, không ngừng đâm sâu vào, giống như hận không được cắm rễ ở trong cơ thể nàng.

Làn sóng khoái cảm cuộn cuộn theo động tác của hắn cuốn trôi toàn thân nàng, bao phủ lý trí còn sót lại, buộc nàng chỉ có thể chuyển động theo từng động tác ra vào của hắn. Đôi mắt thất thần không còn tiêu cự, dưới ảnh hưởng của mị thuật, bóng dáng của Minh vương mơ hồ trùng lặp với thiếu niên nàng yêu.

Kha Nhu hoảng hốt cho rằng lúc này mình đang bị Hoàng Tuyền chiếm đoạt chứ không phải Minh vương mới chỉ gặp mặt có hai lần. Hơi thở trên người hắn quen thuộc như thế, vừa dịu dàng vừa nóng bỏng giống trước kia như đúc, trừ thiếu niên nàng yêu thì còn ai? Nàng tin tưởng chỉ có hắn mới có thể đi vào chỗ sâu của nàng như vậy, mang đến vui sướng khó có thể tự kiềm chế cho nàng.

Cánh tay mảnh khảnh vòng chắc cổ hắn, lúc Ngô Đa Tư lần lượt chuyển động ra vào, phối hợp sự xâm nhập đòi lấy của hắn, mỗi một lần cơn thịnh nóng bỏng dữ dội đâm vào rút ra trong hoa huyết đều mang theo một lượng lớn ái dịch. Dâm dịch trong suốt dưới sự kịch liệt lên xuống của nam nhân bị mài thành bột trắng. Sau khi cơn thịnh dùng sức rút ra rồi lại hung hăng đâm vào trong hoa huyết, chỗ hai người kết hợp rơi xuống một vũng dâm thủy, giống như vốn nên kết hợp chặt chẽ như vậy, vĩnh viễn không chia cách.

Ngô Đa Tư cực kỳ thích nàng ở phía dưới thân hắn khó có thể kiềm chế mà chủ động nghênh hợp. Nhưng lúc hắn phát hiện cánh môi hồng ướt át đang mấp máy gọi tên của thiếu niên thì hắn đột nhiên cứng đờ, dừng chuyển động. Mị thuật là hắn hạ xuống, chỉ vì để cho nàng có thể hưởng thụ được khoái cảm trong lần đầu, nhưng trong cơn hoảng hốt nàng lại coi hắn thành tên thiếu niên người phạm kia, hắn làm sao có thể chịu nổi.

Có một khoảnh khắc, Ngô Đa Tư thật muốn cười nhạo mình. Nhưng khi Kha Nhu bởi vì hắn dừng lại mà trống rỗng khó nhịn, giây dựa thân thể, dâng lên cánh môi ngọt ngào của mình thì hắn không chút do dự đoạt đi hô hấp của nàng, ngoan độc đâm sâu vào hoa tâm của nàng, càng thêm kịch liệt chuyển động.

Lúc uy hiếp nàng dâng ra thân thể thì hắn đã biết mình không thể lấy được lòng của nàng, bây giờ bị nhận lầm, hắn có gì phải đau khổ? Việc đã đến nước này, không người nào có thể mang nàng đi từ trên tay hắn.

Coi như nàng tìm được tên thiếu niên kia, hai người cũng không thể song túc song phi (*).

(*): Như hình với bóng/chấp cánh cùng bay.

Nàng đã là người của hắn, mặc kệ trong lòng nàng có ai, nàng chỉ có thể là người của hắn.

Ngoã Đa Tư tự nói với mình như vậy, sau đó lại càn rỡ quần lấy lưới của thiếu nữ, ép nàng nhảy múa kịch liệt với hắn. Côn thịt của nam nhân đã hoàn toàn phá vỡ thân thể mảnh khảnh của thiếu nữ, không ngừng rút ra cắm vào ở trong cơ thể nàng tạo ra vô vàn khoái cảm. Tiếng rên rỉ hoà cùng âm thanh giao hợp ái muội như một luồng sóng của biển lớn, khiến cho toàn bộ không gian tràn đầy hơi thở dâm dăng.

Lúc chìm lúc nổi trong bóng tối, Kha Nhu không biết mình đã bất tỉnh bao nhiêu lần, chỉ biết mình đã vô số lần tỉnh dậy do bị côn thịt rút ra đâm vào, cũng không biết bao nhiêu lần tan chảy dưới sự khuấy động của nam nhân. Mãi cho đến khi một dòng nước nóng bỏng như dung nham điên cuồng bắn vào trong cơ thể nàng, hung hăng nung chảy linh hồn của nàng, nàng co rút và hôn mê bất tỉnh.

6. Chương 3-1

Edit: Kim Phụng

Minh giới âm u không thấy ánh mặt trời, nhưng vẫn có ngày và đêm, không phải khắp nơi đều âm hàn lạnh lẽo. Bên cạnh tấm điện của Minh vương có một suối nước nóng, vì vậy Minh vương sai người xây một tòa cung điện tương thông với tấm điện của hắn, dẫn suối nước nóng vào cái hồ đá, và còn tạo ra hoa viên trồng những loại hoa cỏ hiếm thấy khiến cho cung điện này có hoa nở khắp nơi, nước chảy róc rách, không giống với những kiến trúc lạnh lẽo âm trầm khác ở Minh giới.

Ngoài trăm hoa hiếm thấy ở Minh giới ra, tòa cung điện này do đá tuyết xây thành, cả tòa kiến trúc trắng noãn không tí vết, đối lập hẳn với tấm điện âm u của Minh vương. Cung điện này đã bỏ trống nhiều năm, thỉnh thoảng Minh vương sẽ viếng thăm, nhưng gần đây dưới sự an bài của Minh vương, cung điện được trang trí lại lần nữa để nghênh đón vị khách quan trọng.

Suối nước nóng rào rào chảy ra từ miệng bình được tạc từ huỳnh thạch, hồ nước được bao phủ bởi làn hơi nước mỏng lung mờ mịt. Thiếu nữ tóc vàng khoác một cái áo lụa màu đen đứng ở bên cạnh ao, vẻ mặt ngẩn ngơ, một lúc lâu sau, nàng mới cởi ra áo khoác, từng bước từng bước đi vào trong hồ đồ đầy suối nước nóng.

Thân thể thiếu nữ mảnh khảnh và xinh đẹp, da thịt trắng nõn tinh tế, tản ra ánh sáng tựa trân châu, nhưng trên lưng của nàng lại có nhiều vết sẹo hung dữ, dù đang ở trong sương mù lượn lờ nhưng nó vẫn đập vào mắt. Khi nước ngập tới vòng eo không đầy một nắm tay của nàng thì một bóng đen im hơi lặng tiếng đi đến sau lưng nàng.

Trong chớp mắt bóng đen hóa thành một nam tử cao lớn, hắn khoả thân, vai rộng mỏng hẹp, thân hình hết sức cường tráng, làm ra tư thái vô cùng thân mật với thiếu nữ. Thiếu nữ vẫn đứng ở bên trong hồ, mặc cho hắn duỗi vòng tay ôm ấp, nhưng thân thể nàng lại khê cứng ngắt.

Ngoã Đa Tư không để ý tới sự kháng cự mơ hồ của Kha Nhu, chỉ cúi người xuống ngậm vành tai, nhỏ giọng nói ở bên tai nàng: “Những vết sẹo này là bởi vì hắn sao?”

Kha Nhu không trả lời, nhưng Minh vương sớm có thể đoán ra đáp án, con gái của thần được lớn lên trong sự nuông chiều, thân thể nhất định là hoàn mỹ không tí vết. Những vết sẹo dữ tợn này, chắc chắn là trên đường nàng tìm người yêu đã bị thương, bị thương quá nặng, mặc dù thân thể của nàng đủ để làm vết thương lành lặn, nhưng thần cách đã vỡ tan tành, lại vội vàng tiếp tục đi tới, không thể nào có tâm tư làm liền những vết thương này.

Có lúc, Ngoã Đa Tư có chút hận nàng. Hận nàng yêu tên thiếu niên bình thường kia như thế, nhưng trên thực tế hắn càng hận chính mình, hận mình không có biện pháp buông bỏ nàng. Hắn không chịu nổi trên

người Kha Nhu có thương tích, cho nên hầu hết vết thương trên người nàng đều bị hắc dùng thần lực xóa đi hết, chỉ còn lại vài vết sẹo dữ tợn nhất trên lưng và nốt chai dày trên tay nàng.

Sau khi chiếm đoạt nàng, hắc không đuổi nàng ra khỏi Minh giới nữa, còn Kha Nhu vẫn ngày ngày đan dệt bỉ ngạn vĩnh viễn sẽ không nở hoa ở bờ Vong Hà. Nhưng hiện tại, nàng không ngủ ở ngoài trời trên tảng đá bên cạnh bờ sông nữa, bởi vì hắc ra lệnh cho nàng mỗi đêm đều phải ở trong cung điện này chờ hắc, chờ hắc đến đây và sủng hạnh nàng.

Môi hắc lạnh lẽo nhẹ nhàng vuốt ve ở sau lưng nàng, đưa tới rung động khó kiềm nén. Khi hắc lè lưỡi khẽ liếm vết sẹo thì những vết sẹo kia từng chút từng chút, một tắc một tắc biến mất ở trên da thịt nàng, làm cho tấm lưng trần của nàng khôi phục lại vẻ đẹp không tỳ vết.

Nếu chỉ có vậy là có thể đánh tan kí ức về thiếu niên trong lòng nàng thì quá tốt rồi. Ngô Đa Tư chạm khẽ lưng của nàng, suy nghĩ ngẩn ngơ như thế, nhưng lúc hắc dụng chạm đến đầu ngón tay thô ráp của nàng thì hắc biết rõ đây là chuyện không có khả năng. Hắc có thể xóa đi tất cả vết thương trên người nàng, nhưng lại không thể xóa đi kí ức của nàng đối với người yêu. Thậm chí ngay cả vết chai dày trên tay nàng cũng không thể xóa đi, bởi vì nàng vẫn không ngừng đan dệt cây cỏ, nếu hắc để cho tay nàng khôi phục lại sự mềm mại thì ngón tay nhỏ nhắn kia rất nhanh sẽ đâm đũa máu tươi.

Không muốn suy nghĩ nhiều về mối tình thắm thiết giữa nàng với Hoàng Tuyền, Ngô Đa Tư ngừng suy nghĩ lung tung, ôm nàng ngồi vào trong hồ, nhẹ nhàng vẩy dòng nước ấm lên da thịt lạnh lẽo của nàng, để cho thân thể nàng ấm dần lên. Thân thể của thiếu nữ đến từ nhân gian vốn phải hết sức ấm áp, nhưng bị khí âm hàn ở Minh giới ảnh hưởng, cộng thêm hao hết thần lực, nàng chỉ có thể ngày càng suy yếu.

Lúc đoạt lấy nàng thì Ngô Đa Tư đã hạ quyết tâm muốn Kha Nhu vĩnh viễn ở lại Minh giới. Vì thay đổi thể chất của nàng, không để cho nàng sợ hãi sự âm hàn của Minh giới, Ngô Đa Tư nhọc lòng chuẩn bị rất nhiều thức ăn, thuốc men trân quý, ngoài ra còn đích thân chăm sóc nàng, tặng cho nàng một bộ phận thần năng thuộc về Minh vương, cũng để cho nàng hàng đêm điều dưỡng ở trong suối nước nóng.

Coi như mới bắt đầu nàng có kháng cự nhưng đối mặt với thủ đoạn vừa đấm vừa xoa của hắc thì nàng cũng chỉ có thể khoanh tay chịu trời. Kha Nhu nhắm mắt lại, mặc cho tay của hắc từ bả vai nàng mập mờ di chuyển xuống phía dưới, nhẹ nhàng vòng quanh trên ngực nàng, tỉ mỉ miêu tả ra hình dáng xinh đẹp của đôi gò bồng đảo.

Sau khi thân thể của nàng từ từ nóng lên, nhũ nhụy cũng động tình hơi hơi đứng thẳng, Ngô Đa Tư một tay chơi đùa nhụy điểm đỏ tươi này, một tay kia thăm dò vào giữa hai chân nàng, mập mờ di chuyển vào chỗ sâu trong bắp đùi.

Bọt nước ở trong hồ phát ra tiếng vang như có như không, da thịt thiếu nữ trắng như tuyết nhiễm vào một tầng phấn hồng, nàng nhắm mắt, vẻ mặt ẩn ẩn trông cực kỳ mê người. Ngô Đa Tư liên tục ấn xuống những vết hôn trên bả vai mảnh khảnh, đồng thời ngón tay thon dài cũng đẩy ra đóa hoa phấn hồng giữa đùi nàng, đúng dịp chui vào hoa tâm.

Thân thể thiếu nữ vẫn mịn màng và chặt chẽ như vậy, ngón tay Ngô Đa Tư vừa tiến vào liền bị bao bọc thật chặt, tựa như không còn chỗ để nhúc nhích, làm cho người ta khó có thể tưởng tượng được khi làm tình thì nàng làm sao có thể phun ra nuốt vào vật to lớn của nam nhân. Nhưng sự ươn ướt cho thấy nàng đã động tình, Ngô Đa Tư tà ác cong đốt ngón tay lên, chạm rãi ma sát nơi mẫn cảm nhất của hoa kính, khiến cho hơi thở của Kha Nhu dần dần dồn dập.

“Thích ta chạm vào nơi này không?”

Ngô Đa Tư liên tục liếm tai nàng, cũng lấy ngón cái ép nhẹ hoa hạch đang dần thức tỉnh trên đóa hoa. Thiếu nữ khẽ cắn môi dưới không muốn trả lời, Ngô Đa Tư cười khẽ một tiếng, tăng nhanh tốc độ trên tay, trong ngoài cùng tiến, chầm lên từng đóm lửa trên người thiếu nữ.

Hoa huyết đã từng được nam nhân dạy dỗ khai phá qua, rất nhanh liền hưng phấn vui mừng, siết chặt ngón tay dài đang đùa bỡn nàng. Kha Nhu càng thêm dùng sức cắn chặt môi dưới, tránh cho mình bật ra tiếng rên rỉ, nhưng Ngô Đa Tư lại liếm và mở ra cánh môi nàng, ở trước môi nàng xấu xa nói: “Càng ngày càng nhạy cảm, hả?”

Kha Nhu quay mặt qua chỗ khác, muốn tránh hơi thở mập mờ như vậy, nhưng Ngoã Đa Tư cũng không nguyên buông tha nàng, đè xuống gương mặt của nàng, không chút do dự chiếm đoạt môi nàng. Trong dòng nước ẩm dập dờn, nam nhân ‘chặc chặc’ đòi lấy hương thơm của thiếu nữ, đồng thời cũng lấy tay kịch liệt khuấy động ở trong cơ thể nàng, làm lượng lớn mật dịch tuôn trào.

Lúc đầu thân thể thiếu nữ cứng đờ cố gắng chống cự, nhưng đối mặt với sự thuần thực trêu chọc của nam nhân, nàng rất nhanh liền mềm nhũn, không bao lâu sau thì trút ra mật dịch ẩm ướt ở trong tay hắn. Khi Ngoã Đa Tư buông nàng ra thì Kha Nhu cũng mở mắt ra, con ngươi màu lam mang theo hơi nước, giống như sẽ rơi lệ bất cứ lúc nào.

Ngoã Đa Tư nhìn ra cảm xúc phức tạp trong đáy mắt nàng, nhưng hắn không muốn nhìn thẳng. Sau khi khẽ liếm hết mật dịch của thiếu nữ chảy ra dính trên ngón tay mình, hắn vòng chắc eo của nàng, nâng thân thể nàng lên cao, để cho nàng dựa lưng vào hắn, giương hai chân ngồi ở trên người hắn. Hoa huyết còn chưa khép kín ở trong tư thế này, vừa phơi bày ra toàn bộ, vừa chống lại hạ thân đứng thẳng, cương cứng của Ngoã Đa Tư.

“Bệ hạ..... Đừng..... Đừng ở chỗ này.....”

Thấy vật màu tím đen dữ tợn hưng phấn nhảy lên ở giữa hai chân, Kha Nhu bắt lực lên tiếng.

Trước kia, dù Ngoã Đa Tư có đùa bỡn nàng ở trong bồn tắm, nhưng nếu thật muốn nàng, vẫn sẽ ôm nàng lên giường, nàng chưa bao giờ nghĩ tới hồ tắm cũng có thể là nơi giao hoan, huống chi hiện tại nàng còn lấy tư thế xấu hổ như vậy ngồi ở trên người hắn.

Ngoã Đa Tư vẫn ung dung đưa đỉnh đầu côn thịt chậm rãi ma sát đóa hoa đã nở rộ giữa đùi nàng. Kha Nhu không tự chủ được bắt đầu run run, không bao lâu sau, đỉnh đầu của côn thịt đã bị dính đầy chất mật sáng bóng của hoa huyết.

Nàng đỏ bừng cả khuôn mặt, đưa tay về phía sau đẩy thân thể hắn ra, cố gắng ngăn cản sự trêu chọc của hắn, nhưng Ngoã Đa Tư sao có thể dễ dàng thả nàng. Hắn bắt lại tay nàng, giữ nàng thật chặt ở trong ngực, đồng thời làm cho lực lượng vô hình nâng lên mông của nàng, trong sự hoảng sợ của Kha Nhu, côn thịt tà ác ‘phốc’ một tiếng liền tiến vào hoa huyết.

Chỉ có không tới phân nửa dương vật tiến vào trong cơ thể nàng, nhưng tà vật to lớn nóng bỏng bất ngờ xâm chiếm cũng đã đủ kích thích đầu óc thiếu nữ trở nên trống rỗng, thẳng tắp bị đưa lên một đợt cao trào nhàn nhạt.

“Thích bị ta lấp đầy như vậy?”

Thân thể nhạy cảm của Kha Nhu nhiệt tình đáp lại, không nghi ngờ chút nào đã khiến Ngoã Đa Tư hài lòng. Hắn đang ở sau lưng nàng đùa giỡn, nỉ non đủ để làm tan chảy sống lưng nàng. Lúc nàng hoảng hốt, hắn di chuyển thất lưng, hơi rút ra cắm vào phân thân, rồi sau đó mạnh mẽ xâm chiếm, đâm thẳng vào chỗ sâu trong hoa huyết của thiếu nữ.

“A a.....”

Hai người trong tư thế trên dưới chồng lên nhau, khiến cho thiếu nữ không thể tránh né, bị hắn một hơi mãnh liệt cắm vào làm cả người co rút, còn chưa kịp lấy hơi, Ngoã Đa Tư đã không chút khách khí bắt đầu mãnh liệt đong đưa, làm cho nàng thiếu chút nữa ngất đi.

Cặp đùi đẹp, thon dài của thiếu nữ đang đặt trên đôi chân cường tráng của nam nhân, đóa hoa đỏ tươi giữa hai chân không ngừng phun ra nuốt vào côn thịt có màu tím đen dọa người, phía trên lại còn nổi lên cả gân xanh, toàn thân vô cùng dữ tợn.

Mỗi khi tà vật này đâm vào cơ thể của thiếu nữ, cánh hoa bị lấp đầy sẽ điên cuồng khóc nức nở, giống như không thể chịu đựng xâm phạm như vậy, nhưng nếu côn thịt rút ra, liền có thể phát hiện thịt non của hoa huyết đang đầy đặc mứt ở trên mặt dương vật, siết chặt không muốn côn thịt rời đi.

“Bệ hạ..... Đừng..... Đừng như vậy..... Đừng như vậy a a a.....”

“Rõ ràng cũng rất thoải mái không phải sao? Tiểu cô nương của ta..... Mỗi lần đều siết chặt như vậy.....”

“Ta..... Ta không có..... Không có a a a a.....”

Ngoã Đa Tư xấu xa đè ép hoa hạch sưng tấy của nàng, làm cho thân thể nàng càng run rẩy khó tự kiềm nén vui sướng, đạt tới cao trào bắn ra lượng lớn mật dịch. Trong lúc hần không ngừng ra vào, đôi chân xinh đẹp của thiếu nữ lay động trên mặt nước tạo ra những bọt nước ái muội. Tiếng va chạm ‘bốp bốp’ của côn thịt cùng với tiếng thở dốc khó nhịn của nàng vang vọng ở bên hồ làm cho người ta xấu hổ.

Một cái tay của nàng bị hần nắm chặt, một cái tay khác vô lực rủ xuống. Dưới sự tận lực dẫn dắt của hần, nàng tự xoa nắn ngực của mình, vuốt ve nhũ đỉnh đỏ tươi, mềm mại đang đứng thẳng. Trong cơn khoái cảm, dù Kha Nhu có phát hiện cử chỉ sa đoạ của mình, nhưng nàng cũng không còn hơi sức để dừng lại.

Trải qua mấy ngày nay, nàng không ngừng bị Minh vương đoạt lấy và dạy dỗ, hần thăm dò ra rất nhiều chỗ mẫn cảm trên người nàng mà nàng chưa từng biết đến, cũng rất nhẫn nại liếm láp vuốt ve, làm thân thể ngây ngô của thiếu nữ trở nên thành thực ngọt ngào. Nếu Kha Nhu kịch liệt phản kháng, Ngoã Đa Tư sẽ không chút do dự hạ xuống mị thuật ở trên người nàng, trêu chọc nàng rên rỉ, cho đến khi nàng hoàn toàn chìm đắm trong tình dục.

Đối với loại thủ đoạn dê hèn mà mình vẫn sử dụng này, thỉnh thoảng Minh vương cũng sẽ tự khinh bỉ bản thân, nhưng khát vọng muốn hoàn toàn chiếm được nàng khiến cho hần giống như uống rượu độc giải khát (*). Hết lần này đến lần khác cố gắng lấy nhục dục chinh phục nàng, vui mừng khi thấy nàng chìm đắm trong đó để rồi tự lừa dối bản thân có thể hoàn toàn chiếm được nàng.

(*): Ví với việc chỉ giải quyết khó khăn trước mắt mà không tính đến hậu quả mai sau.

Mặc dù hần biết thật ra nàng chỉ muốn được thiếu niên nàng yêu sâu đậm ôm ấp.

Ngoã Đa Tư chỉ có thể tự an ủi mình là dưới sự dạy dỗ hàng đêm của hần, Kha Nhu đã nếm trải được khoái cảm. Đường như càng ngày càng không thể chống cự sự xâm phạm của hần, cơ hội hần cần hạ xuống mị thuật đối với nàng càng ngày càng ít, và đóa hoa mềm mại này cũng càng nở rộ tươi đẹp hơn dưới thân hần.

Dưới sự tỉ mỉ chăm sóc của Ngoã Đa Tư, mái tóc Kha Nhu đã khôi phục vẻ đẹp rực rỡ, theo tần số hần ra vào mà lần tóc màu vàng phấp phồng như sóng biển. Một ít tóc do mồ hôi thấm ướt dính ở trên khuôn mặt hiện đầy tình dục của nàng, từ cái trán tới khóe môi xinh đẹp của nàng, phác họa ra một đường cong ái muội.

Đóa hoa phấn hồng ban đầu giờ đã rực rỡ và ướt át, tham lam khép mở, không ngừng phun ra nuốt vào côn thịt to lớn. Mỗi một lần nam nhân đâm sâu vào đều khiến nàng sung sướng, run run phun ra lượng lớn mật dịch, hoa hạch sưng huyết nổi trên đóa hoa đâm loạn, cùng với tư thái nàng không ngừng vuốt ve bầu ngực của mình, dâm dăng khiến cho người ta mặt hồng tim đập.

“Thoải mái không? Tiểu cô nương của ta.....”

Nhận thấy được nàng từ từ đắm chìm, Ngoã Đa Tư càng thêm kịch liệt ra vào ở trong cơ thể nàng tạo ra vô số lần sóng khoái cảm, Kha Nhu khó có thể tự kiềm chế uốn éo thân thể nghênh hợp hần, không ngừng thở hổn hển và rên rỉ, nhưng lại chậm lại chậm không trả lời. Không được đến đáp án, Ngoã Đa Tư xấu xa rút ra côn thịt, nâng eo nàng đứng dậy.

Cơ thể chưa được thỏa mãn sao có thể chịu được loại trống rỗng này, hướng chi hai chân nàng lại vô lực, không ngừng run lên, không thể nào đứng vững ở trong hồ tắm, Ngoã Đa Tư còn cố tình đứng ở phía sau nàng, lấy côn thịt to lớn, cứng rắn và nóng bỏng liên tục trượt lên trượt xuống giữa hai chân nàng, làm cho cả người nàng vô cùng tê dại, hoa huyết mới vừa bị hần lấp đầy, rút ra cắm vào nên rất nhạy cảm, càng thêm đói khát đến gần như muốn bốc cháy lên.

“A a..... Ô.....”

Dưới sự kiềm chế của Ngoã Đa Tư, Kha Nhu không hề có không gian né tránh, chỉ có thể cảm thụ ngọn lửa giữa hai chân không ngừng đốt sâu vào trong thân thể. Ngoã Đa Tư hài lòng hưởng thụ sự run rẩy của nàng, dịu dàng ở bên tai nàng hỏi lại một lần nữa: “Thoải mái không? Tiểu cô nương của ta.....”

“Ô.....” Kha Nhu đấu tranh một lát, rốt cuộc khó nhịn bắt lấy tay hần, đỏ bừng cả khuôn mặt, rên rỉ nói: “..... Thoải mái..... Ta..... Ô..... Ta..... Ta còn muốn.....”

Ngoã Đa Tư nâng một cái chân của nàng lên cao, để côn thịt kề sát đóa hoa tầng tầng nở rộ rồi bắt đầu ma sát, khoái cảm khiến nàng rên rỉ ra tiếng. Trước khi Kha Nhu thiếu chút nữa bởi vì sự trống rỗng, đói khát, hít thở không thông mà chết, rốt cuộc hắn cũng hài lòng chuyển động thất lưng, khiến côn thịt tiến vào hoa huyết lần nữa.

“A..... A..... A a a.....”

Tư thế đứng thẳng của hai người khiến cho lần này côn thịt tà ác dùng sức đâm trúng vào địa phương khác với lúc này. Một chân bị nâng cao tác động tới hoa huyết, không những khiến cho hoa huyết phơi bày ra các hình dáng khác nhau của miệng huyết khi ngậm cắn côn thịt mà còn ma sát tới nơi ít bị tác động đến khi làm tình ở các tư thế bình thường khác.

Dương vật to lớn lấp đầy và kéo căng nhục bích của hoa huyết, dùng sức ma sát va chạm vào chỗ thịt non mà trước kia rất ít bị đùa giỡn, mang đến cực hạn ngứa ngáy, giữa các kích thích liên miên tạo ra khoái cảm mất hồn. Kha Nhu theo tần số ra vào cao thấp của Ngoã Đa Tư mà rên rỉ dâm dăng, con người trần đầy tình dục hoàn toàn mất đi tiêu cự.

Âm thanh ‘phịch phịch’ không ngừng vang lên trong hồ, giống như nước đã sôi trào hừng hực. Ngoã Đa Tư khẽ vuốt ve gương mặt hồng hào của nàng, vén lên mái tóc vàng ướt đầm mồ hôi trên mặt nàng, khẽ thổi khí nóng ở bên môi nàng, hấp dẫn nàng tiến thêm một bước. Kha Nhu chìm đắm trong hơi thở mê người của hắn, rất nhanh liền bị lưỡi hắn kéo vào trong vực sâu, mặc cho song huyết trên dưới của mình cùng lúc bay múa, đắm chìm trong sự ngọt ngào của hắn.

Trong khoảnh khắc đạt tới cao trào kia, lúc đắm chìm trong khoái cảm, nàng hoảng hốt nhớ lại tình yêu say đắm và thuần khiết giữa nàng với thiếu niên, nhưng khi nàng co rút thân thể, khó có thể tự kiềm chế vui sướng, bị tình dịch của Minh vương rót đầy vào thì nàng liền tuyệt vọng tỉnh táo lại, biết chính mình không thể tiếp tục đơn thuần yêu thiếu niên như trước kia nữa.

Thật ra thì trong nhiều lần giao hoan như vậy, nàng mơ hồ có cảm giác Minh vương đã làm gì đó với thân thể nàng, cho nên nàng mới nhanh chóng trầm luân như thế, nhưng cho dù có biết rõ thì đã sao. Ban đầu là chính nàng đau khổ cầu xin Ngoã Đa Tư, nói nàng nguyện ý trả bất cứ giá nào, chỉ vì ở lại Minh giới tiếp tục tìm kiếm Hoàng Tuyền, đây chính cái giá cao mà nàng phải trả.

Coi như trong lòng nàng chưa từng quên thiếu niên mình yêu, nhưng nàng biết rất rõ thân thể của nàng đã khó có thể rời khỏi Minh vương rồi. Hắn tồn tại nhiều thời gian thăm dò ở trên người nàng, quen thuộc chỗ mẫn cảm của nàng hơn cả bản thân nàng, biết trêu chọc như thế nào mới có thể làm cho nàng phát cuồng, khiến nàng lần lượt đắm chìm trong sự đoạt lấy của hắn.

Ngoã Đa Tư buông cái đùi bị nâng cao của nàng xuống, ôm nàng thật chặt từ phía sau, cảm thụ dư vị lúc nàng đạt cao trào mà điên cuồng ngậm cắn côn thịt. Lưng của nàng dán sát lồng ngực của hắn, côn thịt nóng bỏng của hắn chôn sâu ở trong cơ thể nàng, giữa hai người giống như không hề có khe hở. Nhưng Ngoã Đa Tư không thấy đủ, trừ tà vật mới xuất tinh còn chưa mềm nhũn ra, hắn biết dù cho hắn lấp đầy nàng, lòng của nàng vẫn không thuộc về hắn.

Nhận thức như vậy khiến cho lòng hắn vô cùng đau đớn, vì vậy khi dòng tinh dịch giống như dung nham thoáng nguội lạnh, Kha Nhu rất không dễ dàng mới khôi phục hô hấp thì côn thịt vốn đang chậm rãi rút ra khỏi hoa huyết đột nhiên xông lên phía trước lần nữa, làm cho Kha Nhu nức nở ra tiếng.

“Bệ hạ..... Đừng như vậy..... Van ngài..... Đừng..... A a..... Sẽ hư mất..... Ta..... A a a.....”

Kha Nhu đã bị đốt cháy hầu như không còn trong lửa tình dục, không thể chịu được hắn kích thích thêm, thân thể bị buộc đến giới hạn lập tức tan vỡ thêm lần nữa, giống như muốn dập tắt ngọn lửa cháy lan ra đồng cỏ trong cơ thể.

Nhưng sự giãy giụa của nàng nhất định chỉ tổn công vô ích, Ngoã Đa Tư không hề thương hại, vẫn thiêu đốt toàn thân nàng đến tê dại, trong tê dại mang theo điện quang, mỗi một lần đâm vào đều là loại dày vò khó có thể nói rõ, cái loại dày vò này cũng không phải đau đớn đơn thuần, mà bởi vì khoái cảm đến quá nhiều lần trong thời gian ngắn khiến cho thân thể nhất thời chưa thể thích ứng. Kha Nhu rất rõ loại cảm giác này, bởi vì nàng từng vô số lần trải qua ở phía dưới Minh vương, cũng dưới sự dẫn dắt của hắn, cảm nhận những sung sướng tuyệt đỉnh này và cũng trầm luân vào đó, trở thành dâm phụ dưới thân hắn.

Kha Nhu không muốn tiếp tục sa đọa như thế, nhưng đối mặt với Minh vương nàng không hề có đường sống. Ngoã Đa Tư quá quen thuộc nhược điểm của nàng, không hề cho nàng chút không gian né tránh. Hắn để cho nàng khom lưng lên trước vịn lấy thành ngọc thạch của hồ bơi, khép lại hai chân, nâng mông nàng lên chịu đựng hấn xâm chiếm. Vì vậy dưới tình huống tầng tầng cánh hoa bị thúc ép chỉ có thể buồn bã vừa khóc vừa kể lể, mặc cho côn thịt nổi đầy gân xanh ra vào.

“Hư mất ở trong lòng ta không tốt sao?”

Bàn tay Ngoã Đa Tư ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn không đầy nắm tay của nàng, lấy quy luật và tiết tấu nông nông sâu sâu ra vào ở trên người nàng: “Chỉ cần nàng nguyện ý ở lại bên cạnh ta, ta có thể cho nàng tất cả..... Kha Nhu.....”

Giọng Ngoã Đa Tư rất nhẹ, nhẹ giống như là nữ non, nhưng giữa lúc Kha Nhu hoảng hốt lại nghe được rất rõ ràng, bởi vì trong nháy mắt này, giọng nói của hắn rất giống Hoàng Tuyền, hơn nữa Hoàng Tuyền cũng đã từng nói ra lời hết sức thâm tình như vậy.

7. Chương 3-2

Edit: Kim Phượng

“Kha Nhu.....”

Hắn vô cùng dịu dàng gọi tên của nàng, giống như đó chính là tất cả của hắn, nhưng động tác của hạ thân lại vô cùng cuồng bạo, ‘bành bạch’ không hề ngừng nghỉ, liên tục đánh vào làm cho cái mông mềm mại trắng nõn của nàng cũng trở nên đỏ hồng.

Tinh dịch bị rót vào trong cơ thể trước đó giống như mì được, khi côn thịt dùng sức khuấy đảo, từng giọt tã ác thấm ướt mỗi một khe hở của nhục bích, lúc nàng xóc xếch thở dốc, lan tràn vào trong huyết mạch toàn thân, mỗi phút mỗi giây đều làm cơ thể nàng vô cùng hoa mắt chóng mặt.

“..... A a..... Không được..... Thân thể..... A a a.....”

Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, Kha Nhu đã bị Ngoã Đa Tư dùng nhiều loại tư thế rút ra cắm vào. Gần như tất cả chỗ mẫn cảm trong hoa huyết của nàng đều bị côn thịt nghiền ép lên, quá nhiều khoái cảm làm cho nàng suýt nữa không thể hô hấp được, giống như lục phủ ngũ tạng cũng bị khoái cảm nấu chảy.

Mỗi khi nàng bị lửa nóng ma sát đến muốn bất tỉnh thì Ngoã Đa Tư sẽ hưng hăng đâm liên tục làm cho nàng tỉnh táo lại, tiếp tục chịu đựng những cảm xúc mất hồn này. Trong một thoáng khi côn thịt không ngừng ra vào, Kha Nhu cảm giác cơ thể mình trừ hắn ra, hình như cái gì cũng không còn dư lại. Lý trí của nàng bị hắn hòa tan, thân thể của nàng bị hắn chinh phục, khi ở dưới thân hắn, nàng chỉ còn lại khát vọng đối với tình dục.

Lúc động tác Ngoã Đa Tư hơi chậm lại, nàng không tự chủ được đưa tay ra sau dò xét, móng tay để lại dấu vết khó nhận trên bắp đùi thon dài bền chắc của hắn. Ngoã Đa Tư kề sát lên lưng của nàng, nhẹ nhàng nói: “Muốn tinh dịch của ta như vậy sao?”

“Ồ..... Muốn.....”

Đôi mắt Kha Nhu long lanh nước, vận vẹo thân thể mềm mại và rên rỉ. Ngoã Đa Tư nâng lên khoe môi, cái mông vừa thu lại một cái, không chậm trễ chút nào lại buông thả ở trong cơ thể nàng lần nữa, bắn vào lượng lớn tinh dịch nóng rực, kích thích khiến hai chân nàng mềm nhũn, co rút rồi ngắt đi.

Nhưng nàng đang được Ngoã Đa Tư ôm thật chặt, mặc dù bất tỉnh cũng không cách nào tránh thoát số phận bị tinh dịch hoà tan. Dưới tình huống hoa kính và tử cung bị đổ đầy tinh dịch thì hoa huyết không ngừng văng tung tóe ra dăm dặt, cũng có không ít tinh dịch theo miệng huyết co quắp chảy xuống từ giữa đùi nàng, lan tràn ra dấu vết dâm mỹ ở hạ thân nàng.

Lúc Kha Nhu tỉnh lại, đã ở trên giường lớn của tấm điện. Từ lúc nàng té xỉu ở bờ Vong Hà, được Ngô Đa Tư ôm trở về đến nay, hấn vẫn an bày nàng ở đây. Căn phòng này vốn dĩ bố trí đẹp nhưng màu sắc âm u, bây giờ lại hoàn toàn thay đổi phong cách, thay đổi sự đen tối quen thuộc của Minh giới, lấy màu trắng làm chủ đạo, màn lụa màu trắng ở khắp nơi xen lẫn các bức tượng thần điêu khắc tinh xảo tạo nên nét đẹp ưu nhã, làm cho người ta như ở trong thần cung của thiên giới.

Khi Kha Nhu ngủ say thì Ngô Đa Tư vẫn nằm nghiêng ở bên cạnh nàng, một tay chống cằm đưa mắt nhìn dung nhan nàng, mãi cho đến khi đối diện với đôi mắt đẹp mông lung của nàng lúc vừa tỉnh dậy, Ngô Đa Tư mới thu hồi tầm mắt, lấy một quả lựu đỏ quen thuộc trên đĩa trái cây đựng trong khay bạc ở cái bàn nhỏ bên giường, thông thả ung dung nói: “Những quả lựu này mới chín hôm nay.” Bàn tay với khớp xương rõ ràng chậm rãi chia trái cây ra làm hai, lộ ra từng hạt đỏ long lanh sáng bóng bên trong: “Lựu ở Minh giới có mùi vị không quá khác lựu ở nhân gian, ta nghĩ nàng sẽ thích.”

Hấn lấy ra mấy hạt lựu đỏ đưa tới bên môi nàng, ý bảo nàng ăn. Kha Nhu chần chờ một chút, vẫn hé mở môi hồng, dịu ngoan ăn thức ăn trước mắt. Trái lựu trong chua có ngọt, mùi vị cực tốt, Minh vương cực kì nhẫn nại, một viên lại một viên dứt cho nàng ăn, mãi cho đến lúc Kha Nhu ăn xong cả quả lựu.

Ăn càng nhiều thức ăn của Minh giới thì thân thể của nàng sẽ càng ngày càng thích nghi với Minh giới, cũng càng khó trở lại nhân gian. Đây là chuyện Minh vương và Kha Nhu đều đã ngầm hiểu trong lòng, nhưng khi Ngô Đa Tư muốn nàng ăn thức ăn Minh giới, Kha Nhu lại chưa bao giờ kháng cự.

Trừ lúc giao hoan có chống cự ra, đại đa số thời điểm nàng đều thuận theo và rất an tĩnh, không cự tuyệt chỉ thị của hấn, cũng sẽ không đòi hỏi gì, coi như bị ép buộc ở lại Minh giới, cũng không thấy nàng chảy xuống một giọt lệ. Dù được Minh vương nuông chiều nhưng nàng cũng chưa từng nở nụ cười thật lòng đối với hấn.

Mặc dù biết Kha Nhu vốn không phải là thiếu nữ hoạt bát, trừ lúc ở trên giường ra thì không chiếm được phản ứng lớn của nàng, thật ra thì Ngô Đa Tư hết sức suy sụp. Từ lúc ra đời tới nay, Minh vương chưa từng lấy lòng một nữ nhân nào, nhưng đối mặt với Kha Nhu thì hấn nghĩ mình không khác gì người thiếu niên bình thường đó, cũng phí hết tâm tư chỉ vì muốn làm nàng cười một tiếng.

Hấn an bày nàng ở tòa cung điện có kiến trúc và vườn hoa xinh đẹp nhất này chỉ vì có thể để cho nàng có thể sống thoải mái trong lúc tịnh dưỡng. Sau khi quyết định ép nàng ở lại, Ngô Đa Tư càng mất nhiều tâm tư làm cho người ta bố trí nơi này thành phong cách mà các nữ thần thích, để tạo niềm vui cho nàng.

Hoa cỏ ở Minh giới không nhiều, nhưng mỗi ngày hấn đều sẽ cho người mang lên hoa tươi đặt ở bên trong phòng nàng, ngay cả thức ăn mà hấn dứt cho nàng ăn cũng là thức ăn tốt nhất từ trước đến nay. Dù có bận rộn hơn nữa, hấn đều tìm thời gian tới xem nàng một chút..... Mặc dù hấn không biết đến tột cùng nàng có muốn gặp hấn hay không?

Hấn nghĩ rất nhiều nữ thần đều thích châu báu rực rỡ và quần áo hoa lệ, cho nên hấn chọn ra một món đồ trang sức đẹp nhất trong bảo khố đưa cho nàng. Đáng tiếc, cho tới bây giờ nàng chưa từng đeo nó, ngay cả những bộ y phục tinh xảo mà hấn đặc biệt cho người làm ra, nàng cũng không nhìn nhiều một cái.

Rốt cuộc hấn không nhịn được mở miệng hỏi nàng ở nơi này có thiếu thứ gì hay không thì nàng chỉ nói không, hỏi nàng có thích thứ gì không thì nàng chỉ an tĩnh lắc đầu một cái.

Hấn muốn nàng quả thật là yêu nàng, tình yêu này tới không thể tưởng tượng nổi, làm cho hấn hoang mang, làm cho hấn lo âu nhưng lại khó có thể thoát khỏi. Càng bối rối hơn chính là, trong lòng người thiếu nữ hấn yêu vĩnh viễn chỉ có tên thiếu niên người phạm kia. Nàng không cần châu báu xa hoa, xiêm áo xinh đẹp, nàng chỉ muốn tìm được người yêu đã chết của mình.

Hấn không thể nắm tay nàng, mang nàng đi ngắm những vì sao, xem trăng sáng, hoặc là qua bên kia cầu vồng rực rỡ tìm hoa tươi, vì nàng hát lên một bài tình ca, bởi vì mỗi ngày sau khi nàng tỉnh lại cũng chỉ nghĩ đến việc đến bờ Vong Hà để dệt hồi ức.

Nghĩ tới đây, lòng của Ngô Đa Tư ần ần cảm thấy đau đớn, hấn không tiếng động thở dài, vẫn nhin không được mở miệng hỏi: “Ở chỗ này có quen chưa?”

Nói đến đây, Minh vương mới cảm thấy không đúng lắm, hỏi một thiếu nữ từ nhân gian mà đến, bị hấn

ép buộc không thể nào rời khỏi Minh giới có quen chưa, thật có chút buồn cười, nhưng câu trả lời của Kha Nhu càng làm cho hắn không biết nói gì.

“Tất cả đều tốt, cảm ơn bộ hạ quan tâm.”

Trên nét mặt Kha Nhu cũng không có giấu cợt hay bất bình, giống như đây là một chuyện rất bình thường. Cảnh này khiến Ngô Đa Tư cảm thấy lúng túng hơn, một lúc lâu sau, hắn mới điềm tĩnh hỏi: “Nàng có muốn trở lại nhân gian hay không?”

Bị hắn hỏi như vậy, rốt cuộc trong con người màu lam của Kha Nhu cũng để lộ ra một chút cảm xúc, nhưng nàng không trả lời cái vấn đề này của hắn, chỉ lẳng lặng nhìn hắn, chờ đợi hắn tiếp tục nói rõ.

Thật là một nữ hài thông minh, trong lòng Ngô Đa Tư nghĩ như vậy, sau đó tiếp tục mở miệng nói: “Nàng rời khỏi nhân gian lâu như vậy, chắc cũng sẽ nhớ cha mẹ, ta cũng không phải là người hoàn toàn không thể thương lượng, chỉ cần nàng nói ra yêu cầu, ta rảnh có thể dẫn nàng quay về nhân gian đi thăm bọn họ.”

Trong ký ức của Kha Nha, Ngô Đa Tư có thể nhìn ra tình cảm thâm hậu của Kha Nhu và mẫu thân, vì vậy hắn mới đưa ra đề nghị này, làm cho Kha Nhu có chỗ cần nhờ hắn. Từ một góc độ khác đến xem, có thể khiến Kha Nhu tạm thời rời xa bờ Vong Hà, cách xa những hồi ức của nàng và thiếu niên kia, cũng là chuyện khiến Ngô Đa Tư vui vẻ.

Nhưng mà làm hắn hơi thất vọng chính là, mặc dù vẻ mặt Kha Nhu khẽ nhúc nhích, đáy mắt lóe lên ánh sáng hiếm thấy, nhưng nàng cũng không mở miệng cầu xin hắn. Hắn nghĩ có lẽ là trong lòng Kha Nhu còn chưa có chuẩn bị tốt, cho nên khó có thể mở miệng, chỉ cần nàng nhớ cha mẹ, sớm muộn gì cũng có ngày sẽ đến cầu xin hắn.

Nghĩ đến chỗ này, Ngô Đa Tư cảm thấy tốt hơn rất nhiều, hắn nằm xuống kéo Kha Nhu vào trong ngực, nhẹ nhàng nói: “Nếu như nàng muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể nói cho ta biết, cái hứa hẹn này là vĩnh cửu.”

Kha Nhu trầm mặc một lúc lâu, mới nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói ra: “Tạ ân điển của bộ hạ.”

Ngô Đa Tư ừ một tiếng, không nói gì thêm, không bao lâu sau, ánh đèn trong phòng liền không tiếng động tắt đi, trong bóng tối Kha Nhu mở hai mắt ra, chăm chú nhìn bóng tối trước mắt.

Rời đi thời gian lâu như vậy, nàng sao có thể không nhớ mẫu thân, nhưng lúc trước, khi quyết định đến Minh giới, có một bộ phận nàng cũng coi như là đang trốn tránh, bởi vì sau khi nàng phát hiện sự thật cái chết của Hoàng Tuyền, nàng thật sự không biết nên làm sao đối mặt với tình cảm chân thành của mẫu thân.

“Mẫu thân.....” Nàng không tiếng động gọi, ở trong bóng tối yên lặng chảy ra một giọt lệ.

Cây lúa thành biển, ở trong gió vũ động ra sóng biển màu vàng, thiếu nữ đứng ở trong sóng biển, quần trắng tóc vàng nhẹ nhàng bay theo cuồng phong, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể đi theo gió, nhưng tư thái nàng đứng ở trong sóng biển trông ngóng lại kiên định như vậy, hình như bất luận lực lượng nào cũng không thể dao động.

Kha Nhu ở trong gió ngắm nhìn hồi lâu, lâu đến gần như hóa thành tượng đá, mãi cho đến khi bên cạnh sóng biển xuất hiện bóng dáng nàng chờ đợi đã lâu, nàng rốt cuộc chạy như bay về phía trước.

Vốn dĩ Kha Nhu có chút lo âu muốn hỏi Hoàng Tuyền tại sao lại đến trễ như vậy, nhưng khi nàng đến gần hắn thì phát hiện thương thế của hắn thật nghiêm trọng. Ngay cả áo choàng nàng đan cho hắn đều bị tổn hại thì nàng mới nhận ra dọc theo đường đi hắn đã trải qua bao nhiêu nguy hiểm.

Chính là một ngày này, nàng thật sự hiểu rõ mẫu thân đưa ra khảo nghiệm có bao nhiêu hung hiểm.

Trước đó, đối với sự khác biệt to lớn giữa người phàm và thần nhân nàng cũng không thể hoàn toàn hiểu hết, hơn nữa nàng lại ôm trong ngực tâm tư thiếu nữ, luôn cảm thấy người mình yêu là tốt nhất. Trừ lần đó ra, nàng không cho là mẫu thân sẽ cố ý gây khó khăn cho Hoàng Tuyền, chỉ cần hắn cố gắng, nhất định có thể bình an hoàn thành nhiệm vụ mẫu thân giao phó.

Nhưng trên quần áo hằn loang lổ vết máu, trắng trợn cười nhạo sự hồn nhiên của nàng, muốn một vị người phàm không có huyết thống của thần đi hết con đường anh hùng, thực sự quá tàn khốc, cần thận nghĩ đến, nàng hẳn là muốn hấn lấy tánh mạng đổi lấy một cơ hội ở cùng với nàng.

Một khắc kia, Kha Nhu vì sự ngu xuẩn của mình mà cảm thấy đau lòng, cũng may chuyện còn chưa phát triển đến tình trạng xấu nhất, nghĩ đến chỗ này, nàng không nhịn được nói với Hoàng Tuyền.

“Chàng đã hoàn thành hai khảo nghiệm, khảo nghiệm thứ ba đừng đi nữa..... Quá nguy hiểm..... Ta sẽ thuyết phục mẫu thân để cho ta sống cùng với chàng.”

Nàng nhớ rất rõ ràng, khi đó Hoàng Tuyền ngược sáng mỉm cười dịu dàng với nàng: “Chỉ cần nàng nguyện ý ở bên cạnh ta, ta nguyện cho nàng tất cả, bao gồm cả tánh mạng..... Bước lên con đường tiếp nhận khảo nghiệm này, là ta cam tâm tình nguyện, vì được mẫu thân nàng tán thành, những thứ này tính là cái gì.”

“..... Nhưng..... Ngộ nhớ.....”

“Sẽ không có ngộ nhớ.” Hấn nhỏ giọng giải thích: “Ta để khảo nghiệm nắm chắc nhất ở cuối cùng, hiện tại ta đã trở lại, khảo nghiệm thứ ba ta nhất định có thể hoàn thành.”

“..... Hoàng Tuyền.....”

Kha Nhu không biết những lời này của Hoàng Tuyền đến tột cùng là thật hay giả, chỉ cảm thấy thấp thỏm, nhưng Hoàng Tuyền lại nói: “Ta muốn cưới nàng, nhưng mẫu thân nàng nhất định sẽ không dễ dàng đồng ý, nếu bỏ dở ba khảo nghiệm này, ta liền không có lập trường để có thể nói lên bất kỳ yêu cầu gì. Ngược lại, nếu ta có thể hoàn thành khảo nghiệm, lời hứa của thần đáng giá nghìn vàng, nếu ta nói cái gọi là sống cùng một chỗ là muốn cưới nàng, cùng nàng sống cả đời thì mẫu thân nàng cũng rất khó đi phản đối.”

Nói tới chỗ này, Hoàng Tuyền dừng lại một chút, toát ra chút lo lắng: “Hay là nàng không muốn gả cho một phàm nhân.....”

Kha Nhu khó có khi giận hấn, liếc mắt một cái, vỗ vỗ lên áo choàng phong trần của hấn, nhẹ giọng nói ra: “Áo choàng của chàng rách rồi, ta giúp chàng vá lại.”

Lấy được sự đáp lại của Kha Nhu, nỗi bất an trong lòng Hoàng Tuyền được thả xuống, hấn xấu hổ cởi áo choàng ra, nhìn nàng ngồi ở dưới tàng cây kiên nhẫn bắt đầu vá nơi bị mài mòn.

Dải sóng lúa ở trong gió nỉ non lời yêu thương, dưới nắng vàng, thiếu nữ cúi đầu lẳng lặng vì người yêu vá quần áo, còn thiếu niên thì nhìn nàng không chớp mắt, gương mặt bị ánh mặt trời chiếu đến ngăm đen khề ửng hồng, trông mặt đen tràn đầy ánh sao.

Lúc Kha Nhu vá xong áo choàng rồi ngẩng đầu lên, hấn đột nhiên lấy ra một đoá hoa đưa tới trước mặt nàng. Hoàng Tuyền rất thường đưa hoa cho nàng, nhưng đoá hoa trước mắt có màu đỏ mỹ lệ, từng mảnh xoè ra cuộn khúc, trên cánh hoa không có một chiếc lá, nàng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. Kha Nhu vừa vui mừng vừa nghi hoặc nhận lấy hoa, liền nghe Hoàng Tuyền nói: “Đây là bỉ ngạn, chỗ của chúng ta có rất ít loại hoa này, cho nên ta đặc biệt mang về cho nàng.”

“..... Bỉ ngạn.....” Nàng khẽ vuốt cánh hoa, dịu dàng nói: “Nghe nói lúc hoa nở không thấy lá cây, là loại hoa nhớ nhung.....”

Lời nói của Kha Nhu khiến mặt Hoàng Tuyền càng đỏ hơn, hấn tâm hoảng ý loạn cầm lấy áo choàng ôm vào trong ngực, hình như muốn dựa vào cái này để che giấu điều gì, nhưng lại không ngừng giương mắt nhìn nàng. Cánh hoa đỏ tươi tôn lên khuôn mặt trắng như tuyết của thiếu nữ, hấn nhìn lại nhìn, rốt cuộc không nhịn được tối gần phía trước lấy môi lướt qua cánh môi của nàng.

Sau khi thiếu niên đỏ mặt, lần này đến lượt mang tai thiếu nữ đỏ bừng. Nàng rũ thấp mặt mày, ôm đoá hoa đặt ở ngực, muốn trách cứ hấn nhưng lại nói không nên lời, không thể làm gì khác hơn là nhẹ giọng nói: “Sau khi xuất phát, áo choàng không thể rời thân.”

“Đây là nàng vì ta mà đan, ta sao nỡ rời khỏi nó.”

Hoàng Tuyền ôm thật chặt áo choàng, Kha Nhu ngẩng đầu nhìn hấn, trong trông mắt thẹn thùng làm cho trái tim hấn rung động, hấn nắm tay nàng đặt lên tim hấn nói: “Chờ sau khi ta hoàn thành khảo nghiệm

thứ ba, chúng ta có thể ở cùng một chỗ.”

Kha Nhu không nói gì, Hoàng Tuyền lại cẩn thận hỏi: “Kha Nhu, ta yêu nàng, nàng..... yêu ta không?”

Kha Nhu đẩy hắn ra, đứng dậy dè dặt đi về phía trước vài bước, mới quay đầu lại nói: “Chàng phải bình an trở về lấy ta, có biết không?”

Lời của nàng khiến Hoàng Tuyền mừng rỡ như điên, hắn lập tức nhảy dựng lên chỉ trời thề thốt: “Ta nhất định sẽ trở về cưới nàng, ta nhất định sẽ hoàn thành khảo nghiệm trở lại cưới nàng.”

Kha Nhu quay lưng đi không để ý tới hắn, nhưng bên môi nàng lại mỉm cười ngọt ngào. Khi đó nàng thật tin tưởng hắn sẽ bình an trở về, mặc dù con đường phía trước hung hiểm, nhưng khi vá áo choàng cho hắn thì nàng cũng âm thầm hạ quyết tâm, giấu thứ quan trọng nhất của mình ở trong đó.

Nàng chưa thành thân, mẫu thân lại không cho nàng ra tay giúp hắn, nàng không có bất kỳ biện pháp nào có thể bảo đảm hắn thông qua khảo nghiệm, nhưng nàng nghĩ, âm thầm bảo vệ hắn một mạng cũng không quá đáng. Nhưng Kha Nhu chưa bao giờ nghĩ tới, nếu như một vị thần hạ quyết tâm muốn lấy tính mạng của hắn thì sao nàng có thể chống đỡ?

Đau nhức khiến cho Kha Nhu thức tỉnh từ trong hồi ức, buồn bã nhìn bụi gai hồi ức được nàng dệt trong tay, cùng với vết thương trên tay. Nàng không hiểu ban đầu tại sao mình lại mặc cho hắn đi lên con đường cùng, rõ ràng nàng đã quyết định mặc kệ hắn có hoàn thành khảo nghiệm hay không, nàng đều bồi hắn một đời một thế, nhưng nàng còn chưa kịp nói cho hắn biết nàng thương hắn, thì đã hoàn toàn mất đi hắn.

Kha Nhu giương mắt nhìn cây cỏ trùng điệp vô tận ở bốn phía, không biết bao nhiêu lần thầm gọi lên tên người thiếu niên nàng yêu ở trong lòng.

..... Hoàng Tuyền..... Hoàng Tuyền..... Chàng đang ở đâu? Vì sao bất luận ta tìm như thế nào cũng không tìm được chàng. Nếu chàng thật sự nhớ rõ lời ta dặn, chưa bao giờ để áo choàng rời khỏi người, vì sao ta tìm khắp nơi cũng không thấy tung tích của chàng?

Đóa hoa bỉ ngạn chàng tặng ta đã sớm khô héo khi ta gặp được hài cốt của chàng. Ta vì tìm kiếm chàng mà dệt ra bỉ ngạn nhưng hình như chúng vĩnh viễn sẽ không nở hoa. Có phải lúc đầu ta cầm đóa hoa kia nhìn chàng rời đi, số phận đã định sau lần đó chúng ta muôn đời không gặp được nhau hay không?

Hoàng Tuyền..... Ta thật sợ nếu chàng không xuất hiện nữa, ta sẽ bị Minh vương hoàn toàn chiếm hết cả thể xác và tinh thần. Có lúc ánh mắt của hắn nhìn ta giống y hệt chàng, hơi thở trên người càng làm cho ta mê hoặc, ta đã không phân rõ đó là bởi vì quá nhớ nhung chàng, hay là bởi vì ta đã động lòng với hắn.

Hoàng Tuyền..... Ta thật sợ, sợ có một ngày ta quên chàng, tình yêu của chúng ta không người nào biết được, dấu vết chàng tồn tại trên thế gian hoàn toàn bị tiêu diệt, cũng vĩnh viễn không có ai biết ta yêu chàng như thế nào.....

Gió lạnh thấu xương thổi bên bờ Vong Hà, thân thể được Minh vương tử tử điều dưỡng đã không sợ hãi khí lạnh của Minh giới như trước kia, nhưng Kha Nhu vẫn cảm thấy lạnh, đó là sự lạnh lẽo ở trong lòng. Nàng bất lực ngẩng nhìn bốn phía, cố gắng tìm bóng dáng người yêu, không ngờ lại gặp được Mễ Nhi Thập đã lâu chưa từng xuất hiện.

==== =====

Sự tích hoa bỉ ngạn ta đã chú thích ở chương trước, còn đây là hình ảnh về nó:

Bỉ ngạn đỏ (Mạn Châu Sa Hoa)

8. Chương 4-1

Edit: Kim Phượng

Lúc trước khi ở bờ Vong Hà dẹt bĩ ngạn thì Mễ Nhi Tháp đã giúp nàng rất nhiều việc, Kha Nhu vô cùng cảm kích vị cô nương đáng yêu này, vì vậy lúc nàng nhìn thấy Mễ Nhi Tháp thì hết sức vui mừng, nhưng rất nhanh, nàng liền phát hiện vẻ mặt Mễ Nhi Tháp không đúng lắm.

Trong ấn tượng của Kha Nhu, con người màu xanh lá của Mễ Nhi Tháp vẫn luôn tràn đầy thân thiện và chân thành, lúc nhìn thấy nàng trên mặt hầu như lúc nào cũng treo nụ cười, nhưng bây giờ ánh mắt Mễ Nhi Tháp đưa mắt nhìn nàng tràn đầy đề phòng, tràn đầy cảm xúc rất phức tạp.

Dù vậy, đối mặt với sự chậm chạp không muốn tiến lên của Mễ Nhi Tháp, Kha Nhu vẫn đứng dậy, rất là thân thiết nói: “Mễ Nhi Tháp, đã lâu không gặp, gần đây tất cả đều tốt chứ?”

Đối mặt ý tốt của Kha Nhu, Mễ Nhi Tháp chần chờ một chút, mới thoáng đến gần nàng, tràn đầy phòng bị khoanh tay lại, vẻ mặt bất thiện mở miệng nói: “Không có sống tốt như người.”

Kha Nhu sửng sốt, không hiểu tại sao đột nhiên Mễ Nhi Tháp lại tràn đầy địch ý với nàng, lại nghe Mễ Nhi Tháp nói: “Mê hoặc bệ hạ, khiến bệ hạ ngay cả Liên Vân điện cũng ban cho người ở, người thật là có thủ đoạn.”

“Ta.....” Kha Nhu muốn giải thích, lại không biết từ đâu giải thích mối quan hệ truy lục giữa mình và Minh vương, đấu tranh một lúc lâu mới lên tiếng: “Là bệ hạ..... yêu cầu ta làm thị nữ nên mới có thể để cho ta đến ở gần tấm điện của hần.”

Nào biết khi nghe Kha Nhu giải thích, Mễ Nhi Tháp lại càng thêm kích động: “Thị nữ? Người biết lúc ban đầu khi xây dựng Liên Vân điện thì đây đã được cho là chỗ ở của Minh Hậu tương lai không? Bệ hạ làm sao có thể tùy tiện để cho một thị nữ đến ở trong Chủ Điện. Người đừng cho là ta sẽ giống như trước kia, bị người tùy tiện bịa ra lý do lừa gạt, nói cái gì tới Minh giới là vì tìm kiếm người yêu, còn bày ra bộ dạng người si tình đáng thương, trên thực tế người chỉ muốn tới quyến rũ bệ hạ đi?”

Bị hiểu lầm đến mức này, Kha Nhu khiếp sợ nói không nên lời, nào biết phản ứng của nàng lại bị Mễ Nhi Tháp coi là chột dạ, vì vậy ánh mắt Mễ Nhi Tháp nhìn nàng càng thêm khinh bỉ: “Lúc trước ta lại tin tưởng người như vậy, đồng cảm với người, toàn tâm muốn trợ giúp người, không ngờ người lại là thứ người như thế, hèn hạ khiến người ta khinh bỉ!”

“Mễ Nhi Tháp, người hiểu lầm, ta không có, ta thật sự không có!”

Kha Nhu thật vất vả mới tìm lại giọng nói, nhưng Mễ Nhi Tháp vẫn kích động nói: “Ta sẽ không tin tưởng lời nói của người nữa. Cho tới nay bệ hạ đều chưa từng coi trọng bất luận kẻ nào, nếu không phải người có tâm quyến rũ, làm sao bỗng nhiên bệ hạ lại bị người mê hoặc?”

Nói tới chỗ này, đột nhiên hốc mắt Mễ Nhi Tháp ửng hồng, nước mắt gần như muốn trào ra: “Tại sao lại là người, tại sao lại là người, cái kẻ tới Minh giới không bao lâu. Rõ ràng trước kia sắc mặt của bệ hạ đối với những khác không chút thay đổi, chỉ có đối với ta là tương đối dịu dàng, rõ ràng..... Rõ ràng ta mới chính là người đặc biệt của hần.....”

Giờ khắc này, Kha Nhu mới bừng tỉnh hiểu ra, người trong lòng Mễ Nhi Tháp lại là Minh vương. Khi quan hệ hai người còn tốt thì nàng cũng biết Mễ Nhi Tháp có thích một đối tượng từ nhỏ đến lớn, nàng vẫn cho rằng người nọ là Tu Phổ Dạ, thậm chí còn dẹt ra một tấm khăn che mặt chúc Mễ Nhi Tháp sớm ngày gả cho đối phương như nguyện. Nhưng bây giờ nàng lại cùng Minh vương ở chung một chỗ, cũng khó trách Mễ Nhi Tháp sẽ tức giận như vậy.

“Tại sao lại là người, tại sao! Nhất định là người dùng thủ đoạn bẩn thỉu gì đó quyến rũ bệ hạ, bệ hạ làm sao có thể thích loại nữ nhân dối trá như người, loại người như người.....”

“Mễ Nhi Tháp!”

Một giọng nam quen thuộc ngắt lời Mễ Nhi Tháp, sau đó Tu Phổ Dạ liền xuất hiện ở trước mặt hai người. Trước tiên hần khom người chào Kha Nhu, mới quay đầu nói với Mễ Nhi Tháp: “Bệ hạ an bài tự có đạo lý riêng, dọn vào Liên Vân điện cũng không phải là bản thân Kha Nhu yêu cầu, người không nên giận lây sang nàng.”

Lời nói của Tu Phổ Dạ khiến Mễ Nhi Tháp kích động hơn, nàng bước một bước dài vọt tới trước mặt hắn, quát: “Tốt! Ngay cả người cũng giúp nàng nói chuyện, người và bệ hạ đều bị nàng mê hoặc phải hay không? Cây lựu ngàn năm mới kết quả một lần bệ hạ đều đã cho nàng, người cho rằng người còn có cơ hội gì sao? Nàng ngàn dặm xa xôi tới Minh giới chính là vì trở thành Minh Hậu, không thể nào có hứng thú đối với người.....”

Bỗng nhiên, giọng nói của Mễ Nhi Tháp hoàn toàn biến mất. Thì ra là do Tu Phổ Dạ trực tiếp làm phép khiến Mễ Nhi Tháp nói không nên lời. Khi Mễ Nhi Tháp tức giận đưa tay đánh hắn thì Tu Phổ Dạ mặt không chút thay đổi bắt được hai tay của Mễ Nhi Tháp, dùng sức kéo nàng đi về phía sau.

Nhìn phương hướng hai người biến mất, Kha Nhu thở dài ngồi xuống muốn tiếp tục dẹt bĩ ngạn, nhưng lời nói của Mễ Nhi Tháp lại như là cục đá gắt gao đè ở trên ngực nàng.

Gần đây nàng mơ hồ có cảm giác thái độ mọi người đối với nàng hơi kì lạ. Lúc trước, thỉnh thoảng Tử Thần hoặc Phán quan sẽ tiến lên trò chuyện cùng nàng nhưng bây giờ đối với nàng lại có lẽ, có phép, hết sức lạnh nhạt. Còn các tiên nữ cũng giống như Mễ Nhi Tháp vậy, thường dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng, hoặc bàn luận xôn xao ở gần nàng.

Kha Nhu không giỏi giao thiệp với người khác, hơn nữa nàng đi tới Minh giới, một lòng chỉ muốn tìm Hoàng Tuyền, rất ít chủ động nhờ vả người khác. Nàng vốn dĩ cũng không suy nghĩ sâu xa tại sao thái độ mọi người đối với nàng sẽ có biến chuyển như thế, nhưng nghe Mễ Nhi Tháp nói vậy, Kha Nhu mới phát hiện thì ra mọi người đều biết sự mập mờ giữa mình và Minh vương.

Lấy góc độ của Mễ Nhi Tháp đến xem, nàng chính là lấy tư thế kẻ si tình đi tới Minh giới tìm kiếm người yêu, kết quả lại là loại nữ nhân không biết xấu hổ quyến rũ Minh vương. Tuy nàng không phải như thế, nhưng quan hệ với Minh vương đã phát triển đến đây, nàng cũng không cách nào thản nhiên cho rằng mình là trong sạch.

Nghĩ đến bộ dáng thân thiết cởi mở trước kia của Mễ Nhi Tháp đã không còn, Kha Nhu lại cảm thấy hết sức khó chịu, nhưng nghĩ xa hơn nữa sợ rằng nữ tử ái mộ Ngô Đa Tư không chỉ có một mình Mễ Nhi Tháp, nàng càng cảm thấy thấy đau lòng hơn. Nàng dĩ nhiên sẽ có oán hận sự cưỡng ép của Minh vương, nhưng hẳn tốt với nàng bao nhiêu, trong lòng nàng biết rõ.

Thần cách của nàng đã bể tan tành, người từ nhân gian đến Minh giới lại gặp gỡ rất nhiều nguy hiểm, thật ra thì thân thể không chịu được ngày qua ngày dẹt cổ ở bờ Vong Hà như vậy, chứ đừng nói đến thần năng của nàng chưa đủ, làm sao có thể làm bĩ ngạn hoàn toàn trải dài khắp bờ sông dài.

Tuy Minh vương mạnh mẽ chiếm đoạt nàng, nhưng trong khoảng thời gian này, hắn cũng không keo kiệt chút nào sử dụng rất nhiều thần vật vì nàng điều dưỡng thân thể. Thậm chí còn tự mình trao cho nàng thần năng, giúp nàng không bị hao hết hơi sức mà bất tỉnh bên bờ sông lần nữa.

Địa vị cao quý lại tuần mỹ, nhìn như lãnh khốc nhưng lại vô cùng dịu dàng, thần linh như vậy đưa đến vô số nữ thần, tiên nữ động lòng là chuyện đương nhiên. Mặc dù nàng yêu Hoàng Tuyền, nhưng hàng đêm ở dưới thân Minh vương, cùng hắn thân cận như thế, được hắn chăm sóc nhiều mặt, muốn bảo vệ trái tim mình quả thật nói dễ hơn làm.

Kha Nhu khẽ vuốt ve những cây cỏ yên lặng không nói kia, khe khẽ thở dài, khi nàng ngẩng đầu lên lần nữa thì thấy Tu Phổ Dạ vòng trở lại, chào nàng một cái, rồi sau đó tràn đầy áy náy nói.

“Mễ Nhi Tháp nói những lời đó, xin ngài chớ để ở trong lòng, là nàng ấy vượt quá giới hạn rồi.”

Kha Nhu không trả lời, chỉ ngẩng đầu lẳng lặng nhìn hắn, Tu Phổ Dạ hơi mất tự nhiên, lại tiếp tục nói: “Bởi vì nàng ấy là hậu bối, bệ hạ tương đối dung túng nàng ấy, cho nên nàng ấy mới có ý nghĩ viển vông cho rằng thân phận bản thân khác biệt. Ta sẽ trừng trị nàng thích đáng, xin đừng để cho bệ hạ biết lời nói xằng bậy của nàng ấy, xin nhờ ngài rồi.”

Nói xong, hắn khom người thật sâu chào Kha Nhu, lúc này Kha Nhu rốt cuộc mở miệng nói: “Tu Phổ Dạ, người là cận thần của bệ hạ, lại giúp một người từ nhân gian đến, không biết gì về Minh giới như ta đây nhiều việc như vậy, ta thật sự không hiểu vì sao hiện tại người lại một mực cung kính với ta như vậy.”

Trước kia Mễ Nhi Tháp đối với ta tốt như vậy, ta cũng biết rõ cá tính tương đối thẳng thắn của nàng. Nàng mơ mộng hậu vị của bệ hạ nhiều năm, đột nhiên một kẻ xông vào Minh giới như ta đây lại được bệ hạ chăm sóc chu đáo, coi như Mễ Nhi Tháp hiểu lầm cũng không hoàn toàn là vấn đề của nàng, ta không có ý trách cứ nàng ấy, càng không thể nào nói cho bệ hạ.”

Kha Nhu nói đến đây, hơi chần chờ một chút lại nói: “Người cho rằng nếu bệ hạ biết được chuyện này sẽ phạt nàng ấy sao? Thái độ nàng ấy đối với ta như thế nào chẳng qua cũng chỉ là chuyện riêng của hai chúng ta mà thôi, làm sao bệ hạ có thể tự dưng nhúng tay vào.”

Tu Phổ Dạ trầm mặc một hồi, mới nhỏ giọng mở miệng: “Tính bệ hạ rất nghiêm cẩn, tất cả an bài đều có lý do của ngài ấy. Nếu ngài đã biết ý nghĩa của Liên Vân điện thì có thể hiểu được tại sao ta lại như thế.”

“Ta cùng với bệ hạ..... cũng không phải là loại quan hệ mà người tưởng tượng kia....”

Giọng điệu Kha Nhu cứng ngắt cố gắng giải thích, Tu Phổ Dạ lại lắc đầu một cái: “Bệ hạ khác với chư thần thiên giới phong lưu khắp nơi, ta phục vụ ngài ấy đến bây giờ đã hơn ngàn năm, ngài ấy chưa từng chủ động thân cận với bất kỳ một vị nữ thần hay tiên nữ nào, càng chưa từng đụng tâm lấy lòng bất luận kẻ nào như vậy.

Hôm qua đưa quả lựu ngàn năm mới kết quả một lần, sinh trưởng ở nơi rất xa đến Liên Vân điện, là trái cây tốt nhất để tắm bổ thần thể, chỉ là số lượng rất thưa thớt, ngay cả bệ hạ cũng không dám tùy ý ăn vào. Nhưng ngày hôm qua khi trái cây vừa chín, bệ hạ liền tự mình đi tới mang về Thần điện khi sương sớm trên quả lựu chưa kịp khô.”

Kha Nhu quay mặt qua chỗ khác, hình như không muốn đối mặt với lời nói ý tại ngôn ngoại (*) của Tu Phổ Dạ, Tu Phổ Dạ thở dài thật sâu lại nói: “Ta biết rõ trong lòng ngài có người khác, nhưng bệ hạ có chỗ nào thua kém người trong lòng ngài đâu? Bệ hạ đối với ngài dụng tâm, tin tưởng ngài cũng không phải không nhận ra, huống chi ngài ấy là chí cao vô thượng ở Minh giới, còn ngài là thần nữ thuần huyết, nếu sánh đôi với ngày ấy sẽ lập tức được thành thần, lại càng không làm nhục thân phận của ngài.”

(*): Ý trên mặt chữ.

Kha Nhu không ngờ Tu Phổ Dạ sẽ nói ra những lời như vậy, không nhận được lạnh giọng nói: “Ý của người là nói, nếu như một ngày nào đó có vị nữ thần xinh đẹp, địa vị lại cao xuất hiện ở trước mặt người và yêu người, người sẽ có thể quên Mễ Nhi Tháp, không hề khát vọng ở cùng với nàng ấy nữa, lập tức có thể cùng vị nữ thần kia song túc song phi?”

Tu Phổ Dạ sững sờ, rồi sau đó lộ ra vẻ mặt hơi khổ sở: “Ví dụ ngài đưa ra không được thỏa đáng, trong lòng Mễ Nhi Tháp cũng không có ta.”

“.....” Lúc này Kha Nhu mới nhận ra được hình như chính mình hơi kích động quá mức, nàng thoáng tỉnh táo lại, mới cúi đầu tiếp tục đan cổ, chậm rãi nói.

“Ta cũng không cảm thấy trong lòng Mễ Nhi Tháp không có người..... Nàng ấy đối với bệ hạ..... có lẽ chỉ là quá sùng bái. Cho rằng mình yêu người mình sùng bái là chuyện rất bình thường, nhưng tình yêu say đắm..... cũng không phải chỉ là tình cảm đơn giản như vậy.”

Nàng nhìn sợi tơ hồi ức trong tay mình, nhẹ giọng nói ra: “Có lúc chỉ cần vươn tay về trước là có thể bắt được, bước tới trước một bước cũng sẽ không mất đi.”

Nói xong, nàng không để ý tới Tu Phổ Dạ nữa, còn Tu Phổ Dạ thì lặng yên đứng ở chỗ cũ, một lúc lâu sau mới rời khỏi với vẻ suy tư.

Kha Nhu thì tâm phiền ý loạn không thể hoàn toàn chuyên chú đan dệt, nàng đấu tranh hồi lâu, rốt cuộc quyết định đi gặp Ngô Đa Tư.

Khi hai người gặp mặt, từ trước đến giờ đều là Ngô Đa Tư giá lâm Liên Vân điện, Kha Nhu chưa từng chủ động đã đi tìm hắn nên hôm nay sau khi nàng hỏi thăm vài người mới biết được Minh vương đang ở trong tẩm điện của hắn.

Tẩm điện của Minh vương không phải nơi có thể tùy ý ra vào, Kha Nhu cũng chưa từng đi vào, nhưng khi nàng bước vào cửa tẩm cung thì thủ vệ cũng không ngăn cản hay đề ra nghi vấn, thậm chí ngay cả tượng

đã chịu trách nhiệm giữ cửa trên hành lang cũng chỉ lẳng lặng nằm ở bên cạnh, không hề có động tác ngăn cản.

Tình trạng như vậy khiến tâm tình Kha Nhu nặng nề hơn, rất rõ ràng, tất cả mọi người đều cho rằng thân phận của nàng có thể tự do ra vào tấm cung của Minh vương, ý nghĩa phía sau điều này căn bản không phải nàng có thể gánh nổi.

Từ trước đến giờ Minh vương không thích bị người khác quấy rầy, bên trong tấm cung không thấy được một tội lỗi nào. Dưới tình huống không có người dẫn dắt, Kha Nhu chỉ có thể giống như u hồn đi tìm tung tích của hắn ở trong điện. So với Liên Vân điện khắp nơi bài biện xa hoa, tràn đầy tình xảo thì chỗ ở của Ngõa Đa Tư khiêm tốn và mộc mạc, không có quá nhiều trang sức hoa lệ, nhưng nếu quan sát cẩn thận sẽ phát hiện đa số đồ vật đều là vật trong truyền thuyết thượng cổ.

Từ khi khai thiên lập địa tới nay đã tồn tại chủ thần, Minh giới tối cao chi chủ, mọi thứ hắn dùng đều tượng trưng cho thân phận bất phàm và tính tình của hắn. Vì vậy khi thấy những thứ đó thì Kha Nhu cũng không quá kinh ngạc, làm cho nàng kinh ngạc thật sự chính là rất nhiều nơi trong điện đều bày một thứ không quá giống như là đồ cổ - tứ huyền cầm.

Nàng biết Minh vương am hiểu âm nhạc, nhưng nàng cũng không biết Minh vương thích tứ huyền cầm, bởi vì Minh vương rất ít nói chuyện của mình cho nàng biết. Hoàng Tuyền cũng am hiểu tứ huyền cầm, cho nên nhìn thấy những cây cầm kia thì Kha Nhu cảm thấy cực kỳ thân thiết. Khi Kha Nhu ngoài ý muốn đi vào một gian phòng bày đầy tứ huyền cầm thì nàng rốt cuộc không nhận được gỡ xuống cây đàn cách nàng gần nhất, nhìn có vẻ cũng không đặc biệt đắt giá tới quan sát.

Thanh cầm kia quả thật không phải vật thượng cổ, không có quá nhiều dấu vết tháng năm, càng không có chữ khắc vào đồ vật, nhưng thân cầm bóng loáng bằng phẳng cho thấy sự dụng tâm của người chế tác. Kha Nhu không nhận được nhẹ nhàng khơi lên vài âm trên dây đàn, cũng lấy đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve theo hoa văn trên thân cầm, nhớ tới bộ dáng Hoàng Tuyền cười đánh đàn cho nàng.

Nàng cảm thấy tiếng đàn Hoàng Tuyền đánh ra là âm luật nghe cảm động nhất thế gian. Có lần nàng không nhận được hỏi sự phụ hắn ở phương nào, Hoàng Tuyền xấu hổ nói cho nàng biết, đàn của hắn là tự học lấy, nàng còn có chút không tin tưởng.

“Mùa xuân nước chảy, mùa hạ ve kêu, tiếng rơi của lá mùa thu và sự tĩnh mịch của tuyết vào đông, đối với ta mà nói đều là tiếng nhạc.” Hoàng Tuyền đã giải thích với nàng như vậy: “Từ nhỏ ta đã đặc biệt thích âm thanh của tứ huyền cầm, ngay cả trong mộng cũng sẽ nằm mơ thấy khúc ca chưa từng nghe qua. Ta ngưỡng mộ nên không dám yêu cầu bất luận kẻ nào giúp ta mua cầm, cho nên những cây cầm này đều là ta tự làm.”

Làm một thanh cầm mà nói dễ vậy sao? Huống chi cầm của Hoàng Tuyền lại xinh đẹp hơn rất nhiều cầm của những người thợ danh tiếng mà nàng biết. Khi nàng nói lên nghi vấn thì Hoàng Tuyền đã cho nàng biết một bí mật: chính hắn tự mình làm cầm, đường cong của thân cầm có chỗ không giống với tứ huyền cầm bình thường, là độc nhất vô nhị trên thế giới này. Nếu nàng hoài nghi thì có thể so sánh với những cây cầm khác.

Vì thế, Kha Nhu đã kiểm tra qua rất nhiều tứ huyền cầm mà người khác làm ra mới phát hiện Hoàng Tuyền cũng không có lừa gạt nàng. Cầm hắn làm là độc nhất vô nhị, Hoàng Tuyền cũng đã hứa sẽ làm một thanh cầm cho nàng, cũng sẽ vì nàng khắc lên hoa văn nàng thích nhất..... Chỉ là.....

Đột nhiên, Kha Nhu dừng lại động tác khảy đàn, kinh hãi nhìn thanh cầm trên tay kia, bởi vì nàng phát hiện đường cong của thân đàn này không quá khác cầm của Hoàng Tuyền. Nàng run rẩy đặt đàn trở về vị trí cũ, lại cầm lên một cây cầm khác, tay run run mơn trớn thân cầm, cả người rét run quan sát tất cả tứ huyền cầm trong phòng.

Phòng đánh đàn này có cả cầm mới và cầm cổ, có cái hoa mỹ, có cái cổ xưa, có cái xem ra cũng không thu hút, giống như là hai cây cầm nàng mới vừa mơn trớn vậy. Kha Nhu tốn một ít thời gian kiểm tra tất cả cây cầm rồi cẩn thận suy nghĩ, rốt cuộc xác định được một chuyện: có một số cầm có khắc tên người thợ làm ra nó, phần lớn có điểm đặc sắc riêng, thế nhưng một số cầm không ký tên, đường cong thân cầm đó và cầm do Hoàng Tuyền tự tay chế tác giống nhau như đúc.

Kha Nhu lão đảo nghiêng ngả đi sâu vào phòng đánh đàn, không bao lâu sau, nàng gần như là hoảng hốt chạy ra khỏi. Bởi vì ở chỗ sâu trong phòng đánh đàn, khắp nơi trưng bày công cụ và nguyên liệu chế cầm. Những thân cầm chưa hoàn thành kia được tỉ mỉ mài ra đường cong quen thuộc như thế.

Trừ bản thân Minh vương ra, lại có ai có thể ở trong tấm điện của hắn cất giữ một gian phòng đánh đàn, còn chế cầm ở trong đó. Nhưng vì sao những cây cầm kia lại tương tự cầm do Hoàng Tuyền tự mình làm đến như vậy, đây chỉ đơn giản là trùng hợp thôi sao?

Đầu Kha Nhu một mảnh rối loạn, không cách nào suy nghĩ sâu xa hơn nữa, lúc này nàng muốn lập tức rời khỏi nhưng lại nghe được tiếng đàn tứ huyền cầm. Kha Nhu hoài nghi mình điên rồi, bởi vì tiếng đàn kia quen thuộc như thế, quen thuộc giống như là tiếng nhạc của Hoàng Tuyền, chứ đừng nói tựa bài hát kia, bởi vì nàng rất ưa thích nên Hoàng Tuyền từng khảy đàn cho nàng nghe hết lần này đến lần khác.

“Đây là bài hát ta nghe được ở trong mộng.” Hoàng Tuyền nghiêm túc giải thích, chọc cho nàng không nhịn được mỉm cười nói: “Đó không phải là bài hát chính chàng sáng tác sao?”

Hoàng Tuyền có chút ngốc, gãi gãi đầu: “Nhưng nó chính là hiện ra đầy đủ ở trong mộng, ta vẫn cảm thấy nó hẳn đã tồn tại rất lâu trước đó.”

Nghe được hắn trả lời như vậy, nụ cười của Kha Nhu càng sâu hơn: “Vậy chàng nhất định được thần âm nhạc che chở mà ra đời.”

“..... Gần đây ta rất hi vọng được thần tình yêu che chở.....”

Khi đó nàng làm bộ không nghe thấy hắn lâu bầu, đáy lòng lại mềm mại như một hồ nước.

Người yêu của nàng vừa hơi ngốc lại vừa thông minh, người yêu của nàng là người bình thường nhưng lại rất bất phàm, trừ mắt đen tóc đen ra, dáng người không hề giống Ngô Đa Tư, vì sao lần đầu tiên nàng gặp Minh Vương trong hoàn cảnh đặc biệt ấy nàng lại ngộ nhận Minh vương là hắn? Khi đó Kha Nhu không hiểu, đến bây giờ vẫn không nghĩ ra. Dù vậy, khi nàng lần theo thấy tiếng đàn nhìn thấy Ngô Đa Tư ôm trong ngực tứ huyền cầm ở ven hồ thì Kha Nhu lại phát hiện mình cũng không ngạc nhiên.

Tư thế khảy đàn giống nhau, tiếng đàn cũng giống nhau, nhưng người trước mắt và người trong trí nhớ của nàng, từ vẻ ngoài cho đến thân phận lại một trời một vực.

Thân thể người yêu của ta đã sớm mục nát, mặc dù hắn đang ở trước mặt của ta, ta vẫn không thể nhận ra.

Người yêu của ta bị lạc ở bờ Vong Hà, mặc dù ta ở trong tầm mắt của hắn, hắn vẫn khó có thể nhớ ra.

Kha Nhu nhớ tới bài ca cổ xưa nghe được ở rừng U Minh, lệ ghen ở trong mắt đã lâu rồi cuộc không tiếng động rơi xuống, một giọt lại một giọt thấm vào Minh thổ.

9. Chương 4-2

Edit: Kim Phượng

Tiếng đàn Ngô Đa Tư đột ngột dừng lại, giây tiếp theo hắn liền đứng ở trước mặt nàng, vươn ngón tay cái ra nhẹ lau vệt nước mắt trên mặt nàng: “Nàng phát hiện?”

Kha Nhu ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đắm lệ có ánh sáng hoang mang và chờ mong, nhưng lời nói tiếp theo của hắn lập tức huỷ diệt chút chờ mong của nàng.

“Toàn bộ cây cỏ nàng dệt lúc đầu kia đã khô héo không thấy bóng dáng, cố tình những thứ kia đều do nàng lấy hồi ức dệt thành. Thần cách của nàng tổn hại nghiêm trọng, số lượng cây cỏ lại quá nhiều, nếu loại tình trạng này lan tràn, nàng sẽ bị những hồi ức kia liên lụy, thần cách hủy hết, hoàn toàn mất đi cơ hội thành thần.”

Thần cách hủy hết tương đương với việc bị giáng xuống làm người phàm, đây là chuyện hết sức nghiêm trọng. Huống chi Kha Nhu vốn là thần tử thuần huyết, nếu như nhất định không thể thành thần, không biết phải gặp bao nhiêu thờ ơ và nhạo báng.

Nghe thấy lời nói của hắn, Kha Nhu hơi hoảng hốt. Cho tới nay nàng đều rất nỗ lực muốn bị ngạn tràn ra khắp bờ Vong Hà, nhưng bờ Vong Hà cực kỳ rộng lớn, trừ nơi có nhiều u hồn quanh quẩn nhất ra còn có không ít địa phương cũng là nơi nhiều linh hồn quên mất kí ức qua lại. Nàng ngày qua ngày dẹt ra cây cỏ, cố gắng phủ kín khu vực bát ngát này, khát vọng chúng nở hoa, lại chưa từng chú ý tới thì ra hồi ức dẹt ra lúc đầu đã mất đi tung tích.

Nàng nói không nên lời cảm giác của mình đến tột cùng là gì, chỉ có thể ngơ ngác nhìn về phía Minh vương. Lúc Kha Nhu rút cuộc ngừng rơi nước mắt thì Ngô Đa Tư cầm lên tay nàng, đặt vào lòng bàn tay của nàng một chiếc nhẫn.

Hắn từng đưa cho nàng rất nhiều châu báu hoa lệ, so với những món đồ trang sức kia, chiếc nhẫn này cực kỳ mộc mạc. Nhẫn có màu đồng cổ, trừ hoa văn đơn giản ra, trên nhẫn chỉ khảm một viên đá quý màu đen. Khối bảo thạch này không lớn, toàn thân đen nhánh, thoát nhìn giống như không nhiễm chút ánh sáng, nhưng nếu cẩn thận quan sát thì có thể phát hiện trong màu đen đó bao hàm chút ánh sáng tựa như ngân hà. Những ánh sáng kia không giống như là từ bên ngoài phản xạ vào, ngược lại giống như do bên trong tản ra, mang cho người ta một loại cảm giác thần bí khó lường.

Khiến Kha Nhu kinh ngạc chính là khi Minh vương đưa chiếc nhẫn cho nàng thì nàng cũng thấy rõ bên trên ngón tay thon dài của hắn cũng đeo một chiếc nhẫn cổ đồng nạm đá quý màu đen, bảo thạch trên mặt nhẫn lớn và càng chói mắt hơn. Rất rõ ràng, chiếc nhẫn trên tay hai người là một cặp.

Trước kia, khi ở chung một chỗ với Ngô Đa Tư, nàng chưa bao giờ nhìn thấy hắn đeo bất kỳ đồ trang sức nào, nhưng nàng có nghe nói Minh vương có chiếc nhẫn màu đồng, phía trên nạm Hắc Bảo kỳ dị, được cho là chứng nhận của Minh vương. Trong truyền thuyết, chiếc nhẫn kia thật ra có một đôi, một chiếc nhẫn khác cũng khảm viên đá quý màu đen này và chính là chứng nhận của Minh Hậu.

Dĩ nhiên, ngàn vạn năm nay, Minh giới chậm chạp chưa có Minh Hậu, cũng chưa có ai thấy qua chiếc nhẫn còn lại, nhưng bây giờ.....

Đối mặt với vẻ mặt có kinh vô hỉ (*) của Kha Nhu, dù Ngô Đa Tư mất mát nhưng cũng không thấy bất ngờ, điềm tĩnh mở miệng nói: “Bảo thạch trên mặt nhẫn chính là thần cách hoàn chỉnh. Sau khi gả cho ta, nàng sẽ là Minh Hậu và có thể trực tiếp thành thần, dù cho toàn bộ những hồi ức kia đều khô héo, nàng cũng sẽ không phải chịu ảnh hưởng quá lớn.”

(*): Chỉ có kinh ngạc, không có vui mừng.

Kha Nhu ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt sâu và đen như đêm của hắn, mờ mịt nhìn trong mắt hắn chớp động các loại cảm xúc, mở miệng muốn nói điều gì nhưng lại nói không nên lời, một lúc lâu sau, nàng mới tìm về giọng nói của mình, khô khốc hỏi: “Bệ hạ, gần trăm năm nay ngài có rời khỏi Minh giới không?”

“Không có.” Mặc dù không hiểu tại sao Kha Nhu hỏi như vậy, nhưng Ngô Đa Tư vẫn thành thật trả lời: “Ta đã thật lâu không hề rời khỏi Minh giới.”

Lúc này, Kha Nhu hơi lảo đảo muốn ngã, hoang mang và tuyệt vọng đục khoét trong huyết nhục của nàng, nhưng nàng vẫn ôm một tia hi vọng cuối cùng, run rẩy hỏi: “Vậy trăm năm qua, ngài có gặp phải chuyện gì đặc biệt..... Hay là người đặc biệt nào không?”

Ngô Đa Tư lắc lắc đầu nói: “Trăm năm qua ta ngủ một giấc, cũng không có gặp phải chuyện gì đặc biệt.”

Kha Nhu cười, cười đến bi thương tuyệt vọng như thế làm cho lòng Ngô Đa Tư mạnh mẽ xoắn lại, lúc này Kha Nhu lại hỏi: “Bệ hạ, ngài mới vừa đàn cái thủ khúc kia là ở đâu ra vậy?”

“Đó là bài hát ta tự sáng tác.”

“Bài hát rất hay.” Giọng Kha Nhu rất nhẹ, nhẹ giống như gió vừa thổi thì sẽ tiêu tán: “Ngài biết không.....”

Kha Nhu rất muốn nói cho Minh vương biết Hoàng Tuyền cũng đàn ra bài hát như thế, nhưng cuối cùng nàng vẫn không nói ra. Nếu như Minh vương không phải Hoàng Tuyền, nàng còn nói thêm gì nữa chỉ chọc

giận hấn mà thôi. Nhưng nếu Minh vương thật sự là Hoàng Tuyền, vậy nàng cũng chỉ là người không quan trọng trong một giấc mộng của hấn.

Tất cả yêu, tất cả hứa hẹn, hấn đã quên hết, tất cả khổ đau, tất cả xót thương, đối với hấn mà nói cũng không có ý nghĩa. Điều duy nhất khiến nàng cảm thấy may mắn là ít nhất hấn cũng không nghĩ đến tội cùng là ai giết hấn ở trong mộng.

Minh vương không biết nàng đang đấu tranh, chỉ biết bóng dáng Kha Nhu giống như có thể biến mất bất cứ lúc nào, khiến hấn kinh hãi, vì vậy hấn mở miệng hỏi: “Biết cái gì?”

Kha Nhu lắc đầu một cái, trả chiếc nhẫn về trong tay hấn, run rẩy nói: “Ta không thể gả cho ngài.”

“Tại sao?”

Không thể nói hấn không hề chuẩn bị tâm lí, nhưng bị cự tuyệt làm Ngô Đa Tư đau đớn như bị dao đâm vào tim. Đau đớn đã nuốt hết tất cả lý trí của Ngô Đa Tư, hấn không hiểu vì sao lúc đối mặt với Kha Nhu bản thân luôn dễ dàng mất khống chế, nhưng hấn vẫn tận lực để cho giọng điệu của mình vững vàng: “Ta biết rõ trong lòng nàng còn có hấn, cũng không cấm sau khi nàng gả cho ta thì không được tiếp tục dặt những hồi ức kia..... Ít nhất trước khi toàn bộ những cây cỏ kia khô héo, ta vẫn có thể cho phép nàng ở bờ Vong Hà..... nhớ nhung hấn.”

Để cho hoàng hậu của mình đi tìm nam nhân khác, Ngô Đa Tư cảm thấy mình đã rất rộng lượng rồi. Thành thật mà nói, hấn cũng không hiểu vì sao mình lại có thể chịu đựng được chuyện bị chụp nón xanh lên đầu này. Nhưng khát vọng muốn cưới Kha Nhu, xác định nàng sẽ không rời khỏi cứ từng ngày ăn mòn trái tim của hấn, làm cho hấn cơ hồ muốn nổi giận. Vì vậy khi hấn phát hiện những cây cỏ kia khô héo sẽ tổn hại sinh mạng của nàng thì hấn liền lập tức quyết định muốn giao cho nàng chứng nhận của Minh Hậu.

“Thần cách của nàng hư hại nghiêm trọng như thế, muốn tu bổ lại cũng cần ít nhất thời gian mấy trăm năm, căn bản không kịp đối phó với tốc độ khô héo của cây cỏ. Thần cách hoàn chỉnh lấy được không dễ, bao nhiêu người cầu cũng không được, nàng kiên trì cự tuyệt có phải muốn phá hủy bản thân mình hay không?”

“Mặc dù thần cách hủy hết, bị giáng xuống làm người phàm thì như thế nào?” Kha Nhu khổ sở nói: “Ít nhất ta không thẹn với trời đất.”

Ngô Đa Tư thấy Kha Nhu không chút cử động, rốt cuộc khó nhịn nổi giận: “Tiểu cô nương, nàng quá ngây thơ rồi. Thân là thần tử thuần huyết, từ nhỏ đến lớn nàng chỉ gặp phải đau khổ trên đường đi tới Minh giới, mà dọc theo đường đi nàng may mắn có thể chịu đựng qua, chủ yếu là nhờ có hồn thể hộ thân.

Chờ nàng bị xuống làm người phàm, ăn khổ không chỉ những thứ này. Sau khi mất đi thần thể, bất kỳ vết thương nhỏ nào cũng có thể khiến cho nàng mất mạng. Thân phận không giống với bây giờ, yêu tinh và tiên nữ đều có thể tùy ý chọc ghẹo nàng, làm bản thân thấp hèn như thế, nàng có nghĩ tới tâm trạng của mẫu thân nàng hay không?”

Nghe được Ngô Đa Tư nhắc tới mẫu thân của mình, sắc mặt của Kha Nhu trở nên trắng bệch, Ngô Đa Tư cho rằng nàng có chỗ dao động, lại tiếp tục nói: “Nhất định mẫu thân nàng sẽ không muốn để cho nàng gả cho người phàm, mới có thể nói lên khảo nghiệm hà khắc như vậy. Nàng suy nghĩ một chút, nếu nàng bị giáng xuống làm người phàm, làm sao mẫu thân nàng có thể chịu nổi.”

Nhớ lại vẻ mặt khác thường của mẫu thân lúc nói muốn khảo nghiệm và lúc cho nàng biết tin Hoàng Tuyền đã chết còn cố ý an ủi dịu dàng, đau khổ ập tới như dùi nổ lấp bể khiến Kha Nhu gần như thổ huyết.

Mẫu thân, mẫu thân... Mẫu thân cao cao tại thượng và vô cùng xinh đẹp của nàng. Tuy bận rộn nhưng lại cực kỳ sủng ái nàng. Nàng chưa bao giờ hoài nghi mẫu thân, luôn tin tưởng lời nói của người là nhất ngôn cửu đỉnh. Nàng cho rằng mẫu thân thương nàng, sẽ hiểu được tình yêu mà nàng dành cho Hoàng Tuyền. Nhưng nàng sai rồi, sai khi mù quáng tin tưởng mẫu thân.

“Bệ hạ nói không sai, ta xác thực quá ngây thơ.” Giọng Kha Nhu mệt mỏi, rồi lại kiên định: “Ở nhân gian ta chưa bao giờ nghĩ tới thì ra ta cùng với hấn yêu nhau là sai lầm. Nếu hấn bởi vì tình yêu này mà chết, hiện tại tội lỗi này liền do ta một mình gánh chịu.”

Ngoã Đa Tư không ngờ tới nàng sẽ trả lời như thế, nhất thời thấy hoang mang. Kha Nhu khôi phục lại bình tĩnh, chào hấn một cái liền xoay người cáo lui. Lúc này Ngoã Đa Tư không kiềm nén được lo âu nữa, lớn tiếng gọi nàng lại, lạnh lùng nói: “Kha Nhu, nàng đừng cho là ta sẽ luôn dung túng nàng như vậy! Hôm nay nếu như nàng không nhận chiếc nhẫn này, ta sẽ không cho nàng một cơ hội nào khác.”

Kha Nhu đưa lưng về phía hấn, không hề có ý quay đầu lại, Ngoã Đa Tư không nhịn được lại nói: “Nỗi đau khi thần cách bị hủy hết không phải nàng có thể thừa nhận, nàng cứ không muốn trở thành Minh Hậu của ta như thế?”

Nghe được câu này, Kha Nhu rút cuộc xoay đầu lại, nhỏ giọng mà nói ra: “Bệ hạ, ta cũng không phải bài xích ngài, nhưng ngài có nghĩ tới vì sao lại là ta hay không? Rất nhiều người muốn chiếc nhẫn kia, vì sao ngài phải cho ta.”

Không thể nói ra thời gian này không hiểu sao mình lại vô cùng lo lắng khiến Ngoã Đa Tư phiền não không dứt, lúc này Kha Nhu lại nói: “Bệ hạ, ta không đáng giá để ngài ban thưởng hậu vị. Huống chi lúc ấy Hoàng Tuyền đã hứa với ta, sau khi hấn hoàn thành khảo nghiệm sẽ trở về lấy ta. Lúc ấy hấn đã hoàn thành khảo nghiệm, cho nên ta phải chờ hấn thực hiện lời hứa.”

“Nhưng hấn đã chết, chết đến ngay cả tìm khắp Minh giới cũng không tìm thấy.”

Ngoã Đa Tư lạnh lùng nói, Kha Nhu lộ ra vẻ mặt lạnh lùng hiếm thấy, ngẩng đầu lên lạnh lẽo nói: “Đúng, hấn đã chết, hấn đã quên mất ta, nhưng ta thì không. Ta nói, nếu ta cùng hấn yêu nhau là sai, dù cho hấn đã chết và quên hết tất cả, sai lầm này ta vẫn sẽ một mình gánh chịu.”

※※※

Từ ngày đó sau khi cùng Minh vương tan rã trong không vui, Kha Nhu không trở lại Liên Vân điện nữa, Minh vương cũng không cho đòi Kha Nhu vào điện. Tình cảnh này khiến cho lời đồn Kha Nhu thất sủng sôi sục truyền đi, không thể ngăn cản.

Rất nhiều tiên nữ hết sức vui mừng, cho rằng Minh vương rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, không hề bị hồ ly tinh giả cao thượng đến từ nhân gian này lừa gạt. Thậm chí còn có một số người đã khôi phục lại ảo tưởng, cảm thấy một ngày nào đó mình có thể trở thành Minh Hậu.

Dưới tình huống này, Kha Nhu vẫn đan dệt cây cỏ cả ngày lẫn đêm ở bờ Vong Hà. Tình hình trở nên rất lúng túng, thậm chí tình trạng này còn khó khăn gian khổ hơn lúc nàng vừa mới đi tới Minh giới. Lúc mới tới Minh giới, ít nhất còn có người nguyện ý giúp nàng. Lúc ấy, nàng cũng không phải nhân vật nổi tiếng gì đó nên người lời ra tiếng vào châm chọc đã ít lại càng ít. Hầu hết thời gian nàng có thể yên lặng núp ở một góc, yên lặng dệt hồi ức.

Còn bây giờ, không có việc gì cũng sẽ có người tới, quanh quẩn ở phụ cận nói lời ra tiếng vào, nói nàng không biết liêm sỉ, cười nhạo nàng phí hết tâm tư quyền rũ Minh vương lại thất bại. Cũng có một ít người nói chuyện nhìn như không mang theo gai nhọn, nhưng lại cố gắng muốn dò thăm sở thích và tin tức về Minh vương từ trên người nàng.

Ác liệt hơn chính là ngoài những ngôn ngữ chê cười ra, bởi vì Minh vương không quan tâm nên có người còn cố gắng đạp lên những cây cỏ nàng đã dệt ra. Chuyện phát triển đến đây, Kha Nhu rốt cuộc không hề nhẫn nại nữa. Thường ngày thấy nàng ôn hòa nhu nhược, nhưng dù sao cũng là thần tử thuần huyết, coi như thần cách bể tan tành nhưng thần năng vẫn cao hơn không ít tiên nữ tiên tử, cộng thêm nàng có thể một mình đi tới Minh giới, vẫn còn có chút khả năng. Dưới tình huống bị đối phương ác ý khiêu khích, nàng sẽ ra tay trừng trị họ khiến đám người kia chạy trời chết.

Tuy có người lăm mồm báo cáo lên minh điện, nói lấy thân phận thiếu nữ thần ở nhân gian của Kha Nhu thì không nên tùy ý động thủ ở Minh giới, ý đồ tìm rắc rối cho nàng. Nhưng cuối cùng chuyện cũng không giải quyết được gì, bởi vì minh điện cũng không phái ra bất luận kẻ nào chỉ trích Kha Nhu không đúng.

Kết quả như thế ở trong mắt mọi người liền được giải thích là mặc dù Kha Nhu thất sủng nhưng Minh vương vẫn nguyện ý chừa chút mặt mũi cho nàng. Vì vậy dù vẫn có người đối với Kha Nhu chỉ chỉ chỏ chỏ không chút kiêng kỵ, nhưng không còn ai dám nổi lên va chạm với nàng.

Chỉ cần không có người làm bừa những cây cỏ này, đối với Kha Nhu mà nói đã đủ. Dưới những ánh mắt tràn đầy nghi ngờ, bao hàm ác ý bàn tán xôn xao kia, Kha Nhu vẫn không dừng lại việc đan dệt trên tay nàng, thậm chí bởi vì cây cỏ lúc trước khô héo nên nàng càng thêm chăm chỉ tăng lên lượng công việc.

Đối mặt với nàng trầm mặc ẩn nhẫn như thế, tâm tình Ngô Đa Tư đặc biệt phức tạp. Hắn phóng túng mọi người nghị luận về nàng chính là hi vọng nàng suy nghĩ rõ ràng, trước kia nàng có thể thuận lợi trồng bí ngạn trên Minh Thổ như vậy đều là dựa vào ân huệ của hắn. Nàng đã không thể tùy ý rời đi Minh giới, nếu không biết dựa vào hắn, tuyệt đối nửa bước khó đi.

Đáng tiếc hình như nàng hoàn toàn không tính toán đi ra ngoài, luôn đan dệt ở bờ Vong Hà, giống như đã quyết định chết mòn ở nơi này. Dù đối mặt với sự khô héo không có giới hạn của cây cỏ, nàng vẫn không hề chần chừ, dốc hết toàn lực ra làm việc.

Vốn dĩ Ngô Đa Tư còn tưởng rằng chỉ cần thái độ của mình hơi lãnh khốc một chút khiến tình cảnh của Kha Nhu khó khăn, sớm muộn gì nàng cũng sẽ hạ mình trở lại cầu xin hắn. Bây giờ nhìn lại, ảo tưởng nàng sẽ cúi đầu trước mình thật sự quá ngu xuẩn. Kha Nhu quật cường khiến hắn bất ngờ, trước kia nàng cứ thuận theo và ẩn nhẫn làm cho hắn hoàn toàn quên mất ngạo khí trên người thần tử từ xưa đến nay.

Nàng không muốn cúi đầu, mà thân là Minh vương làm sao hắn có thể chủ động ăn nói khép nép? Vì vậy hắn cũng chỉ có thể lo âu nhìn nàng ngày từng ngày tiêu tụy đi, lại không thể toát ra chút quan tâm nào dành cho nàng.

Chuyện phát triển đến đây, ngay cả tiếng đàn tứ huyền cầm mà hắn thích nhất cũng không thể trấn an cảm xúc buồn bực của hắn. Minh vương thật sâu cảm thấy sau khi mình tỉnh lại từ giấc ngủ mê trăm năm thì sự buồn bực này tích lũy đến nay đã đạt đến cực hạn. Mọi người xung quanh hắn rõ ràng cũng cảm nhận được Minh vương có thể bùng nổ cơn giận bất cứ lúc nào.

Ngô Đa Tư liếc mắt tự nói với mình, nếu toàn bộ cây cỏ Kha Nhu dệt ra đều khô héo khiến cho thần cách của nàng hủy hết, đến lúc đó, nàng có khả năng sẽ quên hết tất cả kí ức về Hoàng Tuyền. Chỉ cần nàng quên mất Hoàng Tuyền, hắn sẽ có cơ hội, đến thời điểm đó lại một lần nữa tiếp cận nàng là được.

Nhưng hắn không hiểu, không hiểu vì sao phải làm bản thân hèn mọn như vậy. Đường đường chúa tể một giới lại vì một nữ nhân trong lòng không có hắn mà nhiều lần nhường nhịn, thối lui đến không còn đường để lui, còn tự đào hầm cho bản thân nhảy xuống, những chuyện này sao hắn có thể nuốt trôi.

Kha Nhu nói không sai, nàng không đáng giá để hắn ban cho hậu vị. Thậm chí hắn không biết tại sao mình lại mê muội muốn kết hôn với nàng, cùng nàng vĩnh sinh vĩnh thế. Rõ ràng đoạn cảm tình này chỉ là một lúc ý loạn tình mê, chỉ cần thời gian trôi qua là hắn có thể cười cho qua chuyện, vấn đề chính là hiện tại hắn lại không thể nào tỉnh táo.

Hôm nay, tượng sư tử nóng nảy của Minh vương nổi giận đùng đùng kiểm tra lãnh địa của hắn thì ở phương hướng đại môn của Minh giới đột nhiên xuất hiện lôi điện. Rất rõ ràng, có thể là có vị anh hùng hoặc thần linh thanh thế to lớn xông vào Minh giới. Minh vương rất cần phát tiết nên lập tức cầm lên song xiên kích xông ra ngoài, nhưng khi hắn đến trước cửa Minh giới lại phát hiện xông vào Minh giới chính là một vị nữ thần xinh đẹp. Vị nữ thần này không phải Chiến thần đã đành, nàng lại còn vọt tới trước mặt hắn, tức giận đùng đùng nói.

“Trả nữ nhi lại cho ta!”

Ngô Đa Tư sững sờ, nhìn lên nhìn xuống đánh giá đối phương một lúc lâu, chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra đối phương là một vị thần nhân gian cùng thế hệ với mình, nhưng thần linh nhân gian rất nhiều, hắn cũng đã rất lâu không để ý tới chuyện bên ngoài Minh giới nên trong khoảng thời gian ngắn thật đúng là nhớ không nổi đối phương là ai.

Cũng may Tu Phổ Dạ rất có ánh mắt, lập tức tiến gần lên nhỏ giọng mà nói ra: “Là thần được mùa Dịch Mật Thắc.”

Minh vương ừ một tiếng, không nhận được muốn hỏi tại sao thần được mùa tìm nữ nhi lại tìm tới Minh giới. Một giây kế tiếp hắn đột nhiên bừng tỉnh hiểu ra, chỉ sợ nữ nhi của Dịch Mật Thắc là Kha Nhu..... Mặc dù đáng đáp hai người cũng không quá giống nhau.

“Dù người là chúa tể một giới nhưng cũng không thể tùy tiện bắt đi nữ nhi của người ta, mau trả lại con gái cho ta!” Địch Mật Thắc vừa giận dỗi vừa nói. Nếu không phải đối phương là Minh vương, sợ rằng bà đã sớm đánh ra một cái tát.

“Kha Nhu sao?” Giọng Minh vương lại rất là bình tĩnh, dù sao đối phương cũng là mẫu thân của Kha Nhu, tạm thời hẳn vẫn chưa muốn làm cho không khí quá căng: “Nàng ở bờ Vong Hà, ta mang người đi.”

Thái độ phối hợp của Minh vương làm cho Địch Mật Thắc thoáng thở phào nhẹ nhõm, nhưng lúc nàng đến bờ Vong Hà thấy nữ nhi tiêu tụy thì lại không nhịn được kích động.

“Kha Nhu, tiểu nữ nhi đáng thương của ta.”

Thường ngày thoạt nhìn Địch Mật Thắc là một nữ thần rất có uy nghi, nhưng bây giờ nàng chỉ là một người mẫu thân lo lắng cho nữ nhi. Bà không chậm trễ chút nào chạy như bay tới bên cạnh Kha Nhu, cúi người xuống cầm tay của nữ nhi, muốn quan sát nàng thật kĩ.

Hình như Kha Nhu không ngờ tới mẫu thân lại đột nhiên xuất hiện, nàng đầu tiên là bối rối, rồi sau đó kinh ngạc, trong kinh ngạc mang theo một nửa vui mừng, một nửa sầu lo. Nàng ngẩng đầu lên chống lại đôi mắt lo lắng của mẫu thân, nắm chặt hai tay của Địch Mật Thắc, nhẹ giọng nói ra: “Mẫu thân đại nhân, rất xin lỗi đã khiến người lo lắng.”

10. Chương 5-1

Edit: Kim Phụng

“Đứa nhỏ này, hừm.....”

Địch Mật Thắc sờ sờ tay Kha Nhu, phát hiện ngón tay nàng chai sần, không nhịn được nhăn mày lại, rồi sau đó bằng giọng điệu dịu dàng, nàng nói: “Ở Minh giới nhất định ăn thật nhiều khổ sở phải không? Đừng lo lắng, mẫu thân lập tức dẫn con trở về nhân gian.”

Ngoã Đa Tư vốn dĩ ở một bên nhìn mẹ con gặp nhau, nghe được Địch Mật Thắc nói những lời này, rốt cuộc mở miệng: “Địch Mật Thắc, Minh giới cũng không phải là nơi mặc cho người ra vào.”

Nếu là ở nhân gian, nào có ai dám gọi thẳng tục danh Địch Mật Thắc, nhưng nơi này là Minh giới, đối phương là Minh vương, cho dù là Địch Mật Thắc, theo lễ phép mà nói cũng phải cung kính gọi Minh vương là bệ hạ, chứ không phải giống như mới vừa rồi gọi thẳng người như thế. Vì vậy Địch Mật Thắc chỉ có thể nén lấy một hơi nói: “Nữ nhi của ta bị người bắt đi, ta dẫn nàng về nhà có gì không đúng hay sao?”

“Mẫu thân đại nhân.....” Kha Nhu có chút yếu đuối kéo kéo vạt áo Địch Mật Thắc, nhỏ giọng mà nói ra: “Bệ hạ cũng không có bắt đi con, là con tự mình tới Minh giới.”

Địch Mật Thắc thân là nữ thần được mùa cực kỳ bận rộn ở nhân gian, mặc dù bà thương yêu nữ nhi, nhưng cũng rất ít làm bạn với nàng. Một thời gian trước, nữ nhi nói cho bà biết muốn một mình yên tĩnh, Địch Mật Thắc nghĩ tới nữ nhi mới vừa mất đi người yêu nên cũng đồng ý. Nào biết qua một thời gian sau khi bà hết bận lại phát hiện nữ nhi mất tích.

Từ trước đến giờ nữ nhi của bà luôn khéo léo nhu thuận, làm sao có thể không nói tiếng nào đã rời bỏ bà đi? Khi đó Địch Mật Thắc cảm thấy nhất định là Kha Nhu bị người bắt đi. Trong lúc bà lo lắng tìm kiếm nữ nhi thì Địch Mật Thắc nhận được một phong thư, trong thư nói cho nàng biết Kha Nhu đang ở Minh giới, bị Minh vương giữ chặt không thể trở lại nhân gian. Thư còn kèm theo một cái mạng che mặt do Kha Nhu dệt. Khi đó bà liền khẳng định Kha Nhu bị Minh vương bắt đi, sau khi để xuống tin liền lập tức chạy tới Minh giới.

Đến Minh giới, bà quả thật tìm được nữ nhi mà bà ngày nhớ đêm mong, nhưng Địch Mật Thắc không ngờ, nữ nhi lại là tự mình tới Minh giới.

“Tại sao?”

Lúc mở miệng Dịch Mật Thắc có chút không tin, nhưng đột nhiên lại cảm thấy thật ra thì bản thân mình đã biết đáp án. Nhìn đôi mắt màu lam ảm đạm của Kha Nhu, Dịch Mật Thắc thở dài nói: “Đứa nhỏ..... Tại sao con lại ngốc như vậy? Vì sao muốn đến Minh giới tìm hắc lại không nói cho mẫu thân biết? Tự con tới một mình, trên đường gian nan biết đường nào, hiện tại con đã tìm được chưa?”

Kha Nhu trầm mặc lắc đầu một cái, Dịch Mật Thắc không chút ngoài ý muốn nói: “Nếu không tìm được thì trở về với mẫu thân đi..... Tiểu nữ nhi đáng yêu của mẫu thân, mẫu thân nói rồi, hắc không xứng với con, hắc không thể thông qua khảo nghiệm, thậm chí còn vì vậy mà bỏ mạng. Mẫu thân biết rõ con rất đau khổ, nhưng thần linh chúng ta khác biệt lớn với người phàm, tuổi thọ lại càng hoàn toàn khác nhau.

Con còn trẻ, cho rằng yêu chính là tất cả, cho rằng yêu nhau sẽ thiên trường địa cửu, nhưng chờ con lớn hơn một chút sẽ biết, yêu sâu đậm và cố chấp như vậy rất ít.....”

“Con biết rõ tình yêu không phải là tất cả, nhưng đối với con mà nói, chàng lại là âm thanh đẹp nhất trong nhân thế hỗn loạn này. Mẫu thân đại nhân, con cũng biết rõ vô luận là thần hay là người, có thể chân chính yêu dài lâu không nhiều lắm, nhưng con vẫn hi vọng khi chúng ta yêu thật lòng, khát vọng tương lai ở bên nhau thì có thể nắm tay nhau đi tiếp, chứ không phải bởi vì tương lai không xác định và thân phận khác biệt mà từ bỏ..... Thậm chí bị buộc chia lìa.”

Kha Nhu nói tới chỗ này, sắc mặt của Dịch Mật Thắc khê biến, rồi sau đó Kha Nhu nhẹ nhàng buông tay ra, chân thành nhìn thật sâu mẫu thân nói: “Con rất khẳng định Hoàng Tuyền đã thông qua ba khảo nghiệm, ngay sau khi chàng hoàn thành khảo nghiệm liền bị giết..... Đó không phải là ngoài ý muốn, càng không phải do chàng thiếu cảnh giác..... Mẫu thân đại nhân..... Nếu người thật sự không thể chịu đựng được con và chàng bên nhau, vậy vì sao lúc đầu lại nói ra khảo nghiệm?”

Trong chớp nhoáng này, Ngõa Đa Tư lập tức hiểu được mọi chuyện. Nguyên nhân Kha Nhu vô cùng yêu quý mẫu thân lại gạt mẫu thân một mình đi tới Minh giới, kiên trì tìm kiếm Hoàng Tuyền như vậy, trừ yêu ra, sợ rằng lưng còn đeo tuyệt vọng.

Bởi vì nàng yêu thiếu niên, thiếu niên vì muốn cùng nàng ở bên nhau, bỏ ra hết thảy cố gắng nhưng ngay sau khi hoàn thành khảo nghiệm lại bị mẫu thân yêu quý của nàng tự tay giết chết.

Ngõa Đa Tư hoàn toàn không thể tưởng tượng khi Kha Nhu phát hiện chân tướng đến tột cùng là tâm tình gì? Nhưng rất rõ ràng, Dịch Mật Thắc biết nữ nhi phát hiện chân tướng thì không che giấu được vẻ mặt hốt hoảng: “Con quá kiên trì, mẫu thân chưa từng thấy con kiên trì như thế. Mẫu thân sợ con bị hắc lừa gạt cùng hắc bỏ trốn, cho nên mới muốn nói ra khảo nghiệm, để cho hắc biết khó mà lui.”

Về mặt Kha Nhu rất là xót xa, nàng đau khổ nhưng lại hết sức bình tĩnh. Dù sao con đường từ nhân gian đến Minh giới này xa xôi như thế, nàng bị chuyện này hành hạ trăm ngàn lần rồi, bây giờ lòng đã sớm tuyệt vọng. Đối mặt với ánh mắt bi ai của nữ nhi, Dịch Mật Thắc không nhận được tiếp tục giải thích.

“Lúc ấy hắc nói nguyện ý tiếp nhận khảo nghiệm..... Mẫu thân chỉ muốn..... ra khảo nghiệm khó khăn một chút khiến cho hắc không thể thông qua là tốt rồi, người phàm không thể nào đi hết con đường thần tiên. Nhưng..... Nhưng ai ngờ đến một người thiếu niên chán chường bình thường thế nhưng thật sự hoàn thành những khảo nghiệm kia, chuyện này rõ ràng là không thể xảy ra!”

Dịch Mật Thắc cũng biết Kha Nhu tặng Hoàng Tuyền một cái áo choàng, nhưng áo choàng nhiều lắm chỉ có thể bảo vệ hắc không chết, lại cũng không thể trợ giúp hắc thông qua mê cung, đánh ngã quái vật. Huống chi Dịch Mật Thắc tính toán gây khó khăn cho Hoàng Tuyền, bà không để cho Kha Nhu biết bà đề ra khảo nghiệm cho Hoàng Tuyền trên thực tế ngay cả Kha Nhu có được huyết thống thuần huyết của thần cũng không thể hoàn thành được.

Nhưng Hoàng Tuyền lại trong thời gian bà kì hạn, hoàn thành những nhiệm vụ không thể thực hiện kia. Vì ngăn cản Hoàng Tuyền mở miệng nói ra yêu cầu cưới Kha Nhu làm vợ nên ở khảo nghiệm thứ ba Dịch Mật Thắc đặc biệt bố trí nhiều trở ngại hơn ở trên đường. Nhưng bà nằm mơ cũng không ngờ đến, tên thiếu niên bình thường kia lại xem thấu tất cả ảo cảnh muốn lừa gạt hắc. Trước mặt cự thú hắc không sợ hãi chút nào, trước thần uy không kiêu ngạo không tự ti. Bà không hiểu, Hoàng Tuyền chỉ là người tầm thường từ thôn nhỏ ra ngoài, vì sao có thể hiểu rõ tất cả mọi thứ.

“Làm sao mẫu thân có thể để cho con gả cho hắn..... Gả cho người phàm hèn mọn như vậy. Hắn không có thần huyết, thậm chí không phải anh hùng cũng chẳng phải vương hầu trong loài người..... Có lẽ hắn chỉ coi trọng thân phận của con, coi trọng con còn trẻ tướng mạo đẹp..... Kha Nhu, hắn sao có thể xứng với con? Làm sao mẫu thân có thể cho phép con gả cho hắn? Dù mẫu thân có thể chăm sóc hai con, cho con một cuộc sống thật tốt ở nhân gian, nhưng con gả cho phàm nhân, cuộc đời này như thế nào có thể quang minh chánh đại tiến vào Thiên giới.”

Nữ nhi đáng yêu của bà, nữ nhi nhu thuận của bà, từ khi ra đời nữ nhi liền được bà che chở trong lòng bàn tay, căn bản bà cũng không nguyện ý giao nàng cho bất luận kẻ nào. Nếu như Kha Nhu thật sự muốn gả, Dịch Mật Thắc cũng chỉ có thể chấp nhận gả nàng cho thần linh thuần huyết. Người nọ phải có địa vị tối cao vô thượng, tài phú không gì sánh nổi, còn phải thật lòng thương yêu Kha Nhu mới được. Thân là mẫu thân, bà yêu cầu như vậy là sai rồi sao? Bà đòi hỏi như vậy là quá mức sao?

Khi Dịch Mật Thắc phát hiện Hoàng Tuyền hoàn thành khảo nghiệm thứ ba thì nỗi sợ nữ nhi bị người phàm cướp đi rốt cuộc chiến thắng tất cả. Bà không chút do dự cầm lên mũi tên, lấy Thần Lực tự tay bắn tên này vào thân thể phàm nhân. Mặc dù bà không phải Chiến thần, cũng không phải là thần săn thú, nhưng thân là thần được mùa được mọi người tôn sùng, muốn đoạt đi tính mạng của người thiếu niên bình thường căn bản không phí sức lực. Dù thiếu niên mặc áo choàng Kha Nhu dệt nhưng vẫn không ngăn được một kích trí mạng kia.

Bà biết nữ nhi sẽ đau lòng, nhưng đau lòng thì như thế nào? Đau lòng dù sao cũng tốt hơn gả cho người sẽ phá hủy tương lai của mình. Kha Nhu sớm muộn gì cũng sẽ biết bà là vì tốt cho nàng. Bà là mẫu thân của nàng, tình yêu của bà dành cho nàng là không thể nghi ngờ. Còn tên thiếu niên bình thường kia nhất định đã hồn phi phách tán dưới mũi tên thần không chút thương hại kia. Đừng nói trở lại bên cạnh Kha Nhu, ngay cả Minh giới cũng không thể đi.

Trong khoảnh khắc cuối cùng trước khi Hoàng Tuyền chết, hình như hắn nhẹ nhàng nói một tiếng: “Kha Nhu, thật xin lỗi.” Nhưng Dịch Mật Thắc không hề để ý. Sau khi xác định Hoàng Tuyền đã hoàn toàn chết hẳn, bà quay người đi, thậm chí sau khi rời khỏi cũng không để chuyện này ở trong lòng. Vị thần chí cao vô thượng cướp đi tính mạng một phàm nhân giống như việc mọi người giết chết con kiến, là một chuyện vô cùng thiên kinh địa nghĩa (*).

(*): Đạo lý hiển nhiên.

Dịch Mật Thắc tự nhận không lưu lại bất kỳ dấu vết nào, càng không cho rằng Kha Nhu sẽ phát hiện chuyện này. Tuổi thọ của con người thường không tới trăm năm, thần lại có thể thọ cùng trời đất, thần tử thuần huyết như Kha Nhu cũng không ngoại lệ. Bà nghĩ theo thời gian trôi qua, Kha Nhu sớm muộn gì cũng sẽ quên tên thiếu niên bình thường kia, sớm muộn gì.....

“Đứa nhỏ..... Con đến Minh giới, làm mình thành cái bộ dáng này..... chính là vì trừng phạt mẫu thân sao?” Dịch Mật Thắc khóc: “Tại sao con có thể đối xử với mẫu thân con như thế?..... Tại sao con có thể..... Mẫu thân làm vậy cũng..... chỉ vì con thôi.....”

“Mẫu thân đại nhân.....” Kha Nhu đặt tay lên mu bàn tay Dịch Mật Thắc, nhỏ giọng nói: “Làm sao con có thể đối xử với người như vậy..... Con chỉ thấy khó xử thôi..... Xin người tha thứ cho sự tùy hứng của con, tha thứ con..... yêu người phàm. Đây là lỗi của con..... Là tình yêu của con hại chết chàng.....”

“Trở về đi..... Con không tìm được hắn.....”

“Mẫu thân, con không trở về được, con đã ăn quả lựu Minh giới, hơn nữa.....”

“Hơn nữa nàng đã là người của ta rồi.” Minh vương ở bên cạnh nghe thật lâu, lại lên tiếng lần nữa.

Khi Dịch Mật Thắc hết lần này tới lần khác lấy danh nghĩa yêu thương để cố gắng biện giải cho hành vi của mình thì hắn cũng đã mất đi tính nhẫn nại. Căn thận nhớ tới, Kha Nhu rơi vào hoàn cảnh này chính là do một tay Dịch Mật Thắc tạo thành. Càng bi ai hơn chính là Kha Nhu thậm chí còn không thể hận Dịch Mật Thắc, dù sao cũng là mẫu thân của nàng, một lòng vì muốn tốt cho nàng. Loại tình cảnh này Minh vương ở bên cạnh nhìn còn cảm thấy khó chịu, huống chi Kha Nhu là người trong cuộc.

Trừ chuyện đó ra, nghe được Dịch Mật Thắc không ngừng nói muốn đưa Kha Nhu về càng làm cho tâm tình

của hắn đặc biệt tồi tệ. Dịch Mật Thắc là vị thần được mùa rất có địa vị, giao thiệp cũng rất rộng. Dù thể chất của Kha Nhu đã không thích hợp về nhân gian, nhưng nếu Dịch Mật Thắc một lòng muốn đưa nàng về cũng không hẳn là không thể.

Nhưng nếu ban đầu Kha Nhu vì Hoàng Tuyền quyết định buông tha cơ hội trở về thì Ngô Đa Tư đã không có ý định buông nàng ra nữa. Tuy Dịch Mật Thắc là mẹ ruột của Kha Nhu nhưng Kha Nhu cũng không phải là hài đồng trẻ người non dạ, nàng nên chịu trách nhiệm vì lựa chọn của bản thân. Hơn nữa lấy thái độ Dịch Mật Thắc cưng chiều Kha Nhu đến xem, đừng nói Dịch Mật Thắc không muốn làm cho Kha Nhu gả cho người phạm, e rằng cho dù hắn là Minh vương địa vị cao thượng nhưng lại ở rất xa, có lẽ Dịch Mật Thắc càng không muốn gả nàng cho hắn. Cái suy đoán này khiến Minh vương càng không có sắc mặt tốt.

Sắc mặt Minh vương không tốt, sắc mặt Dịch Mật Thắc cũng không tốt. Bà giật mình nhìn Minh vương rồi nhìn về phía Kha Nhu, cuối cùng vẫn lựa chọn lớn tiếng chất vấn Minh vương: “Là người ép buộc con ta có đúng hay không!”

“Ép buộc thì như thế nào? Lúc nàng đi tới Minh giới thì thần cách đã bể tan tành lại kiên trì muốn ở bờ Vong Hà đan dệt những thứ này.” Minh vương lạnh lùng hất cằm lên, ý bảo Dịch Mật Thắc nhìn cho rõ cỏ cây bốn phía đã khô héo hơn phân nửa: “Nếu không phải ta che chở nàng, người cho rằng bây giờ nàng có thể êm đẹp đứng ở trước mặt người sao? Lên xông vào Minh giới, làm bậy trên Minh Thổ, vốn dĩ nên trả giá thật lớn, cái giá nàng trả đã coi như là nhẹ.”

“Người..... Không ngờ người là thứ người như thế, thế nhưng nhúng chìm..... nhúng chìm vãn bối của người..... Người.....”

Dịch Mật Thắc giận đến toàn thân phát run, còn Minh vương chỉ lạnh lùng liếc nhìn bà nói: “Chúng thần thiên giới và nhân gian còn bừa bãi hơn ta nhiều. Dịch Mật Thắc, có phải người quên nơi này là nơi nào, còn ta là ai hay không? Xem ở chỗ người là mẫu thân của Kha Nhu, ta đã nhiều lần dễ dàng tha thứ cho người, nhưng người thật cho rằng mình có tư cách quắc mắt trừng mi với ta?”

“Bệ hạ!”

Rất sợ mẫu thân bị hắn chọc giận, Kha Nhu vội vàng hô to, Minh vương điềm tĩnh liếc nàng một cái, mới thoáng thu lại thái độ, trầm giọng nói với Dịch Mật Thắc: “Người muốn gặp nữ nhi ta sẽ không ngăn người, nhưng ta sẽ không đồng ý để người đưa Kha Nhu về nhân gian.”

“Người..... Đừng tưởng rằng đây là Minh giới ta liền sẽ sợ người! Chư thần Thiên giới nhất định sẽ vì ta chủ trì công đạo.”

Minh vương cười lạnh một tiếng, xoay người rời đi, Dịch Mật Thắc muốn cản hắn, lại bị Kha Nhu ngăn cản. Dịch Mật Thắc vừa tức giận vừa đau lòng nhìn nữ nhi, sau một lúc lâu, rốt cuộc không nhận được ôm Kha Nhu khóc rống.

“Mẫu thân sai rồi, mẫu thân không nên ngăn cản con và hắn bên nhau. Nếu là ở nhân gian, ở bên cạnh mẫu thân, làm sao con lại chịu những khổ sở này. Nếu hắn vẫn còn sống, con cũng sẽ không đi tới Minh giới, gặp gỡ Minh vương.....”

Coi như ở trước mặt Minh vương, Dịch Mật Thắc vẫn duy trì bộ dáng kiêu ngạo, thế nhưng chẳng qua cũng chỉ là biểu hiện giả dối. Cách Minh vương xử sự làm người, mặc dù tốt hơn những chủ thần hoa tâm phóng đảng kia rất nhiều, nhưng các chư thần gần như không có ai không sợ hắn.

Đã từng tại đại hội Thiên giới của các chư thần thì chủ thần Thiên giới uống đến say khướt mới trình diện, bị Minh vương đập một cái lặn xuống bàn. Bởi vì Minh vương rất ít lộ diện ở Thiên giới, một vài Thần Tướng không biết hắn lập tức đánh hội đồng, Chỉ chốc lát sau đã bị thần uy của hắn áp đảo, nằm trên mặt đất không bò dậy nổi. Những thần linh khác còn chưa kịp xin tha thứ thì Minh vương đã nhắc lên áo bào quay người đi. Lúc rời đi mang theo cuồng phong xốc lên hết cả tòa Thần điện, hù dọa một đám thần tiên.

Chủ thần Thiên giới đã bị hủy một tòa Thần điện nhưng sau khi tỉnh rượu vẫn phải trơ mặt ra nói xin lỗi Minh vương, không hề dám nhắc tới chuyện bồi thường. Minh vương là quyền uy tuyệt đối ở Minh giới, tất cả thần linh đều có thể bởi vì ngoài ý muốn mà rơi vào Minh giới. Vì thế chúng thần đều hy vọng dù không thể lấy lòng Minh vương, ít nhất cũng đừng chọc tới hắn. Huống chi thần năng của Minh vương sâu không

lường được, ngay cả Chiến thần cũng không dám khoe khoang khoáng lác có thể dễ dàng bắt lấy hần một ván trong lúc đánh nhau.

Bất kể Dịch Mật Thắc có cố gắng hơn nữa thì lúc Minh vương phát tay áo rời đi, trong lòng Dịch Mật Thắc liền biết rõ, bà đã không thể nào dẫn nữ nhi về nhân gian.

Lúc này, bà mới hối hận mình đã giết Hoàng Tuyền. Phàm nhân Hoàng Tuyền có thể bị bà gây khó dễ, Kha Nhu ở cùng với hần thì sẽ không cách xa bà. Tuy địa vị Minh vương cao, thân là chúa tể một giới, thế nhưng hần lại rất ít rời khỏi Minh giới. Kha Nhu đi theo Minh vương, Dịch Mật Thắc muốn gặp nữ nhi thật sự là khó càng thêm khó. Chứ đừng nói cảm giác Minh vương cho người khác từ trước đến giờ đều là lãnh khốc, cá tính cứng rắn, ngay cả thần điện của chủ thần Thiên giới cũng dám phá, bà căn bản không che chở được cho nữ nhi, cũng không tin tưởng Minh vương có thể đối xử thật tốt với Kha Nhu.

Ngoã Đa Tư đoán không lầm, so với việc gả cho người phạm, Dịch Mật Thắc lại càng không nguyện ý để Kha Nhu gả cho Minh vương. Huống chi từ nãy đến giờ, Minh vương không hề tỏ ý hần muốn cưới hỏi Kha Nhu đằng hoàng, điều này càng làm cho lòng Dịch Mật Thắc đau như dao cắt.

Bà vốn là vị nữ thần kiêu ngạo hơn cả nữ nhi mấy phần lại rất có uy nghi, thế nhưng lúc này cứ như vậy ngã vào trong ngực nữ nhi mà khóc bên bờ Vong Hà, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể bất tỉnh. Bà đã từng cho rằng nữ nhi yêu người phạm và kiên trì muốn gả cho đối phương đã là chuyện tồi tệ nhất. Vì thế bà mặc kệ tất cả diệt trừ người yêu của nữ nhi, nhưng bây giờ bà không thể không thừa nhận, bởi vì bà ích kỷ mà tiểu nữ nhi bà yêu thương nhất sắp rời khỏi bà, thậm chí vĩnh viễn không thể trở lại nhân gian nữa.

Trước lúc Dịch Mật Thắc rời khỏi Minh giới, Ngoã Đa Tư cũng không tái xuất hiện, nhưng Ngoã Đa Tư biết, Kha Nhu không có nói cho Dịch Mật Thắc chuyện thần cách của nàng sắp bị hủy hết. Nàng chỉ dùng lời nói dịu dàng nói mình sống rất tốt, an ủi mẫu thân đã sớm thất hồn lạc phách, rồi nhờ Tịch Liên thần đưa Dịch Mật Thắc với tâm trạng ưu thương trở lại nhân gian.

Trong thời gian sau đó, Kha Nhu vẫn không rời khỏi bờ Vong Hà, Ngoã Đa Tư cũng không hiện thân ở trước mặt nàng. Trước kia không muốn xuất hiện là bởi vì hần không muốn xụ mặt xuống, hiện tại tránh không gặp mặt có lẽ là vì hần rất cuộc thật sâu lĩnh ngộ được, sợ rằng vĩnh viễn hần cũng không thể lấy được tấm chân tình của nàng.

Hoàng Tuyền và Kha Nhu yêu say đắm, vốn dĩ đã hết sức kiên định. Hơn nữa, từ lúc Hoàng Tuyền bị Dịch Mật Thắc tự tay giết trở đi, thiếu niên đã định sẽ trở thành vết thương vĩnh viễn khó phai trong đời Kha Nhu. E rằng cho dù toàn bộ cơ thể khô héo, Kha Nhu không hề nhớ tình yêu say đắm giữa nàng và Hoàng Tuyền nữa, nhưng nàng vẫn sẽ vùi lấp trong đau đớn kia.

Lần đầu tiên trong đời, Ngoã Đa Tư cảm thấy mình không thể thắng nổi một người, mà người đó cũng chỉ là người phạm, một người thiếu niên chặn cừu với hai bàn tay trắng.

11. Chương 5-2

Edit: Kim Phụng

Cỏ ở bờ Vong Hà mỗi ngày một biến mất, Kha Nhu vẫn bình tĩnh kiên nhẫn đan dệt như trước, còn Minh vương ngày qua ngày đứng nhìn nàng từ xa lại không cách nào bình tĩnh lại. Tim của hần giống như bị vật bén nhọn đào ra một vết thương, vết thương chậm chạp không cách nào lành lặn, cứ như vậy không chút kiêng kỵ lan tràn trong lòng hần, trở thành đau nhức thấu xương.

Hần không muốn nàng rời khỏi Minh giới, bởi vì đây là giới hạn cuối cùng của hần, mặc dù không chiếm được lòng của nàng, ít nhất cũng sẽ không cùng với nàng ngăn cách bởi hai thế giới. Nhưng hần biết rõ, hần không thể dung túng tình cảm của mình nữa. Sau khi tỉnh lại từ giấc ngủ dài trăm năm thì hần luôn phiền não, đến khi Kha Nhu xuất hiện thì lại khó có thể tự kiềm chế, tim của hần đã không giống như là của mình.

Trái tim đó sẽ điên cuồng vì một tình cảm kì lạ, sẽ vì một cô gái xa lạ mà đau đến không muốn sống, làm cho hần mê muội, làm cho hần nổi điên, làm cho hần mất khống chế. Hần là Minh vương, là chúa tể một giới, nếu hần cứ mãi như thế thì làm sao có thể tiếp tục thống lĩnh Minh giới.

Hần phải loại bỏ tình cảm khiến cho hần mất khống chế mới được.

Ngoã Đa Tư đưa tay thăm dò vào lồng ngực của mình, không chậm trễ chút nào dùng sức bắt được trái tim tuy lạnh lẽo nhưng vẫn có nhịp đập. Cho dù hần là Minh vương thì vẫn phải cảm nhận đau đớn khi moi tim ra. Nhưng nỗi đau này so với nỗi đau yêu Kha Nhu lại còn không được thì tính là cái gì?

Không biết đã trải qua bao lâu, cuối cùng tay Minh vương lấy một trái tim đầm đìa máu tươi từ lồng ngực ra. Hần cảm thấy hình như mình thoáng bình tĩnh lại, nhưng nhớ tới Kha Nhu vẫn còn nỗi đau khổ và chua xót.

Ngoã Đa Tư thở dài một cái, nhận ra mình sợ rằng không thể hoàn toàn cắt đứt phần yêu này, rồi sau đó hần khẽ nheo cặp mắt lại, quan sát vật gì đó lấy từ tim mình ra. Sau khi rửa sạch vết máu trên bề mặt, vật kia vẫn vô cùng đỏ tươi, hình dáng giống như mảnh vụn thủy tinh, ước chừng chỉ bằng nửa cái móng tay của thiếu nữ, có vẻ đẹp thu hút ánh nhìn.

Khiến Ngoã Đa Tư ngạc nhiên chính là vật này cũng không phải do tình cảm ngưng tụ thành như trong tưởng tượng của hần, mà là mảnh vụn của thần cách. Giữa thần và thần, người có thần năng cao có thể dễ dàng cắn nuốt thần cách của người có thần lực thấp kém, nhưng người đi cắn nuốt thần cách người khác phần lớn là Sa Đọa Chi Thần, chủ thần cao quý giống như Minh vương vậy căn bản khinh thường làm ra loại chuyện đó, cho nên tại sao mảnh vụn nho nhỏ này lại có thể hoà nhập vào trong tim hần?

Mảnh vụn được ngón tay thon dài vuốt ve, dưới cái nhìn chăm chú của Minh vương lông lánh màu đỏ như lửa, yếu ớt nhưng lại không hề tắt. Bất chợt, sắc mặt Ngoã Đa Tư đại biến, trong nháy mắt bóng dáng liền biến mất ở trong cung điện.

Cây cỏ ở bờ Vong Hà gần như đã khô héo hết, Kha Nhu nằm ở bên trong một bụi bỉ ngàn cuối cùng nàng dẹt được, sắc mặt tái nhợt, thở thoi thóp.

Ngoã Đa Tư suy đoán không sai, lúc phần lớn cỏ hồi ức khô héo hết cũng là lúc Kha Nhu bị ép tới đường cùng, không còn hơi sức kiên trì. Coi như nàng lần lượt giùng giàng cố gắng bò dậy, nhưng tốc độ cây cỏ biến mất thật sự quá nhanh, giống như đang bị lưỡi hái tử thần cắt lấy, nàng căn bản không thể nào cứu vãn.

Rất nhanh, bờ sông lần nữa khôi phục vẻ hoang vu như trước kia, còn Kha Nhu thì tê liệt ngã xuống trên một chút cỏ còn sót lại, nhắm hai mắt lại.

Trong thế giới đó cảnh vật đều không trọn vẹn, tất cả kí ức đều bể tan tành, tất cả yêu và hứa hẹn cũng thế. Nàng nhớ rõ nụ cười của hần, nhớ rõ đáy mắt thâm tình của hần dành cho nàng lúc ca hát. Thế nhưng một trận cuồng phong thổi qua lập tức cuốn bay những lời nỉ non yêu thương ấy, toàn bộ hóa thành tro bụi.

..... Hoàng Tuyền..... Chàng quả thật quên ta sao? Hay là chàng hận ta, hận ta hại chết chàng?

Trong ý thức mơ hồ, bóng dáng của người thiếu niên Hoàng Tuyền bắt đầu trùng lặp với Minh vương Ngoã Đa Tư. Vốn dĩ là thiếu niên vừa ấm áp vừa hay xấu hổ bỗng trở nên lạnh lẽo xa lạ. Chàng không còn là thiếu niên người phàm chỉ thuộc về nàng, mà là chúa tể một giới cao cao tại thượng. Nàng nghĩ có lẽ là chàng hận nàng, một khắc cuối cùng, nếu chàng phát hiện người giết chàng là mẫu thân yêu quý của nàng, làm sao chàng có thể không hận nàng? Chàng hận nàng, cho nên nàng nhất định không thể nào tìm về thiếu niên nàng yêu.

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi vào trong minh thổ, cây cỏ còn sống bên cạnh Kha Nhu cũng dần dần tàn lụi. Bởi vì Hoàng Tuyền chết ở trong tay mẫu thân nàng, theo lý mà nói nàng nên trả lại cho chàng một mạng, nhưng nàng không cách nào lấy phương thức ích kỷ như thế khiến mẫu thân tuyệt vọng, cho nên nàng chỉ có thể dùng một loại phương thức khác bồi thường; buông tha cơ hội thành thần, từ nay xuống làm người phàm, sống hết quãng đời còn lại.

Sau khi toàn bộ cây cỏ khô héo, có lẽ nàng sẽ quên hẳn, quên hẳn cũng tốt, như vậy nàng sẽ trở thành một linh hồn không nơi nương tựa ở bờ Vong Hà. Có lẽ có một ngày nàng còn có thể gặp gỡ Hoàng Tuyền đã quên mất quá khứ, bọn họ gặp lại nhau, rồi sau đó vượt mặt nhau, không yêu không hận, cũng không nợ nhau.

“..... Kha Nhu.....”

Hình như nàng nghe thấy Hoàng Tuyền đang gọi nàng, nhưng nàng thật sự rất mệt mỏi, khó có thể mở hai mắt ra.

“Kha Nhu!”

Giọng nói kia vô cùng lo lắng như thế, đốt nóng lòng của nàng không biết bao nhiêu lần. Chàng lo lắng cho nàng như vậy, có phải đã không còn hận nàng nữa? Chút hi vọng này mang cho nàng một tia ánh sáng, Kha Nhu cho rằng mình đã mở mắt, nhưng nàng vẫn không thấy được chàng, chỉ thấy màu máu lan ra đầy trời.

Quả nhiên..... Chỉ là cảnh trong mơ có phải không? Chỉ ở trong giấc mơ, nàng mới có thể cùng chàng gặp nhau.....

“Kha Nhu, thật xin lỗi..... Thật xin lỗi.....” Trong ý thức mơ hồ và sự tuyệt vọng, Kha Nhu được một bàn tay ôm lấy, hơi thở quen thuộc làm cho nàng an tâm. Kha Nhu nghĩ, mặc dù là mơ, nhưng ít ra đây là một giấc mơ đẹp, dù sao trong những giấc mơ trước kia, Hoàng Tuyền chưa từng ôm nàng như thế này.

“Hoàng Tuyền.....” Giọng Kha Nhu nhẹ giống như là thở dài, hai mắt của nàng không thấy rõ bóng dáng người trước mắt, chỉ có thể hoảng hốt hỏi: “Hoàng Tuyền..... Là chàng sao?”

“Là ta, là ta..... Kha Nhu, thật xin lỗi, ta quên..... Ta vậy mà.....”

Hắn vừa nói xong, vừa cúi đầu hôn nàng, đó là một nụ hôn cực kì dịu dàng, không có chiếm đoạt, không có xâm chiếm, chỉ có cho đi không hề giữ lại. Trong lúc môi lưỡi quấn quýt, hắn đưa hơi thở của mình dẫn dắt chút hơi tàn của nàng, khiến sinh mạng lần nữa chảy xuôi vào Tứ Chi Bách Hải của nàng, lạnh lẽo đau đớn từ từ được an ủi, da thịt tái nhợt cũng dính vào mấy phần đỏ thắm.

Khi hắn kết thúc nụ hôn này thì đôi mắt màu lam của Kha Nhu rốt cuộc khôi phục thần thái xinh đẹp như trước. Lúc này nàng mới nhìn rõ, người ôm nàng cũng không phải là thiếu niên Hoàng Tuyền như trong tưởng tượng của nàng, mà là Minh vương Ngô Đa Tư.

Kha Nhu trừng mắt nhìn, lại trừng mắt nhìn, đôi mắt thật vất vả mới trong sáng lại nhiễm hơi nước mờ lung. Nàng run rẩy vươn tay ra, lấy đầu ngón tay lạnh như băng miêu tả hình dáng gương mặt rõ ràng khác với Hoàng Tuyền này, không cách nào xác định mọi thứ trước mắt đến tột cùng là hư ảo hay là chân thật. Cho đến lúc nàng ngã vào con người đen như đêm của hắn, lòng hoảng sợ rốt cuộc cũng bình tĩnh lại.

Cây cỏ héo rũ ở bờ Vong Hà sau khi ngủ say liền chui từ dưới đất lên, đâm cành, ra hoa, nở rộ những đoá hoa đỏ tươi như lửa. Thiếu nữ một mình đi tới Minh giới, khổ sở dẹt ra cây cỏ, cố gắng gọi về người yêu, rốt cuộc được đền đáp nguyện vọng bấy lâu nay, có thể ôm người yêu thật chặt, vùi mình vào trong ngực hắn.

Không nghi ngờ chút nào, Ngô Đa Tư cũng vô cùng thiết tha ôm lấy nàng, hận không thể khảm nàng vào trong ngực, vĩnh viễn không chia cách.

Trong giấc ngủ dài đến trăm năm hoặc ngàn năm của thần linh, thỉnh thoảng sẽ xảy ra tình trạng ý thức tách rời, hóa thành những người khác. Khi đó bọn họ sẽ không biết thân phận vốn có của mình, càng không có thần năng, vì vậy thường thường sẽ gặp phải vài chuyện bình thường rất khó gặp.

Có vài thần linh sau khi tỉnh lại sẽ chấp nhất thân phận và tình cảm của mình ở trong mộng, tỉnh tỉnh thay đổi, hoặc đắm chìm vào cảnh tượng trong mộng, khó có thể tự thoát ra. Nhưng Minh vương vốn chính là vị thần vô tình, từ trước đến giờ luôn cho rằng cảnh trong mơ không quan trọng, vì vậy khi Hoàng Tuyền vừa chết dưới mũi tên của Dịch Mật Thắc thì đoạn trí nhớ giữa hắn và Kha Nhu kia cũng bị xoá sạch.

Thần năng của Ngô Đa Tư cao hơn Dịch Mật Thắc, nếu có lòng xem xét, muốn nhớ lại không hề khó khăn, cố tình hắn không có chút hứng thú nào đối với cảnh đã trải qua trong giấc mơ nên chưa bao giờ cố gắng truy tìm. Vì vậy cuộc đời Hoàng Tuyền trở thành cõi mộng tỉnh lại tức quên của hắn. Hắn cứ như vậy quên mất Kha Nhu, quên đi hứa hẹn, quên cả tình yêu say đắm của hai người.

Nhưng ngay cả khi hắn quên hết quá khứ, tình yêu hắn dành cho nàng vẫn tồn tại như cũ. Hắn thân là Hoàng Tuyền trải qua tất cả mọi chuyện cũng không thể thay đổi. Kha Nhu dệt cây cỏ triệu hồi tình yêu đã ngủ say của hắn, vì vậy hắn bắt đầu khát vọng nàng, khó có thể tự kiềm chế.

Ngu xuẩn chính là tim của hắn đã mất không chế rõ ràng như thế, phần vô cùng sốt ruột khi quên mất việc gì đó cũng là từ sau khi tỉnh lại mới xuất hiện, thế nhưng hắn lại chưa bao giờ suy tư muốn tìm kiếm trong giấc mộng. Mãi cho đến lúc từ trong tim mình lấy ra mảnh vụn thần cách không thuộc về hắn, hắn mới phát hiện mình quên cái gì.

Thần cách bể tan tành này là thần cách của Kha Nhu, là hơn phân nửa thần cách non nớt của thiếu nữ thần, cũng là tình yêu mà Kha Nhu trao cho Hoàng Tuyền không hề giữ lại.

Trước kia Ngô Đa Tư từng nghĩ tới vì sao thần cách của Kha Nhu sẽ hư hại nghiêm trọng như thế, đến khi hắn thấy rõ mảnh vụn thần cách này thì mới hiểu ra mọi chuyện. Kha Nhu vì bảo vệ mạng sống của Hoàng Tuyền mà lấy thần cách của chính mình đưa vào trong áo choàng dệt cho hắn, muốn hắn không thể dễ dàng rời khỏi người, nhưng sau khi Hoàng Tuyền hoàn thành khảo nghiệm lại bị Dịch Mật Thắc tự tay giết chết.

Chân Thần bắn ra mũi tên nhọn không trở ngại chút nào đột phá lớp bảo vệ bằng thần cách của thiếu nữ thần. Hoàng Tuyền chết đi, đồng thời thần cách của nàng chẳng khác gì bị mẫu thân nàng tự tay phá vỡ, còn chút mảnh vụn này rơi vào tim Hoàng Tuyền, cũng chôn vào đáy lòng Ngô Đa Tư.

Thần cách của thiếu nữ thần đối với Minh vương mà nói là bực nào nhỏ bé. Huống chi đây chẳng qua chỉ là mảnh vụn một nửa thần cách của nàng, hoà nhập vào trong thần cách của Ngô Đa Tư, chẳng qua chỉ như một giọt nước rơi vào đại dương, im hơi lặng tiếng, Ngô Đa Tư căn bản không nhận ra điều gì.

Cho đến khi Kha Nhu đi tới Minh giới, đi tới trước mặt của hắn, phần yêu dành cho nàng kia rốt cuộc không cách nào bị chôn sâu xuống nữa, trở thành nỗi đau không thể coi nhẹ trong tim hắn.

Thân là Hoàng Tuyền thì hắn chỉ biết Kha Nhu thích hắn, nhưng không biết Kha Nhu yêu hắn sâu đậm, còn khi làm Minh vương, mãi cho đến mới vừa rồi, hắn mới biết nàng rốt cuộc có bao nhiêu ngốc.

Nhưng nếu không phải cái ngốc của nàng, hắn làm sao có thể lại nhìn thấy nàng một lần nữa, làm sao có thể nhớ lại giấc mơ hắn vốn chẳng thêm ngó tới.

“Kha Nhu, thật xin lỗi..... Ta rõ ràng đã hứa sau khi hoàn thành khảo nghiệm sẽ trở về cưới nàng, nhưng sau khi tỉnh lại ta vậy mà đã quên mất, ta thế nhưng.....”

Giọng Ngô Đa Tư run rẩy, Minh vương cho tới bây giờ chưa từng yếu ớt như vậy. Nếu không phải khi tỉnh lại hắn hoàn toàn quên mất nàng, nàng sao có thể nếm trải gian khổ. Nhớ tới những cử chỉ tàn khốc của mình đối với nàng, hắn càng thêm đau lòng không thôi.

“Không quan trọng..... Hoàng Tuyền..... Trước kia đều là chàng tới tìm ta, đều là chàng vì được bên ta mà bỏ ra cố gắng, cho nên lần này..... Đến lượt ta tới tìm chàng.....”

Giờ khắc này, nàng quên mất tất cả cô độc và chua xót, cũng quên mất khổ sở khi cầu mà không được, khoe mất thiếu nữ có giọt nước mắt hạnh phúc, nước mắt hạnh phúc ấy đẹp đến động lòng người: “Ta rốt cuộc tìm được chàng.....”

Bờ Vong Hà hoang vu nở rộ ra biển hoa vô tận, hoa đỏ như lửa, giống như là ngọn lửa tình yêu chưa bao giờ tắt của hai người. Ngô Đa Tư ôm lấy Kha Nhu, đi từng bước một giữa biển hoa phấp phồng, nghe đóa hoa không ngừng nở non lời yêu thương.

Không lâu sau đó, Minh vương đám cưới, hôn lễ cực kỳ long trọng, mời tất cả thần linh ở thiên giới và nhân gian, hoàn toàn khác với cách làm việc khiêm tốn của Minh vương trong quá khứ. Ai cũng nhìn ra Minh vương có bao nhiêu coi trọng hôn lễ này.

Trong hôn lễ, tân nương khoác giá y màu đỏ, vô tận hoa đỏ ở bờ Vong Hà trở thành quần lụa mỏng khi nàng xuất giá. Ánh sao tựa như trân bảo tô điểm mặt mũi xinh đẹp của tân nương, ngón tay nhỏ nhắn đeo chiếc nhẫn khảm bảo thạch đen, tượng trưng cho thân phận tôn quý độc nhất vô nhị của nàng.

Khiến chúng thần kinh ngạc là Minh vương cưới lại chính là ái nữ của thần mùa thu hoạch Dịch Mật Thắc. Mà trước đó bọn họ mới nghe nói Minh vương bắt cóc ái nữ của Dịch Mật Thắc đến Minh giới, sau khi Dịch

Mật Thắc tìm tới Minh giới trở về thì ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt, làm cho người ta không nhìn được hoài nghi tân nương của Minh vương có cam tâm tình nguyện hay không?

Vì vậy có vài thần linh thổn thức, có vài thần linh ghen ghét. Thổn thức chính là coi như tân nương không muốn gả lại có ai có thể chống cự thần uy của Minh vương? Còn ghen ghét là do yêu thích và ngưỡng mộ tân nương thần cách thấp kém gả cho Minh vương liền có thể nhảy một cái mà trở thành chủ thần, chứ đừng nói đến Minh vương tuấn mỹ và giàu có như thế, cơ hội ngàn năm khó có được như vậy, họ cũng hận không được Minh vương bắt cóc.

Chỉ có rất ít người biết tân nương của Minh vương vốn dĩ thuộc về Hoàng Tuyền, trước khi đi tới Minh giới, nàng đã nhận lời cầu hôn của Minh vương, mặc dù lúc ấy hẳn chỉ là phạm nhân. Sau khi trải qua khổ nạn, thu hồi mảnh vụn thần cách nàng đã hiến tặng cho người yêu, thần cách của nàng đã sớm hoàn thiện đầy đủ, chứng nhận Minh Hậu cũng chỉ là dẹt hoa trên gấm. Mà vô tận bỉ ngạn đỏ nở rộ bên bờ Vong Hà toàn bộ là do một tay nàng đan dệt, không có ai yêu Minh vương chân thành hơn nàng, cũng không có ai yêu Minh vương kiên định hơn nàng.

Còn Minh vương sau khi tỉnh lại từ giấc ngủ say trăm năm vẫn luôn vô cùng nóng ruột không dứt, lúc nắm tay tân nương thì sự thấp thỏm lo âu trong lòng đó không còn nữa, bởi vì cuối cùng hẳn cũng nhớ lại chuyện quan trọng nhất cuộc đời này, hoàn thành lời hứa cưới người thiếu nữ hẳn yêu sâu đậm.

Từ đó về sau, bờ Vong Hà không còn hoang vu nữa. Mặc dù mọi người đều nói lá và hoa của bỉ ngạn bất tương phùng (*), định trước tình yêu say đắm đã hết hi vọng nhưng đối với Minh vương và Minh Hậu mà nói, đó là chứng minh cho tình yêu của hai người, mặc dù cách xa nhau hai thế giới vẫn không xa không rời, vĩnh viễn không bao giờ khô héo.

(*): Truyền thuyết kể rằng khi bỉ ngạn nở hoa thì lá sẽ rụng hết, hoa và lá mãi mãi không gặp được nhau.

12. Chương 6: Hồi Cuối (1)

Edit: Kim Phượng

Mùa xuân ở nhân gian, ánh mặt trời rực rỡ, băng bắt đầu tan ra, bên cạnh suối nước róc rách là dải thảo nguyên xanh mượt, đàn cừu trắng đang vây quanh một chỗ kiếm ăn trên đồng cỏ, áo choàng mộc mạc theo bước chân trầm ổn của thiếu niên mà phất phới, đàn cừu vẫn chuyên chú vào đám cỏ xanh ngay trước mắt, không hề bị giật mình.

Thiếu niên da ngăm khô ngô đi tới một gốc cây xiêu vẹo trên đồng cỏ rồi dừng lại, lấy túi huyền cầm trên lưng xuống, nhẹ nhàng gảy vài âm điệu, sau đó chính là tiếng nhạc tuyệt vời cùng với cảnh xuân từ trong tay hắn dần dần truyền đi.

Thiếu nữ men theo tiếng nhạc tìm thấy thiếu niên, khóe miệng mang theo nụ cười định lặng lẽ đến gần. Nào biết khi nàng đang muốn đi ngang qua bầy cừu thì bầy cừu đột nhiên cảnh giác ngẩng đầu lên, rồi sau đó một con lại một con lòng tròn mềm mại liền phải đất chạy tứ tán khắp nơi.

Tiếng nhạc đột nhiên dừng lại, thiếu niên và thiếu nữ bốn mắt nhìn nhau, thiếu nữ đang mỉm cười khe bĩu môi hồng, hơi mắt mát mở miệng nói: “Trước kia chúng nó sẽ không tránh ta đâu.”

Thiếu niên đứng dậy, mỉm cười đi về phía thiếu nữ, trong con ngươi đen tràn đầy cưng chiều cùng với thâm thúy không nên có ở cái tuổi này của hắn: “Trước kia nàng là thiếu nữ thần của nhân gian, nhưng bây giờ đã là Minh giới chi thần, rất dễ dàng kinh động chúng nó.”

“Khác nhau rất nhiều sao?”

Nét mặt Kha Nhu có chút vô tội, lúc nghiêng đầu, tóc vàng lộn xộn đáp xuống trên khuôn mặt mỹ lệ của nàng, thiếu niên vươn tay ra nhẹ nhàng vén tóc nàng ra sau tai, giọng nói vô cùng dịu dàng: “Không có, đều xinh đẹp như nhau.”

Gương mặt của thiếu nữ nhiễm một tia đỏ ửng, nhin không được liếc hẳn một cái nói: “Ta nói chuyện nghiêm túc với chàng, chàng tiếp cận chúng nó đều không tránh chàng, tại sao phải tránh ta?”

Minh vương vốn muốn nói cho nàng biết, hẳn nói chuyện từ trước đến giờ đều rất nghiêm túc, nhưng đối mặt với vẻ mặt mất mát của nàng, hẳn vẫn vầy vầy tay tụ tập bầy cừu lại, khiến chúng nó kì kèo mè nheo tiến lại gần nàng.

“Những động vật rất nhạy cảm, nàng mới thành thần, không áp chế được thần uy của mình, Chủ Thần Cách lại là chứng nhận của Minh Hậu, chúng nó tránh nàng cũng rất bình thường.”

Thấy Kha Nhu vẫn hơi uất ức, hẳn không nhin được lại an ủi: “Đàn cừu vốn sợ người lạ, người bình thường đến gần, chúng nó cũng sẽ chạy trốn, chờ nàng học được cách thu lại hơi thở của Minh giới và thần uy, chúng nó sẽ không tránh nàng nữa.”

“Thật sự? Nhưng phải học bao lâu?”

Kha Nhu đưa tay sờ sờ chú cừu mập mạp trước mắt, thấy bộ mặt lúng túng của nó, cuối cùng vẫn là vỗ vỗ nó để nó đến bên cạnh ăn cỏ.

“Chỉ cần nàng muốn học, ta sẽ tự mình dạy nàng, chỉ cần thường xuyên luyện tập, sẽ không mất nhiều thời gian.”

Ngoã Đa Tư nắm tay nàng, dịu dàng nói, Kha Nhu gật đầu một cái, cùng hẳn tay trong tay dạo bước trên đồng cỏ.

Tuy Dịch Mật Thắc có tham gia hôn lễ của hai người, nhưng bà thật sự không muốn Kha Nhu gả cho Ngoã Đa Tư, vì vậy sau khi hôn lễ kết thúc liền vội vã rời khỏi. Kha Nhu không hy vọng mẫu thân vẫn mãi đau lòng, liền năn nỉ Minh vương đưa nàng trở lại nhân gian bồi mẫu thân. Vì muốn lấy lòng ái thê, Ngoã Đa Tư một lời đồng ý yêu cầu của Kha Nhu, đưa nàng trở lại nhân gian mấy tháng, cho đến khi Dịch Mật Thắc rốt cuộc nghĩ thông một chút, hai người mới bắt đầu hưởng tuần trăng mật ở nhân gian.

Nói là trăng mật chẳng qua cũng chỉ là đi thăm thú khắp nơi, nhớ lại những nơi hai người gặp nhau và yêu nhau. Vì để tránh cho thân phận của Minh vương ở nhân gian đưa tới phiền toái, ở nhân gian hẳn vẫn như cũ là thiếu niên Hoàng Tuyền.

Một lát sau, Kha Nhu đột nhiên kéo Ngoã Đa Tư lại, thận trọng hỏi: “Chàng có oán trách lúc ấy mẫu thân đối với chàng như vậy hay không?”

Mặc dù Ngoã Đa Tư nguyện ý mang Kha Nhu đi tới nhân gian, cũng cùng nàng ở lại nhân gian một thời gian, nhưng trừ lúc bắt đầu có đi gặp Dịch Mật Thắc ra, sau đó hai người không còn gặp nhau. Kha Nhu biết mẫu thân không nỡ gả nàng nên bày sắc mặt rất khó coi với Ngoã Đa Tư, ngoài việc này ra, ban đầu giết Hoàng Tuyền chính là Dịch Mật Thắc, dưới loại tình trạng này, Kha Nhu cũng không tiện cưỡng cầu hai người có thể kéo gần quan hệ.

Nhưng dù sao Dịch Mật Thắc cũng là mẫu thân mà nàng yêu quý, còn Ngoã Đa Tư lại là phu quân nàng yêu sâu đậm, nàng không dám hy vọng xa vời giữa bọn họ có thể xảy ra chuyện gì tốt đẹp, nhưng ít ra hi vọng hai bên có thể ít khúc mắc một chút.

Ngoã Đa Tư cúi đầu xuống nhìn Minh Hậu đáng yêu của mình, lắc đầu nói: “Sẽ không, chuyện đã qua, huống chi ta biết rõ bà ấy cũng chỉ muốn tốt cho nàng.”

Kha Nhu hơi thấp thỏm nhìn hẳn, một lúc lâu, nàng mới yên lòng dựa vào ngực hẳn, nhẹ giọng nói ra: “Ta biết ngay chàng tốt nhất.”

Hắn ôm nàng, khẽ hôn tóc của nàng, cảm thụ hương thơm và sự tốt đẹp trong ngực. Hẳn biết Kha Nhu vẫn rất lo lắng chuyện này, nhưng trên thực tế, Ngoã Đa Tư thật sự không có để chuyện này ở trong lòng. Hẳn thân là Minh vương, sống rất nhiều năm, biết có một số chuyện nên nhìn xa một chút, chấp nhất thù hận ở trước mắt không có bất kỳ ích lợi nào.

Nếu lúc ấy Dịch Mật Thắc không có hạ sát thủ, hẳn chỉ có thể lấy thân phận thiếu niên bình thường khiến Kha Nhu gả đi. Dưới sự ngăn trở của Dịch Mật Thắc, chỉ sợ cũng rất khó cùng Kha Nhu trải qua cuộc sống ngọt ngào như keo như sơn. Nhưng Dịch Mật Thắc giết Hoàng Tuyền làm cho hẳn trở về thân phận

của Minh vương, Kha Nhu chính là Minh Hậu danh chánh ngôn thuận của hắn, không ai cướp đi được, hắn muốn ngày ngày cùng Kha Nhu dính chung một chỗ cũng không có ai dám nhúng tay. Phương diện nào đó mà nói, hắn thật đúng là nên cảm tạ Dịch Mật Thắc đã xuống tay độc ác.

Trừ chuyện đó ra, Kha Nhu vì hắn, rời khỏi mẫu thân một mình đi tới Minh giới. Vì hắn ăn khổ nhiều như vậy, hai người thật không dễ dàng mới được bên nhau, cảm nhận của Kha Nhu đối với hắn mà nói quan trọng hơn bất cứ thứ gì. Dù sao Dịch Mật Thắc cũng là mẫu thân thân sinh của Kha Nhu, nếu là vì chuyện lúc trước trách tội Dịch Mật Thắc, chắc chắn Kha Nhu sẽ lâm vào tình thế khó xử, dần dà, tình cảm giữa hắn với Kha Nhu nhất định sẽ có vết rách. Cứ canh cánh trong lòng chuyện Dịch Mật Thắc giết chết Hoàng Tuyền tương đương với việc đẩy Kha Nhu ra xa, Minh vương cũng không muốn làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Thân thể mềm mại của tiểu thê tử trong ngực, hơi thở ngọt ngào, Ngoã Đa Tư ôm nàng thật chặt, có chút khoái chí. Trước kia Minh vương chưa bao giờ hiểu mọi người tại sao lại chìm đắm trong ái tình không thể thoát ra, nhưng mà bây giờ hắn đã vô cùng rõ loại cảm giác đó, cảm giác cả ngày lẫn đêm muốn nàng cũng không đủ, lòng tràn đầy chỉ muốn lúc nào cũng cùng nàng hợp lại làm một.

Kha Nhu ngẩng đầu lên muốn nói với hắn điều gì đó thì Ngoã Đa Tư đột nhiên hôn nàng thật sâu. Dưới ánh nắng rực rỡ của vùng quê, hắn lại làm cử chỉ thân mật trắng trợn như thế, khiến Kha Nhu có chút xấu hổ, nhưng dưới sự thuần thực trêu chọc của hắn, Kha Nhu nhanh chóng đắm chìm, mặc cho hắn càn rỡ xâm lược thành trì.

Lưỡi thiếu niên quét nhẹ qua hàm răng thiếu nữ, quyến rũ ra chiếc lưỡi hồng phấn của nàng, cùng lưỡi nàng nhảy múa. Hắn hóa thân thành người thiếu niên bình thường, nhiệt độ cơ thể nóng bỏng hơn Minh vương thường ngày, dưới ánh mặt trời sáng lạn, nụ hôn nóng bỏng như thế không nghi ngờ chút nào đốt lên lửa cháy hừng hực trên cơ thể hai người.

Kha Nhu ý loạn tình mê ôm chặt đầu của hắn, hấp thu hơi thở mê người của hắn, đồng thời, càng tự dâng lên bản thân. Đối mặt nàng tích cực đáp lại như thế, Ngoã Đa Tư càng cuồng nhiệt hôn trả lại nàng, đồng thời, đôi tay cũng bắt đầu không an phận dao động ở trên người nàng. Khi tay hắn thăm dò vào trong váy dài của nàng, tiến lên đùi thì Kha Nhu rớt cuộc thoáng tỉnh táo lại, thở hổn hển đẩy hắn ra.

“Bệ hạ.....” Giọng nói của thiếu nữ thường ngày êm ái dịu dàng, lúc này quyến rũ tận xương, kéo dài âm cuối mang theo nũng nịu: “Ban ngày, chú ý thân phận của ngài.”

“Thân phận, thân phận gì?” Ngoã Đa Tư cười như không cười nhìn nàng, rồi sau đó đột nhiên đưa tay bồng nàng lên, chọc nàng kinh hô ra tiếng. Nàng sợ mình té xuống, chỉ có thể ôm cổ hắn, hốt hoảng nhìn cừu non bốn phía tò mò nhìn bọn họ, khẩn trương nói.

“Minh vương..... Ở nhân gian..... Ban ngày ban mặt tuyên dâm..... Không..... Không tốt lắm đâu?”

Sau khi bị Minh vương cưỡng chiếm, Kha Nhu có thể cảm nhận được Minh vương đòi hỏi vô độ trong tình dục, chẳng qua dưới tình huống khi đó, nàng căn bản không thể chống cự. Sau tân hôn, hai người như keo như sơn, vì vậy Kha Nhu cũng từ từ quen loại giao hoan không hề tiết chế này. Nhưng sau khi trở lại nhân gian, đối mặt với bầu trời sáng sủa và ánh mặt trời rực rỡ, nhớ tới tình yêu cực kỳ thuần khiết giữa mình và Hoàng Tuyền, mặt Kha Nhu đỏ tới mang tai. Nàng bắt đầu hoài nghi ngênh hợp hắn thời thời khắc khắc đòi lấy mình như vậy, có phải quá mức sa đoạ hay không?

Vì vậy gần đây, chỉ cần Ngoã Đa Tư động tay động chân đối với nàng vào ban ngày, Kha Nhu đều sẽ cố gắng chống cự. Trước đó ở trong lãnh địa của Dịch Mật Thắc, vì tránh chọc giận mẫu thân Kha Nhu, Ngoã Đa Tư chỉ có thể tận lực tiết chế, mà bây giờ thật vất vả thoát khỏi giám thị của Dịch Mật Thắc, Ngoã Đa Tư sao có thể nguyện ý nhịn nữa.

“Kha Nhu, ta là phu quân của nàng, phu quân muốn thê tử, không phải chuyện thiên kinh địa nghĩa sao?” Ngay lúc nói chuyện, hắn đã ôm Kha Nhu trở lại bên cạnh đại thụ nghiêng nghiêng đứng yên kia, cái tay kéo xuống áo choàng trải lên thân cây, dịu dàng đặt Kha Nhu xuống.

Kha Nhu đỏ bừng cả khuôn mặt nhìn hắn chăm chăm, không biết nên nói cái gì cho phải. Ngoã Đa Tư cũng không vội áp chế nàng, chỉ ngồi ở trước người của nàng, nghiêm túc đưa mắt nhìn nàng nói: “Ta vẫn là Hoàng Tuyền của nàng, Hoàng Tuyền thời thời khắc khắc đều khát vọng nàng.”

“Hoàng Tuyền.....” Trước mắt là gương mặt của thiếu niên nàng yêu, quả thật làm cho tim Kha Nhu nhảy loạn như nai con, chỉ là nàng nhanh chóng tỉnh táo lại, quay mặt qua chỗ khác oán trách: “Hoàng Tuyền lúc đó chỉ đụng phải tay của ta cũng sẽ đỏ mặt, chàng sẽ không như vậy..... Túng..... Dục.....”

Ngoã Đa Tư cười, cười vô cùng dịu dàng, nếu thuộc hạ của Minh vương nhìn thấy hẳn cười như vậy, sợ rằng đều sẽ bị hù dọa rớt con mắt, cũng may Minh vương chỉ cười như vậy với tiểu thê tử của hắn. Hắn nhẹ nhàng nắm lên tay của nàng, đặt ở ngực hắn nhẹ nhàng nói: “Lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng là lúc nàng ngồi ở dưới gốc cây này.”

Kha Nhu hơi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hắn, liền nghe hắn tiếp tục nói: “Khi đó ta chỉ muốn, nếu ta có thể đến gần nàng là tốt rồi, nhưng ta biết rõ, nàng không phải là người ta có thể tùy ý đến gần.”

Đây là hồi ức Ngoã Đa Tư chưa bao giờ bày tỏ với nàng, vì vậy Kha Nhu cực kỳ nghiêm túc lắng nghe. Sau đó thiếu niên chậm rãi nói cho nàng biết, hắn từng ở dưới ánh mặt trời, theo khe hở giữa đám cây cỏ, lặng lẽ nhìn nàng vô số lần.

“Ta vẫn cho là chỉ cần có thể thỉnh thoảng thấy nàng xuất hiện, biết nàng tồn tại, ta nên thỏa mãn. Dù sao nàng tốt đẹp, lại xa không thể chạm như vậy, cho đến có một ngày, ta nằm mơ thấy nàng.”

Trước đó, thậm chí thiếu niên Hoàng Tuyền cũng không dám hy vọng xa vời có thể nằm mơ thấy Kha Nhu. Hắn cảm thấy ngay cả nằm mơ thấy nàng, sợ rằng cũng là một loại khinh nhờn, càng làm cho hắn xấu hổ hơn là trong mộng, hắn thật sự khinh nhờn nàng.

“Ta không dám hôn nàng, chỉ dám đưa tay vén tóc nàng lên, nàng cười với ta, ta nhịn không được mở cờ trong bụng, cũng khắc chế không nổi dục vọng của mình nữa.....”

Trong giấc mộng không thể tưởng tượng nổi đó, Hoàng Tuyền không dám trực tiếp hôn nàng, cho nên cái hôn đầu tiên là rơi trên mi mắt nàng. Động tác của hắn thành kính như thế, Kha Nhu bị hắn mê hoặc sao có thể nhẫn tâm chống cự, chỉ có thể mặc cho nụ hôn của Ngoã Đa Tư chậm rãi hạ xuống.

Lông mi thiếu nữ như quạt, từ trên môi hắn gãi ra ngứa ngáy đáy lòng khó nhịn, Ngoã Đa Tư than thở, vuốt ve bả vai mảnh khảnh của nàng. Bàn tay thô ráp tiếp xúc với da thịt mềm mại của nàng không ngừng đưa tới rung động. Vì vậy khi hắn kết thúc nụ hôn đầu tiên, nụ hôn thứ hai liền rơi trên đường cong xương quai xanh đẹp đẽ của nàng.

Nụ hôn này không gây thương tổn như nụ hôn đầu tiên, còn mang theo ướm át mập mờ, ‘chắc chắc’ mút da thịt thiếu nữ làm làn da không tìm vết xuất hiện vết đỏ. Đồng thời ngay lúc này, tay của thiếu niên vuốt ve mắt cá chân xinh xắn của nàng, chậm rãi tiến lên bắp đùi. Kha Nhu run rẩy mở hai mắt ra muốn cự tuyệt, lại sa vào trong cái nhìn sâu thẳm của hắn.

“Hoàng Tuyền.....” Toàn thân nàng vô lực, khẽ rên rỉ, còn thiếu niên mỉm cười lên tiếng: “Là ta.”

Ngoã Đa Tư đã sớm phát hiện, Kha Nhu đặc biệt khó có thể cự tuyệt Hoàng Tuyền. Nếu như hắn lấy thân phận Minh vương đối mặt với nàng, sau khi nàng kêu vài tiếng bệ hạ, thường sẽ khôi phục lý trí đẩy hắn ra, nhưng nếu dùng thân phận Hoàng Tuyền dụ dỗ nàng, Kha Nhu rất nhanh sẽ buông khí giáp đầu hàng, cho nên mới vừa rồi hắn mới dùng hồi ức của Hoàng Tuyền hấp dẫn nàng.

Kha Nhu không phải không biết quỷ kế của Ngoã Đa Tư, nhưng nàng sao có thể chạy thoát được cái lưới Minh vương cố ý quăng ra, chỉ có thể vô lực thì thào nói: “Làm sao chàng lại hư như vậy chứ.....”

“Còn có tệ hơn đây này.....”

Hắn nhẹ nhàng cười quyến rũ như yêu ma, ngón cái vốn phủ ở trong đùi nàng đã đè giữ hoa hạch khe thức tỉnh của nàng. Vết chai trên ngón tay tiếp xúc chỗ mẫn cảm của nàng, từng vòng miêu tả ra tê dại dụ người sa đoạ, chọc cho nàng thở gấp ra tiếng. Sau khi nhận thấy nàng động tình, hắn liền ác ý đưa ngón tay giữa thăm dò vào khe hở hoa huyết đang chảy tràn ra chất mật, bắt đầu nhàn nhạt rút ra cắm vào.

Tay Ngoã Đa Tư thăm dò cũng không sâu, nhưng sức lực rất đủ, cũng đã chọc tới điểm thịt non yếu ớt nhất ở lõi vào hoa kính một lần. Kha Nhu thở hổn hển đưa tay khoác lên trên vai hắn, hoảng hốt cảm giác mình nên đẩy hắn ra, nhưng đầu ngón tay mềm mại lại vùi sâu trên cánh tay bèn chắc của hắn.

Khi Kha Nhu run rẩy bị đưa lên một đợt cao trào khó nhin, mật dịch theo ngón tay chảy tí tách vào trong lòng bàn tay của hắn. Ngoã Đa Tư hài lòng thu hồi tay, liếm liếm chất lỏng mập mờ trên tay, nhỏ giọng mà nói ra.

“Khi đó, hèn mọn như ta chỉ nên nằm rạp ở dưới chân nàng, nhưng ta lại muốn làm bản nàng, tránh cho nàng giường cánh bay đi, cho nên nàng đoán..... Ta làm cái gì đây?”

“Hả? A..... Hoàng Tuyền..... Dừng..... Dừng như vậy a a a.....”

Tiếng rên rỉ kiều mỵ của thiếu nữ vang lên trên đồng hoang, đồng thời ngay lúc này, thiếu niên đã hoàn toàn vén làn váy của nàng lên, vùi sâu vào giữa hai chân nàng, không chút khách khí bắt đầu thưởng thức đóa hoa chớm nở của nàng. Chắc chắn liếm láp cánh hoa màu hồng nhạt đến đỏ tươi, toả ra hương thơm mê người. Lưỡi thiếu niên như gió, nhẹ nhàng ra ra vào vào bên trong đóa hoa, càn rỡ hấp thụ mật hoa trong đó, vui vẻ thưởng thức ngọt ngào thuộc về riêng hắn.

Trong đêm đại hôn của hai người, Ngoã Đa Tư đã từng dùng miệng phục vụ Kha Nhu. Mặc dù Kha Nhu cảm thấy vô cùng thoải mái, nhưng chứng kiến môi lưỡi của hắn ra vào giữa đùi nàng, đối với nàng mà nói thật sự là một chuyện quá mức xấu hổ. Vì thế, về sau chỉ cần đốt đèn, Kha Nhu đều sẽ cố gắng cự tuyệt Minh vương làm chuyện như vậy.

Trước đây không lâu nàng mới trở thành Minh Hậu, mặc dù thân thể sớm đã được Minh vương hoàn toàn dạy dỗ, bị thúc ra hương thơm quyến rũ, nhưng ở trên ý thức về tình yêu, phương diện nào đó nàng vẫn là thiếu nữ dễ dàng xấu hổ. Mà hôm nay, dưới ánh mặt trời sáng rực như vậy, Ngoã Đa Tư lấy thân thể Hoàng Tuyền đùa bỡn nàng như vậy, càng làm cho Kha Nhu xấu hổ đến mức toàn thân đều muốn thiêu cháy.

“Hoàng Tuyền..... Van chàng..... Dừng lại..... a a..... Sẽ bị người khác thấy a.....”

“Yên tâm..... Sao ta có thể để cho bộ dáng đáng yêu này của nàng bị người khác thấy.” Ngoã Đa Tư dừng lại an ủi nàng, sau đó lại tiếp tục vùi đầu vào giữa đóa hoa mất hồn.

Đối với hoa huyết nhạy cảm mà nói, cảm giác bị đầu lưỡi xâm phạm và cảm giác bị ngón tay xâm phạm hoàn toàn khác nhau. Mỗi một tác lưỡi lồi lõm đối với thịt non của hoa huyết đều là hành hạ mãnh liệt, mỗi lần tiến vào trong huyết đều kích thích nàng không ngừng run rẩy, hướng chi môi Ngoã Đa Tư còn mút lấy thân thể của nàng.

Hoàn toàn khác với nụ hôn dịu dàng trước đó, mỗi một lần Ngoã Đa Tư bú mút ở hạ thân nàng cũng giống như hận không được mút ra hồn phách của nàng, mỗi một lần mút, thân thể của nàng liền mãnh liệt tan vỡ trong từng đợt sóng khoái cảm. Kha Nhu nghi ngờ mình có thể sẽ bị hắn mút cạn bất cứ lúc nào, nhưng thân thể nàng lại không chịu thua kém, nó như là một dòng suối không ngừng dạt dào chảy ra thủy dịch mặc hắn hấp thụ.

Trừ chuyện đó ra, từ lúc ngón tay đùa bỡn đến bây giờ là môi lưỡi bú mút, vẫn luôn chỉ có lối vào hoa kính được an ủi. Nhưng nàng cũng không phải thiếu nữ không biết việc đời, vì vậy chút ít tê dại sướng khoái này đã tà ác đánh thức khát vọng sâu trong cơ thể nàng, làm cho nàng bị lửa tình dục đốt người, lại không thể thoát ra.

Thân thể của nàng bị lưỡi của hắn quấy thành nước, lại bởi vì môi của hắn đốt lên ngọn lửa nên trong đôi mắt xinh đẹp đều mờ mịt tình dục. Một bên bắp đùi của nàng bị hắn mở ra, còn chân bên kia thì mở rộng dựa trên mái tóc đen dày của hắn, bàn tay nhỏ bé siết thật chặt, nửa người trên dựa vào thân cây, quần áo xóc xếch, mồ hôi đổ đầm đìa, hoàn toàn là một mị thái sa đoạ. Nhưng Ngoã Đa Tư vẫn cảm thấy chưa đủ, lúc hoa huyết co rút hôn trả lại thì hắn phóng túng mình hoàn toàn lấy môi lưỡi lấp kín khe hở ngọt ngào kia, rồi sau đó đưa hai tay ra bắt đầu vuốt ve bầu ngực mềm mại trắng nõn của nàng.

Lúc trước vì tìm kiếm Hoàng Tuyền, Kha Nhu chịu hết khổ sở nên gầy gò không ít, Ngoã Đa Tư hổ thẹn với nàng, phí hết tâm tư lấy vô số món ăn quý và lạ muốn nuôi cho nàng béo. Nhưng không thấy Kha Nhu tăng thêm bao nhiêu thịt, chỉ có bộ ngực sữa của nàng mướt mà hơn vài phần, khiến Ngoã Đa Tư vừa khổ não vừa vui sướng.

Mỗi khi Ngoã Đa Tư vuốt ve bầu ngực của nàng đều hết sức thích thú, nhưng bị Ngoã Đa Tư đùa bỡn như vậy Kha Nhu lại càng khó chịu. Ngọn lửa sâu trong thân thể đã bị hắn nhóm lên, bầu ngực nhạy cảm đều

bị hấn nắm giữ, nhũ nhụy sưng đỏ bị hấn nghiền bóp sẽ càng không ngừng kích động và nhạy cảm. Trong khoái cảm liên miên không dứt, thân thể trống rỗng vô cùng khát vọng được nam nhân lấp đầy, nhưng Ngoã Đa Tư lại chậm chạp không muốn buông tha nàng.

Kha Nhu cũng nhịn không được nữa, đưa tay thăm dò vào trong tóc đen của hấn, hai mắt yêu kiều nức nở: “Không nên như vậy..... Không nên như vậy a..... Thân thể..... Thân thể không chịu nổi a a a.....”

Lưỡi Ngoã Đa Tư một rút một đẩy, Kha Nhu lập tức bị đưa lên cao trào mãnh liệt, rồi sau đó cả người liền mềm yếu, tê liệt ngã xuống trên áo choàng. Gió từ từ thổi tới, ánh mặt trời chiếu vào làm những chiếc lá đang rơi trở nên sắc sỡ, tóc tai thiếu nữ rối bù, bộ mặt đỏ ửng, quần áo hoàn toàn bị đẩy tới trên vòng eo mảnh khảnh, toàn thân tản ra quầng rừ sau khi giao hoan, nhưng Ngoã Đa Tư thương yêu vừa mới bắt đầu mà thôi.

Hấn đứng dậy thường thức ái ân đã hoá thành xuân thủy dưới thân hấn, sau đó ung dung thông thả rút đi trôi buộc trên người. Trong tầm mắt mơ màng của Kha Nhu, hấn ngậm đôi môi hồng khê mở của nàng. Trong lúc hai lưỡi tham lam quấn quýt nhau, thắt lưng bèn chắc của thiếu niên ép xuống, mông hẹp cường tráng hạ xuống, gậy thịt to lớn ở hạ thân liên thổi phụt một tiếng biến mất vào trong thân thể nàng.

“A..... Hoàng Tuyền..... Không nên ở chỗ này..... A..... Ừm a.....”

Kha Nhu rên rỉ quặn rừ tận xương, trong miệng tuy là cự tuyệt, thân thể lại không nghi ngờ chút nào là nghiêng hợp, nhục bích ướt át mát thật chặt còn thịt nóng bỏng, không ngừng tiết ra chất lỏng hấp dẫn tà vật đi tới. Đồng thời ngay lúc này, nàng vịn vẹo hông, còn khê nâng cao mông để hấn có thể thuận lợi rút ra cắm vào hơn.

“Nói không muốn, nhưng lại mát chặt như vậy.....”

“Rõ ràng..... Đều là chàng..... Đều là bị chàng làm hư..... A.....”

Thiếu niên cười như không cười, tròn mắt đen mê hoặc lòng người, thiếu nữ vô lực rên rỉ lại không ngừng sa đoạ. Dưới sự dạy dỗ hàng đêm của Minh vương, thiếu nữ thuần khiết đã sớm trở thành đam phụ chỉ thuộc về hấn, tất cả khoái cảm đều bởi vì hấn mà có, tất cả cao trào đều bởi vì hấn mà ra. Mỗi khi phân thân của hấn xô xuyên qua nàng, cảm giác thỏa mãn không gì sánh bằng sẽ len lỏi khắp tứ chi bách hài của nàng, chứ đừng nói hấn còn là người nàng một lòng yêu thương, cùng hấn kết hợp tạo ra khoái cảm dễ dàng cắn nuốt lý trí của nàng.

“Nhưng nàng không phải rất thích bị ta làm như vậy sao..... Hả?”

13. Chương 6-2: Hồi Cuối (2)

Edit: Kim Phượng

Thiếu niên lấy bàn tay thô ráp áp chế bàn tay nhỏ bé mềm mại của thiếu nữ ở bên người nàng, chuyển động mông eo theo quy luật, đâm thật sâu vào trong cơ thể nàng. Mỗi một lần đâm sâu nữ thể đều bị đâm đến không ngừng phập phồng, bức bách nàng chuyển động kịch liệt theo hấn.

“A a a..... Mới không có..... Ta mới không có..... Ô.....”

“Không thích thì ta dừng lại?”

Ngoã Đa Tư cố ý chậm lại động tác, nữ thể sớm đã bị hấn đẩy lên ham muốn cho nên sự trống rỗng này gần như muốn nàng hỏng mất. Kha Nhu cắn chặt môi dưới, ngửa mặt tròn lên, cố gắng muốn khắc chế ham muốn trong cơ thể. Nhưng khi hấn xấu xa lấy còn thịt nghiền nát lồi vào hoa kính, còn lấy lưỡi liếm đẩy ra cánh hoa của nàng, Kha Nhu rốt cuộc bắt đầu khê khóc cầu xin tha thứ.

“Dừng có ngừng..... Dừng có ngừng a.....”

“Vậy nàng thích ta đối với nàng như vậy phải không?”

“Ồ..... Thích..... Thích..... A!”

Từ trước đến giờ Minh vương luôn rất hào phóng với ái thiếp của mình, chỉ cần nàng đáp lại hân một tiếng, hân sẽ không tiếc cho đi. Trong lúc nàng thở gấp, hân lại bắt đầu rong ruổi trong cơ thể nàng, lấy phân thân tà ác của hân chống đỡ hoa kính, đâm vào nơi nhũ nhào mẫn cảm nhất của hoa huyết, kích thích ra dòng nước ngọt ngào. Trong lúc nàng run rẩy hân hưng hăng chôn sâu phân thân, rồi lại rút ra theo triều dịch của nàng.

Trên đồng cỏ hoa nở khắp nơi, bây giờ đang cần mẫn lấy mật hoa, dưới gốc đại thụ nghiêng nghiêng, thiếu niên cần cù chăm chỉ cày cấy trên người thiếu nữ, tiếng va chạm ‘bốp bốp’ ái muội liên miên không dứt, thậm chí kinh động bấy giờ đang ăn cỏ ở phụ cận.

Chỉ là nếu chúng nó vừa nhai cỏ xanh vừa ngẩng đầu nhìn quanh, cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng cây lay động trong gió, mà không thấy bóng người. Ngoã Đa Tư làm sao có thể để cho bất luận kẻ nào, hoặc bất kỳ con cừu nào thấy sự quyến rũ của Kha Nhu, đối với Ngoã Đa Tư mà nói, cũng chỉ có hân mới có thể thưởng thức nàng sa đoạ đậm đắng như vậy.

Mỗi một lần hân chôn sâu đều có thể lấp đầy tất cả khe hở sâu bên trong, trên mặt dương vật đột nhiên nổi gân xanh, kích động kéo căng tầng tầng thịt non, một chút lại một chút đâm vào nơi thẹn thùng chưa thức tỉnh, mang đến khoái cảm mất hồn. Mặc dù cơ thể thiếu niên không cường tráng bằng nam nhân trưởng thành, nhưng vai rộng hông hẹp và đường cong rắn chắc của cơ thể cực kỳ mê người, cộng thêm da thịt toàn thân ngăm ngăm, đè trên thân thể mềm mại trắng như tuyết tạo nên sự đối lập cực kỳ bắt mắt.

Thiếu nữ băng cơ ngọc cốt (*), lúc này da thịt toàn thân đã nhiễm màu hồng phấn, một giọt lại một giọt mồ hôi trong suốt từ trên trán nàng rơi xuống. Mồ hôi làm ướt tóc của nàng, lại không dập tắt được ngọn lửa cháy hừng hực do thiếu niên đẩy lên trong cơ thể nàng. Kha Nhu khi thì rên rỉ, khi thì cầu khẩn, khi thì cố gắng muốn bắt lại lý trí, ngăn cản mình đắm chìm vào vui sướng khi giao hoan tại nơi dã ngoại này, nhưng chỉ cần môi của hân đặt lên nàng, lý trí mà Kha Nhu thật vất vả ngưng tụ được sẽ tan thành mây khói.

(*): Thanh cao thoát tục.

Trong cao trào liên miên không dứt, khi thiếu niên lần lượt hưng hăng đâm sâu, thiếu nữ rốt cuộc hoàn toàn trầm luân thành nô lệ tình dục của hân. Côn thịt sẫm màu đánh phá thân thể xinh đẹp của nàng, buộc nàng sa đoạ đến mức chỉ có thể hứng lấy khoái cảm, đâm loạn đong đưa thân thể nghênh hợp cho hân tận tình đùa bỡn.

“Y a..... Tuyệt quá..... Tuyệt quá a a..... Ừm..... Sâu hơn một chút..... Hoàng Tuyền..... Sâu hơn một chút nữa.....”

Thân thể trắng như tuyết của thiếu nữ bị thân hình ngăm đen bền chắc của thiếu niên áp chế, nhìn như bị cưỡng hiếp, kì thực hoàn toàn trầm luân không có biện pháp tự kiềm chế. Trong mắt Kha Nhu chứa đựng tình dục, môi hồng bị hân hôn ra nước miếng trong suốt, đâm loạn khát cầu Ngoã Đa Tư cho nhiều hơn. Nhưng khi Ngoã Đa Tư dùng sức đâm một cái rất sâu, phá vỡ miệng tử cung của nàng, khiến cho nàng sung sướng gần như muốn ngất xỉu thì lại đột nhiên hoàn toàn rút ra.

“A..... Hoàng Tuyền..... Tại sao..... Đừng ngừng a.....”

Cơ thể vốn đã chuẩn bị tốt phải tiếp nhận mị dược nóng rực rót vào, mất đi khoái cảm mãnh liệt khi bị lấp đầy, toàn thân bắt đầu run rẩy, nàng bám lấy thân thể của hân, bắt lực rên rỉ. Ngoã Đa Tư ôm lấy nàng trở mình một cái, để cho nàng nằm ở trên người hân, lấy côn thịt nóng bỏng nghiền nát hoa huyết đầm nước của nàng, dùng giọng nói say lòng người của hân dụ dỗ: “Muốn ta sao?”

“Ừ..... Muốn a.....”

“Ta ở ngay phía dưới nàng, nàng có thể tha hồ hưởng dụng.....”

Gió từ từ mơn trớn khiến Kha Nhu khẽ tỉnh táo lại, nhưng hạ thân tê dại lại khiến nàng đói khát khó nhịn. Nàng rất rõ ràng, Minh vương chính là lần lượt dụ dỗ nàng, dạy nàng, làm cho thân thể của nàng không thể rời bỏ hân. Nhưng nàng có thể làm gì được, hân đứng đầu Minh giới chí cao vô thượng, cũng là thiếu

niên Hoàng Tuyền mà nàng mến yêu, ngoài việc khiến cả người hoàn toàn sa đoạ ở trong lòng hắn ra, nàng không còn cách nào khác.

“Ngoã Đa Tư..... Chàng hư quá đi, chàng.....”

Kha Nhu thở hổn hển, vươn tay ra bắt lấy côn thịt to lớn đang làm chuyện xấu giữa đùi nàng, đóng đưa mộng eo khiến hoa huyết lần nữa ngậm vào. Nhục huyết đã sớm ướt đầm lại bị nhục bồng đút ra cắm vào khai thác qua nên không trở ngại chút nào khi nhét côn thịt vào. Thế nhưng cảm giác mãnh liệt lấp đầy vẫn vẽ ra ở chỗ sâu trong đầu hai người một đường ánh sáng trắng.

“A..... Ách..... Ta làm sao có thể thích..... Thích chàng cái này..... Bại hoại a.....”

Kha Nhu đỏ bừng cả khuôn mặt, dặng chân đóng đưa thân thể ở trên bụng dưới của hắn, thở gấp oán trách hắn không đành hoàng. Ngoã Đa Tư nằm trên áo choàng dù bận vẫn ung dung chậm rãi ưỡn lên mộng eo cường tráng, khẽ cười nói: “Đúng vậy a..... Ta làm sao lại may mắn như vậy, được một vị nữ thần chân thành yêu.....”

“Ừm a a..... Chán ghét chàng..... Chán ghét chàng..... Bại hoại..... Ô a.....”

“Ta lên nhìn nàng sống tốt trong thời gian dài, mãi cho đến lần nằm mơ đó ta mới lấy dũng khí xuất hiện, bởi vì ta biết, nếu không thể tiến thêm một bước về phía trước, ta sớm muộn sẽ nổi điên.”

Câu này của Ngoã Đa Tư khiến mặt Kha Nhu càng đỏ hơn, nàng đặt tay trên ngực hắn, chống đỡ cơ thể bắt đầu tăng nhanh tốc độ phun ra nuốt vào, thở hổn hển nũng nịu nói: “Chàng..... A..... Cái đồ hư hỏng này..... Nếu ta biết rõ..... Chàng làm cái loại..... Mộng đó..... Mới xuất hiện..... Ta mới..... Không..... A a..... Để ý đến chàng đâu..... A a.....”

Ngoã Đa Tư dùng sức đâm lên, lập tức đội lên chỗ non mềm của Kha Nhu, sáng khoái khiến nàng lớn tiếng rên rỉ, thân thể run rẩy, tung tóe văng ra lượng lớn mật dịch. Còn chưa kịp lấy hơi, thân thể sớm đã bị làm hư của nàng cũng đã thừa dịp xoắn chặt lấy hắn, dầy đặc nút lấy dương vật của hắn, cố gắng ép ra nhiệt dịch nóng bỏng từ trên người hắn.

Nhưng làm thần linh ngàn vạn năm lãnh tình, đương nhiên là sự nhẫn nại của Minh vương mạnh hơn thiếu nữ Minh Hậu rất nhiều. Khóe miệng hắn cười sùng nịnh, nắm eo nhỏ của nàng rút ra, côn thịt vốn bị nhục huyết liều mạng nút bồng rút ra cả gốc.

Mất đi côn thịt to lớn chống đỡ, cơ thể giống như không xương, run rẩy gần như muốn xụi lơ xuống, cũng may côn thịt đã dính đầy dâm mật rất nhanh lại liều mạng bị nhục huyết khép mở hút vào.

Sung sướng khi bị hắn lấp đầy lập tức khiến Kha Nhu ném chút cáu giận này lên chín tầng mây. Nàng cố gắng bắt lấy tay hắn, bắt đầu điên cuồng rong ruổi trên người hắn, phóng túng nhục huyết dâm loạn, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào leo lên mỗi một tác côn thịt của hắn, nỗ lực hoàn toàn cuốn lấy hắn. Mỗi một lần Ngoã Đa Tư tiến thoái, côn thịt và nhục huyết đều sẽ ma sát ra nhiệt liệt hoa hoả, vọt đốt tới tất cả ngõ ngách trong thân thể hai người.

Kha Nhu đã hoàn toàn quên chuyện hai người đang giao hợp ngoài trời giữa ban ngày, trong lòng của nàng chỉ có Ngoã Đa Tư, trong thân thể cũng chỉ có hắn. Cho tới nay, nàng khát vọng hắn cũng không hề ít hơn hắn, nhưng nàng luôn luôn bị buộc đến mức tận cùng mới biểu đạt ra phần tình cảm mãnh liệt này.

Ở dưới bóng cây, trong làn gió xuân, thiếu nữ nửa thân trần ngồi ở trên người thiếu niên, eo uyển chuyển như rắn nước, vẩy vẹo dâm dăng, hai nhụy điểm tròn tròn, đỏ tươi nổi bật, lóa mắt đến mất hồn trên bộ ngực sữa. Nàng mị nhân như tơ, tóc vàng tán loạn vì tình dục, ánh mặt trời rực rỡ chiếu qua khe hở lá cây càng làm cho nàng xinh đẹp đến mất hồn.

Vào lúc này, nàng không phải là thiếu nữ thần thuần khiết, càng không phải là Minh Hậu tôn quý, mà là yêu tinh mê hoặc con người chìm vào ái dục. Nàng yêu thiếu niên chán chường phạm trần, bất chấp tất cả quyền rũ hắn, quyền rũ hắn say sưa giao hoan cùng với nàng, cũng hoàn toàn giao ra nguồn nước sinh mệnh của mình.

Thiếu niên đã trở thành tù binh của nàng, khi nàng điên cuồng quyền rũ, hắn hoàn toàn không giữ lại buông thả chính mình ở trong cơ thể nàng. Tinh dịch nóng bỏng như dung nham nấu chảy lực phủ ngũ tạng của

nàng, vô thượng khoái cảm khiến nàng gần như muốn bất tỉnh. Nhưng đối với nàng mà nói như vậy còn chưa đủ, nàng biết thiếu niên còn có thể dâng hiến nhiều hơn, vì vậy nàng ôm lấy mặt hắn, lấy môi khơi lên một vòng truy lạc nữa.

Bọn họ cứ phóng túng dây dưa không hề tiết chế như vậy, dần thân vào trong khoái cảm bất tận, đợi đến lúc Kha Nhu tỉnh táo lại thì trời đã tối. Nàng nằm ở trên người Ngô Đa Tư, nhìn những con cừu lớn lớn bé bé chậm chạp bước trên đường về, nhớ lại cả một ngày sa vào giao cấu, có một loại kích động muốn chôn chính mình.

Lúc này, Ngô Đa Tư đã dùng thuật pháp rửa sạch chất bẩn trên cơ thể hai người, hắn vuốt tấm lưng trần bóng loáng của nàng, vừa hài lòng lại vừa đắc ý, sau một lúc lâu, Kha Nhu buồn buồn nói: “Ban đầu không nên để ý tới chàng.....”

Ngô Đa Tư cười, cười đến vô cùng vui vẻ: “Nhưng nàng đã để ý tới ta..... Kha Nhu..... Nàng không biết khi nàng hứa hẹn sẽ xuất hiện lại, ta là bậc nào mừng như điên.”

Thời điểm đó hắn hai bàn tay trắng, vừa thô bỉ lại cực kỳ bình thường, hắn tiếp cận nhưng nàng lại không khước từ. Thân là Hoàng Tuyền thì hắn đã từng thấp thỏm lo sợ nàng thương hại hắn, hoặc chỉ là mềm lòng không quen cự tuyệt người khác. Nhưng lúc hắn trở về thân phận của Minh vương, lấy kinh nghiệm nhiều năm lịch lãm của mình xem xét, cuối cùng hắn mới hiểu ra, Kha Nhu nhận lời gặp lại đều không phải vì những lý do mà hắn đã suy đoán.

Hắn khẽ vuốt mái tóc mềm mại của nàng, nhin không được hỏi: “Lần đầu ta xuất hiện nói muốn gặp lại nàng, kì thật hơi đường đột, tại sao nàng không cự tuyệt?”

Kha Nhu hừ một tiếng, không trả lời, Ngô Đa Tư cũng không ép buộc nàng, chỉ là ôm nàng thật chặt, có chút đùa giỡn nói: “Tóm lại..... Bây giờ mộng đẹp của ta thành sự thật, hoàn toàn cảm ơn được Thiên nữ của ta, khiến cho nàng sa đoạ trong lòng ta.”

“..... Khi đó còn giả bộ trung hậu như vậy, căn bản đầy bụng ý nghĩ xấu.”

Kha Nhu khẽ coi thường hắn, khiến nụ cười của Minh vương sâu hơn, hai người lại cọ sát lẫn nhau một lúc lâu, Ngô Đa Tư mới vì nàng mặc tốt y phục, ôm nàng lên, đi về phía đồng cỏ dưới ánh trời chiều ngả màu vàng kim.

Kha Nhu dựa vào trong ngực hắn, khoe môi mỉm cười ngọt ngào. Nàng nghĩ có lẽ có một ngày, nàng sẽ nói cho hắn biết, trước kia, nàng bị tiếng đàn của hắn hấp dẫn, lặng lẽ chú ý tới hắn, thậm chí có lần còn trêu đùa, đùa ý thức bám vào trên người chú cừu nhỏ, cọ đến bên cạnh hắn muốn nhìn hắn rõ ràng.

Nhưng nàng còn chưa kịp quan sát kĩ hắn liền luân hãm vào trong nụ cười lóa mắt và cái vuốt ve dịu dàng. Khi hắn dùng giọng nói mê người, rất cưng chiều gọi cừu non bằng tên Kha Nhu thì nàng đột nhiên dâng lên một loại khát vọng muốn chân chính được hắn gọi tên.

Sau hôm ấy, nàng bắt đầu cố ý xuất hiện, lấy tư thái đẹp nhất của nàng ngồi ở trên đồng cỏ, chờ hắn phát hiện, chờ hắn đến gần. Hắn nói nàng là Thiên nữ hắn vô cùng khát vọng muốn làm bạn, nhưng nàng lại làm sao không phải cố ý bỏ xuống vũ y, để được ở bên cạnh hắn..... Nhẹ nhàng đến gần.

[center] Nương tử của Hoàng Tuyền hết

[/center]

Lời cuối sách

Mị nói nhiều, mị nói nhiều, mị nói nhiều, mị nói nhiều, mị..... (cừu ở đâu ra) (là người làm mai - cừu non Kha Nhu đang ăn thiệp mừng tìm lại mặt mũi) (nổ)

Sau khi viết Hoắc Tĩnh, 99 vốn là muốn viết một bài viết khôh hài thật thật, nhưng bởi vì tháng cô hồn nên 99 lại đột nhiên muốn viết một bài chuyện ma ướt át kích thích a a a! Giữa gây cười thật thật và chuyện ma ướt át kích thích, đấu tranh thật lâu cuối cùng 99 lại rơi vào cái hố không khôh hài, rất âm trầm, không hương diễm, cũng không đủ kích thích này, thật là lệ rơi đầy mặt, từng phút đồng hồ bị chính mình gài bẫy a! (khóc khóc, hãm hại không nổi người hoa tâm!)

Mặc dù chuyện xưa này không hương diễm, không kích thích, không khôi hài, nhưng 99 vì trấn an tinh thần ngày ngày bị chính mình gài bẫy (tự gây nghiệt.....) nên đem quyển Nương tử của Hoàng Tuyền này định nghĩa thành “Câu chuyện tình yêu mê mỵ động lòng người”, dù sao thiếu nữ vì tìm kiếm người yêu đã chết, một mình đi tới Minh giới bắt đầu đan đan đan, đan đan đan, đan đến cuối cùng gả cho Minh vương, là cỡ nào chăm chỉ hướng lên a! (đợi chút, không phải nói mê mỵ động lòng người sao? Tại sao lại biến thành chuyện xưa chăm chỉ???)

Kha Nhu hẳn là nữ chính chịu khổ nhất mà 99 từng viết? Từ đầu tới cuối vẫn ở trạng thái khổ, đến cuối cùng thật vất vả mới có một chút ngọt, 99 cũng rất nỗ lực muốn cho nàng một chút bồi thường, để cho nàng luôn ưu thương của trước kia có thể làm nũng, ngọt giận đối với người mình yêu.

Lại nói chuyện xưa này nếu không phải là thần thoại (đồng thoại?), thật đúng là một tấn bi kịch. Hoàng Tuyền chết đi là một bi kịch, Kha Nhu kiên trì đi Minh giới tìm hắn cũng là bi kịch, Minh vương chậm chạp không khôi phục trí nhớ, nếu như thật sự bức tử Kha Nhu, sớm muộn cũng thành bi kịch. Hơn nữa chuyện xưa mê mỵ dường như vẫn thích hợp bi kịch, nhưng 99 là một phái kiên định hài kịch, dù sao trên thế giới chuyện bi thảm nhiều như vậy, ít nhất để cho chúng ta hạnh phúc ở trong chuyện xưa đi ô ô ô ô ô.

Bởi vì là loại chuyện xưa thần thoại cho nên trong chuyện xưa dùng rất nhiều điển cố thần thoại, trên căn bản là lấy cơ sở từ thần thoại Hy Lạp, Minh vương Hắc Ám trắng trợn cướp đoạt Minh Hậu của hắn, cộng thêm rất nhiều nhân vật có liên quan hoặc không có liên quan cùng đặt ra.

Thí dụ như nói thiếu niên chán chường và thiếu nữ thần chuyên ngành dệt, ít nhiều có bóng dáng của Ngưu Lang Chức Nữ. Ở U Minh chi sâm trợ giúp Kha Nhu chính là ba nữ thần vận mệnh, ám chỉ duyên phận giữa Kha Nhu và Hoàng Tuyền trong vận mệnh đã bị cắt đứt, muốn tiếp tục cũng không dễ dàng. Bỉ Ngạn chính là thạch hoa, màu đỏ bình thường được gọi là Bỉ Ngạn Hoa hoặc Mạn Châu Sa Hoa, cho nên lúc Kha Nhu và Ngô Đa Tư kết hôn, cái hình ảnh đó hẳn là rất đẹp! Bề ngoài có hoa cũng rất đẹp! (đây coi như là tự biên tự diễn sao?)

99 cảm thấy mình viết thật thật mất nhiều thời gian, hình như Nam Nữ Chủ càng ngày càng âm trầm (uy), hi vọng gần đây có thể viết một chuyện xưa vui vẻ, coi như nữ chính không đủ hoạt bát, ít nhất nam chính cũng phải hoạt bát bà tám như vậy (đợi chút, như vậy thật sự ổn không?)

Cuối cùng, cảm tạ sự ủng hộ của mọi người, hi vọng mọi người thích chuyện thần thoại xưa từ đêm thất tịch đến tết Trung thu này. Dù sao có Ngưu Lang, có Chức Nữ, có mẹ già gây đánh uyên ương, có Minh giới, còn có Bỉ Ngạn Hoa, còn có thịt nướng đoàn viên, đêm thất tịch cũng hợp với tình hình. (Sai lầm lớn) tiếp theo thiên chuyện xưa 99 sẽ phải mở trường thiên, muốn viết cái gì vẫn còn đang đấu tranh (lăn qua lăn lại, lăn qua lăn lại) (mỗi lần đều bị mình gài bẫy), chỉ mong lần này có thể đấu tranh ra một chuyện xưa khôi hài, 99 thật muốn viết một chuyện xưa khôi hài a a a a a! (lệ rơi)

[center]

hết

— oOo — [/center]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuong-tu-cua-hoang-tuyen>